

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JESSICA
MILLER

Duwardaki Kız

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DUVARDAKİ KIZ
JESSICA MILLER

ÖZGÜN ADI
ELIZABETH AND ZENOBIA

First published by The Text Publishing Company 2016

Text copyright © Jessica Miller, 2016

Türkiye’de Yayın Hakları © Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2018
Sertifika No: 40077

AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ÇEVİREN
ÜLKER YILDIRIMCAN

EDİTÖR
ELİF DİNÇER

1. BASIM: EKİM 2019
Genel Yayın Numarası: 4648

ISBN 978-625-7999-00-7

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar
dışında gerek metin, gerek görsel malzeme yayınevinden izin alınmadan
hiçbir yolla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

BASKI
AYHAN MATBAASI
MAHMUTBEY MAH. 2622. SOK. NO: 6/3 1
BAĞCILAR / İSTANBUL
(0212) 445 32 38
Sertifika No: 44871

TÜRKİYE İŞ BANKASI KÜLTÜR YAYINLARI
İSTİKLAL CADDESİ, MEŞELİK SOKAK NO: 2/4 BEYOĞLU 34433 İSTANBUL
Tel. (0212) 252 39 91
Faks (0212) 252 39 95
www.iskulturbankasi.com.tr
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Duvardaki Kız

JESSICA MILLER

TÜRKİYE BANKASI
Kültür Yayınları

SOLGUNLAR KÖŞKÜ

Solgunlar Köşkü. Yeni evin adı buydu. Yani, aslında yeni değildi. Çocukken babamın eviymiş.

Yine de benim için yeniydi. Orayı hiç görmemiştim. Hakkında bildiğim tek şey adıydı.

Solgunlar Köşkü.

Sözcüklere ve onların kulağımı nasıl doldurduğuna hep çok dikkat etmişimdir. Üst üste duysam sıkılmayacağım sözcükler vardır, deniz kabuğu gibi. Bir de başka sözcükler vardır; mesela krema, midemi kaldırır. Solgunlar Köşkü. Bu sözcükleri de kafamda tırtım, sevemeyeceğimi keşfettim. Çıkardıkları ses, sanki tam şey gibiydi—

“Çürümüş bir kol ya da bacak gibi,” diye Zenobia benim yerime cümleyi tamamladı. “Güneşte bırakılmış bir elma gibi; yumuşamış, ufalmış.”

“Keşke bunu yapmasan,” dedim.

“Elimde değil,” dedi.

Bu doğrudu, elinde değildi. Zenobia’nın tam olarak zihin okuduğu söylenemezdi ama bazen başkalarının düşündüğü şeyler içine doğuverirdi. “Hani birden ürperirsin ya,” demişti, bana bu durumu tarif ederken.

Şimdi de sakın sakın, “Kuruyup kalmış bir kafa gibi,” diyordu.

Dönüp yedinci peronun diğer ucuna doğru baktım. “Babamın biletleri alması çok uzun sürdü,” dedim. “Üstelik onu göremiyorum, yani, bu şeyin içindeyken...”

Peronun üzerinde salınan soğuk, gri ve kadifemsi sisin içinde elimi salladım. “Daha bir dakika önce kalabalıkta onu görebiliyordum, ama şimdi,” –sandığımın üzerine çıkıp, babamın trene binmek için bekleyen yolcuların başları üzerinde bir görünüp bir kaybolan melon şapkasını bulmaya çalıştım– “şimdi kaybettim.”

Zenobia, incecik beyaz elleriyle sisi avuçlarının içine alıp kendine doğru çekti. “Bence siste muhteşem bir kasvet var Elizabeth, sence de öyle değil mi?”

“Hayır. Tren yedi dakika sonra kalkıyor ve eğer–”

“Keşke havaların güzelleştiği korkunç zamanlar için bir parçacık sisi cebimde saklayabilseydim.”

Parmaklarımın ucuna yükseldim ama görünürde hâlâ siyah şapka yoktu.

Sekizinci perondaki tren kalktı ve dumanları sisle karıştı. İstasyondan ayrılan trenin çıkardığı korkunç gıcırtilar yüzünden kulaklarımı kapattım. Gıcırtilar azalırken, başka bir ses duydum.

Birisi ıslık çalıyordu. Neşeyle çağıldayan bir melodiydi bu.

Dehşete kapılmışım.

“Dinle,” diye fısıldadım; Zenobia dinledi.

Yüzünü buruşturdu. “Bu arya—”

“Sihirli Flüt’ten,” diye tamamladım. “Umarım babam işitme mesafesinde değildir.”

Zenobia ciddiyetle kafasını salladı. “Mevcut ruh haliyle bu melodiyi işitmesi; yani, bardağı taşıran son damla olabilir bu,” dedi.

Trenimiz geldi. Bekleyen yolcular, birbirlerini itip dirsek atarak ve biletlerini havada sallayarak dalgalanan bir kalabalığa dönüştüler. Babam hâlâ yoktu. Belki de gitmiş ve beni terk etmişti, tıpkı annemin yaptığı gibi.

Ama sonra siyah şapkayı gördüm, onun altında da peronda ilerleyen babamı. Beni görmeden geçti ve dümdüz yürümeye devam etti. Şaşırmadım. İnsanın

yanından kolaylıkla, görmeden geçebileceği türden bir kızım ben, küçük ve sessizim.

Sandığımdan atladım, kalabalıkta yünlü paltoların arasından sıyrıldım ve onu kolundan yakaladım.

“İşte buradasın Elizabeth!” Döndü ve başını eğerek bana baktı. “Tren kalkmak üzere.”

Trende, kompartımanımızda, Zenobia gümüş cep saatinin kapağını açtı. “On bir yirmi yedi,” dedi. “Tarifenin dört dakika gerisindeyiz.”

Avucumu cama bastırdım. Dışarıda sadece sis vardı. Şehir manzarası yerini kırlara bırakırken, yolculuğu camdan bakarak geçirmeyi planlamıştım. Umut etmiştim ki—

“Evet, ama bugün salı.”

“Ne?”

“Solgunlar Köşkü’ne kadar yol boyunca burnunu cama yapıştırmak istiyordun, ama salı sabahında olduğumuz gerçeğini hiç hesaba katmadın.”

“Yani?”

“Yani,” diye devam etti Zenobia, “salı sabahları hemen hemen her zaman kasvetli olur.”

İç çektim. Rezaletti bu, çünkü umut etmiştim ki—

“Şahsen,” dedi Zenobia, “sisi, kırlara, ormanlara ve nehirlerle bakmaktan daha ilginç buluyorum. Hepsi çok sıkıcı, her şeyleriyle önceden kestirilebilir. Ama

sis öyle mi! Bu sisin altında herhangi bir şey saklıyor olabilir. Sisin çok daha büyük bir potansiyeli var.”

Kırların, ormanların ve nehirlerin görünüşlerinin babamı neşelendirebileceğini umut etmiştim. Zenobia’yla benim karşımızda oturuyordu. Kucağında bir kitap açık duruyordu, ama gözleri sayfalardaki sözcüklerin üzerinde gezinmiyordu, yüzü de ifadesizdi.

Babama yeni evi ve evin çocukluğundaki halinden neler hatırladığını sormak istiyordum. Ama düşüncelerini bölmek istemedim. Babam rahatsız edilmekten nefret ederdi; annemin operadan dönmediği akşamlardan beri ise, onu kendi haline bırakmak çok daha akıllıca olmuştu.

Annem evi terk ettikten sonra babam bağırıp çağırmamıştı. Ağlamamıştı. Sadece, nasıl desem, kendini bırakmıştı. Müzedeki işine gitmeyi bıraktı. Hindiba türlerinde tohum dağılım şekilleri hakkında makaleler yazmayı bıraktı, Modern Biyoloji Dergisi editörlerine mektup yazmayı da bıraktı. Adına gelmiş zarflar açılmadan, *The Times* gazetesi de okunmadan, öylece kahvaltı tabağının yanında kalıyordu.

Ona bakıp kızgın olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ya da üzgün. Ya da... neyse işte.

Annem gittikten üç gün sonra, onun makyaj masasında oturmuştum. Parmaklarımı saç fırçasının sivri

dişlerinin üzerinde ağır ağır gezdiriyordum. Zenobia arkamda belirdi.

“Asla geri gelmeyecek, biliyorsun,” dedi.

Zenobia’nın haklı olmasını istemiyordum. Fakat annemin bizi terk ettiği akşamı hatırladım. Zümrüt yeşili gece elbisesini giymişti. Elbisesi pullarla kaplıydı ve annem merdivenlerden inerken sanki bir tür tropikal balıkmış gibi titreşen ışıklar saçıyordu. Dudaklarını yanağıma öylesine değdirivermek için eğilirken yarı yolda duraklamış, kafası karışmış gibi bana bakmıştı. Sanırım kim olduğumu çoktan unutmaya başlamıştı.

Ve sonra, tamı tamına on iki gün geçtikten sonra, içinde bir notla pembe bir zarf gelmişti. Annem okunaklı el yazısıyla durumu açıklıyordu; Tamino rolünün yedek oyuncusu olan bir opera şarkıcısıyla kaçmıştı. Avrupa ülkelerinde turneye çıkan Sihirli Flüt operası ile birlikte seyahat edecekti. Münih’e, Viyana’ya, Prag’a, Bratislava’ya. Dönmeyi düşünmüyordu.

Babam artık elinden attıktan sonra, notu okudum; her sözcüğüne de inandım. En sonda, imzasının hemen üstündeki üç veda sözcüğü hariç: “Sizi daima seven”.

Kompartımanımızın kapısında tez canlı bir tıkırtı duyuldu.

“İçecek bir şeyler alır mıydınız?” Sırma yelekli bir adam ikram arabasını durdurdu. Babam soruya ba-

şıyla onaylayarak cevap verdi. Adam duvardan çekerek açtığı masanın üzerine gümüş bir çaydanlık ve iki fincan yerleştirdi. Gümüş bir maşayla tabaklara birer bisküvi de koydu.

Zenobia iki fincana, iki tabağa ve iki bisküviye baktı.

“Affedersiniz,” diye söze başlamıştım ki, yelekli adam duymadığını anlatmak için kulağını göstererek bana doğru eğildi. Koltuğumda dikilip sesimi olabildiğince yükselttim.

“Affedersiniz,” dedim tekrar, “bir fincana daha ihtiyacımız var.”

Zenobia hafifçe öksürdü.

“Ve bir bisküviye daha,” diye bitirdim.

Babam parmak uçlarını şakaklarına koydu ve gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, “Zenobia’yı geride bırakacağımızı ümit etmiştim,” dedi. “Ta Solgunbayır’a kadar bizimle birlikte gelmek zorunda mıydı?”

“Öyle umuyorum,” dedim ona, “şu anda bizimle trende olduğuna göre.”

Adam yeleğindeki altın renkli düğmelere bakıyordu.

“Hayali bir arkadaşı olması için yaşı epey büyük, şüphesiz,” dedi babam adama, “ama belki onu hoş görebilirsiniz.”

“Tabii ki efendim.”

Adamın bıyık uçlarının hafifçe kıpırdadığını gördüm, ancak Zenobia'ya ya da bana güldüyse bile arabayı sürerek uzaklaşıncaya kadar beklemişti.

“Hayali arkadaşmış,” diye homurdandı Zenobia, ben çayını koyarken.

Zenobia kesinlikle hayali değil. Onu benim dışımda kimsenin göremediği ya da işitemediği doğru, ama bu onu uydurduğum anlamına gelmiyor. Hatta sıkça dile getirmekten hoşlandığı üzere, benim kadar sıkıcı ve korkak biri, Zenobia gibi birisini biraz zor hayal ederdi.

Diğer yandan, hayali değilse bile aslında pek gerçek gibi de değildir. Öncelikle, Zenobia'nın rengi soluktur. Fazlasıyla soluk. Güneş ışığında neredeyse şeffaflaşır. Gözbebekleri ise katran gibi karadır. Öyle hayal meyal bir görünüşü vardır ki, insan onun nerede bittiğini ve dünyanın geri kalanının nerede başladığını bir türlü anlayamaz. Bir de üzüldüğü veya kızdığı zamanlarda, tuhaf şeylerin –doğal olmayan şeylerin– ortaya çıkma eğilimi vardır. Bu durum zihin okuma gibi, elinden bir şey gelmiyor. Ya da, en azından o diyor ki–

“İyyy!” Babam içtiği çayı fincanına tükürdü. Sakalındaki çay damlalarını da mendiliyle temizledi.

“Galiba,” dedi mendilini tekrar katlarken, “çayda bir tuhafılık var.”

“Öyle mi?” Fincanımın içine baktım. İyi görünüyordu. Tattım. İyiydi.

“Evet, var,” dedi. Hâlâ yüzünü tiksintiyle buruşturuyordu. “Belki de demlendikten sonra çok beklemiştir.”

Babamın fincanının içine baktım. Yoğun, siyah bir sıvıyla doluydu. İçinde oluşan kabarcıklar çayın yüzeyine ulaşınca patladılar. “Evet,” dedim, tavanı seyreden Zenobia’ya bakarak, “galiba öyle olmuş.”

Çayımı bitirdim. Babamın çayı ise önünde soğudu gitti. Zenobia saatine baktı. “On iki otuz,” dedi. “Üç saatten fazla yolumuz var.”

Cebinden bir kitap çıkardı. Kitabın mukavva bir kapağı vardı, adı mürekkebi dağılmış daktilo harfleriyle yazılmıştı; *Öte Dünya*. Onun altında daha küçük harflerle şöyle yazıyordu: ‘Meşhur ve Saygıdeğer Kâhinden Ruhlar Dünyası İçin Bir Rehber.’ Onun da altında, büyük harflerle, Meşhur ve Saygıdeğer Kâhin’in adı yer alıyordu: Madam Lucent Fosforus.

Zenobia’nın son takıntısı medyumluktu.

Biz daha küçükken, anatomiye takmıştı; o dönem Zenobia’nın ceplerinde sürekli kuş kafatasları ve fare kemikleri takırdardı.

Geçen yaz, falcılık vardı. Zenobia, sürekli fincanıma bakar veya avucumdaki çizgileri inceler, sonra da geleceğimde gördüğü talihsizlikleri –gemi kazaları,

vuran ayakkabılar, durdurulamayan hıçkırık krizleri– uzun uzun listelerdi.

Ve falcılıktan bıktığından beri de, medyumluğa başlamıştı. Zenobia’yı ruhlardan daha fazla heyecanlandıran hiçbir şey –en azından şu an için– yoktu. Bu da çok büyük bir şanssızlıktı, çünkü hayatta en çok korktuğum şey–

“Hiç de bile,” dedi.

“Efendim?”

“Hayatta en çok korktuğun şeyin ruhlar olduğunu düşünmek üzereydin. Bu arada, doğru terminoloji ‘Ruhsal Varlık.’ Ayrıca hayatta daha fazla korktuğun bir şey olmadığı da kesinlikle doğru değil. Hemen hemen her şeyden eşit derecede korktuğunu biliyorum.”

“Ben öyle–”

“Martılar!”

“Tamam, ama sadece pike yaptıkları zaman. Ya da pike yapacakmış gibi göründükleri zaman.”

“Lop yumurtalar!”

Tüylerim ürperdi. “Göze çok benziyorlar.”

“Yılanlar.” Şimdi parmaklarıyla saymaya başlamıştı. “Müzik kutuları, içinde el olmayan eldivenler. Devam edeyim mi?”

“Diyeceğini dedin bence.”

Zenobia kitabı açtı, kitap ayracı olarak kullandığı kuzgun tüyünü çıkardı, tüyü dişlerinin arasında tutarak okumaya başladı.

İnsanların zihinlerini okuyamıyorum ama Zenobia'yı ne düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyordum: Yeni evde nihayet bir ruhsal varlıkla karşılaşabileceğini düşünüyordu.

Okurken Zenobia'yı izledim. Nasıl ürperdiğimi fark etmeyecek kadar kitabına dalmıştı.

Sonraki istasyonda kompartımanımızın kapısı açıldı, içeriye iki kız girdi. Biri uzun boylu, biri kısaydı, ikisi de okul forması giymişti. Kısa olan babamın yanındaki koltuğa yerleşti, uzun olan da, ben onu durduramadan, doğrudan Zenobia'nın üzerine oturdu. Neredeyse oturur oturmaz da yerinden sıçradı. Yüzü solmuş, dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı. Kollarıyla sıkı sıkı kendisini sarmıştı.

“Bu defa sorun ne, Cecilia?” Kısa boylu kızın yüzünde bıkkınlık okunuyordu.

“Soğuk,” dedi Cecilia. “Hissetmedin mi?”

“Hiçbir şey hissetmedim.”

Cecilia Zenobia'nın oturduğu yere dikti gözlerini. “Ben hissettim,” dedi. “Dişlerimde, hatta saç diple- rimde hissettim. Hayatım boyunca bu kadar üşüme- miştim.”

“Aman, ne konuşuyorsun anlayamıyorum.”

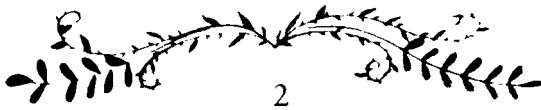
Cecilia kompartımanın içine bir göz attı. “Bir yer-lerden cereyan yapıyor olmalı,” diye mırıldandı. Son- ra da yerdeki çantasının üzerine oturdu.

Zenobia gülümsedi, kitabını okumaya devam etti.

“Ne kadar yolumuz kaldı?” diye sordum Zenobia’ya, kısa boylu kızla uzun boylu kız gittiklerinde. Gümüş saatini çıkarıp baktı. “Elli üç dakika,” dedi, “eğer zamanında varırsak.”

Kitabına geri döndü. Ben de sisli pencereye geri döndüm. Trenin yakında duracağını –yani yabancı bir istasyonda ineceğimizi, yabancı bir eve gideceğimizi ve oraya yuva demek zorunda kalacağımı– düşününce, sanki boğazıma sivri bir şey takılmış da bir türlü çıkaramıyormuşum gibi hissediyordum. Ama belki de yeni evde her şey farklı olabilirdi. Belki babam kahvaltıda ve akşam yemeklerinde benimle konuşurdu, ya da o çalışırken içeri girip yanında durabileyim diye çalışma odasının kapısını açık bırakırdı ve hatta öğleden sonraları birlikte yürüyüş yapmak için beni de çağırırdı. Belki annemin gittiğini düşünmeyi bırakır, benim hâlâ orada olduğumu hatırlamaya başlardı.

Tren Solgunbayır’dan ayrılırken, peronda sadece babam, Zenobia ve ben vardık. Trenden inen başkaları olduysa bile kalınlaşan sis tabakasının içinde çabucak kaybolmuşlardı.

BAYAN ŞİŞİNK

*A*rabanın penceresinden tek görebildiğim şey, sis-
ti. O yüzden önüme, babamın kafasına ve bizi
istasyon binasında karşılayan şoförün kafasına bak-
tım.

Şoför sisin içinden belirerek, “Doktor Mırıl?” diye
sormuştu. “Solgunlar Köşkü’nden?”

“Evet benim,” dedi babam.

“Beni Bayan Şişink gönderdi,” dedi adam, babam
da başını salladı. Görünüşe göre Bayan Şişink’in kim
olduğunu biliyordu.

Adam arabayı istasyondan dışarı sürdü, Solgun-
bayır kasabasından geçtik, ama griliğin içinde bir
şey göremedim. Bir tepeyi çıkmaya başladık; yol öyle

eğimliydi ki sanki dikey gibiydi. Yokuşun ortasında şoför durdu.

“Solgunlar Köşkü,” dedi. “Ya da girişi, nasıl dersiniz. Yolun kalanı arabayla çıkamayacağımız kadar dik.”

Önümüzü görebilmemiz için bir fener taşıyarak biraz ilerimizde yürüyordu. Evin nasıl görüldüğünü bir parçacık yakalayabilmek için çabalıyordum. Ama iskelete benzeyen ağaçlardan ve galiba bir pencere camından yansıyan ışıktan başka hiçbir şey göremedim, sadece sis vardı.

Yakınlaştıkça, evin dış görünüşünü seçmeye başladım. Taştan yapılmıştı, sisle aynı gri renkteydi, çatısı kuleli ve kiremit kaplıydı. Çok uzun süre boş kalmış gibi görünüyordu.

Yeni evin aşınmış ön basamaklarında sert yüzlü, sert bakışlı bir kadın duruyordu. Ayağının yanında yırtık pırtık, timsah derisi bir çanta vardı.

“Bayan Şişink,” dedi babam, “umarım çok beklemediniz.”

“Şimdi geldim efendim,” dedi kadın.

“Şimdi mi gelmiş?” Zenobia’nın sesi kulağımda çınladı. “Sanki yüzlerce yıldır orada, başına gelen her şeye rağmen öylece durmuş gibi görünüyor.”

“Fırtınadan çıkmış gibi görünüyor,” diyerek kattıldım ona.

“Çatıdan aşağıya atlayacak gibi duran,” –Zenobia yukarıyı işaret ediyordu– “şu Gargoyle* heykellerinden biri gibi görünüyor.”

Zenobia’nın işaret ettiği yere bakmadım. Gargoyle heykelleri, pörtlek gözleriyle beni hep korkutmuştur.

“Korkutmazlar mı hiç?” diye mırıldandı Zenobia.

Tam o anda babam, “Bayan Şişink, bu benim kızım, Elizabeth,” dedi.

Bayan Şişink başıyla beni selamladı. Bakışları Zenobia’nın durduğu yerin üstünden geçip gitmişti.

“Evle ilgilenmesi için yeniden Bayan Şişink’le anlaştım,” dedi babam. Benimle konuşuyordu, Bayan Şişink’le değil. O çoktan, belinde şingırdayan anahtar demetinden pirinç bir anahtar çekip kapıyı açmış, Solgunlar Köşkü’nün yeşilimsi ve karanlık içlerine doğru gözden kaybolmuştu.

Babam onu izledi, sonra Zenobia, ardından da ben girdim; giriş holünün yüksek tavanlarının altında kendimi küçücük hissediyordum.

Giriş holü geniş bir odaya açılıyordu. Odanın bir ucunda geniş bir merdiven üç kat yukarı doğru yükseliyordu. Merdivenin iki yanında bulunan porselen

Gargoyle, adının kökeni Fransızca olan bir mimari öğedir. Heykellerde genellikle ejderhalar veya şeytanlar gibi korku figürlerinden esinlenilmiştir. Binaların çatısında biriken yağmur sularının boşaltılması için bir tür tahliye borusu olarak tasarlanmışlardır (çn).

saksıların içindeki yarı ölü palmiye ağaçları boyunlarını bükmüşlerdi. Diğer uçta, tozlu, kalın bir goblen duvar halısı tavandan yere kadar iniyordu. Perdenin püskülleri yerlerde sürünüyordu. Bayan Şişink bir anda hızla pencerelerin perdelerini açınca, gün ışığı içeri süzüldü.

Zenobia, “Heyy!” diyerek ellerini çırpı. “Sanki ruhlar ayin için toplanmış gibi!”

Tozlanmamaları için beyaz çarşaflarla örtülmüş mobilyalar hakkında konuşuyordu, yani galiba. Ama perdeleri halletmiş olan Bayan Şişink, örtüleri kaldırıp düzgünce katlamaya başlamıştı bile. Örtülerin altındaki şeyler kesinlikle ruh değildi. Sadece mobilyalar vardı. Fakat tuhaf mobilyalar. Annemin şehirdeki evimiz için seçtiği mobilyaların asık suratlı büyükan-neleri ve dedeleri gibi görünen, çekmeceli dolaplar, büfeler, yüksek arkalıklı koltuklar...

“Bazı insanların,” –Zenobia Bayan Şişink’i süzü-yordu o sırada– “ortama hiç saygısı yok.”

Ben bir şey söylemedim. Solgunlar Köşkü’ne hayalet koltuklar ve hayalet büfelerden başka bir hayalet in dadanmamış olmasını umut ediyordum.

Zenobia küçümseyen bakışlarını bu kez bana çevirdi. “Demek öyle; umarım yanıliyorsundur,” dedi. “Bunu anlamanın da sadece tek bir yolu var.”

Elbisesinin kıvrımlarının arasından saatini çıkarıp koluyla sildi. Sonra da, Bayan Şişink'in biraz önce kabarttığı bir yastığın kanaviçe işlemeleriyle ilgileniyormuş gibi yaparken, saati zincirinin ucunda döndürmeye başladı. Loşluğun içinde yavaşça hareket eden, gümüş pırıltılı daireler görünüyordu. Meşhur ve Saygıdeğer Kâhin Madam Lucent Fosforus'un *Öte Dünya* kitabından öğrenmişti bu yaptıklarını; Üçüncü Bölüm: 'Çevrenizde Dolanan Gizemli Varlıkları Beş Kolay Adımda Nasıl Tespit Edersiniz?'

Birinci Adım: Evinizde veya çevrenizde bir ruh olup olmadığını anlamak için, ilk olarak parlak, gösterişli bir şey kullanın. Tıpkı saksâğanlar gibi ruhlar da parıldayan veya ışıldayan şeyleri severler. Parlayan cismi kolayca görülebilecek şekilde tutun ve bunu yaparken çevrenizdeki ortamda meydana gelebilecek herhangi bir değişikliğe karşı tetikte olun. Bir kapı gıcırıyor mu? İçinizden aniden bir üşüme geliyor mu? Ruhun nefesi, parlak cisim üzerinde bir buğu meydana getiriyor mu?

Zenobia saati sallamayı bırakıp, rakamların olduğu kadrani yüzüne doğru yaklaştırdı; dikkatle inceledi.

"Evet?" diye sordum.

"Galiba," dedi, "saatin camında hafif bir buğu vardı. Ama şimdi kalmadı."

Bayan Şişink babamla konuşuyordu. “Evi bir güzel havalandıracağım,” dedi, “sonra da yatak odalarını hazırlayacağım. Kütüphaneye yakın olan büyük yatak odasını istersiniz sanırım, Doktor Mırıl?”

“Çok iyi olur,” dedi babam.

“Bayan Elizabeth için de...” Beni baştan aşağı süzdü. Beni daha dik durmaya zorlayan bir bakıştı bu. Omuzlarımı aşağı doğru ittim ve sırtımı dikleştirdim. “Bir çocuğa uygun tek oda,” dedi tepemden konuşurken, “bence bebek odası.”

Bütün yüzüme bir kızılık yayıldığını hissettim. Bebek odası için kesinlikle fazlasıyla büyümüştüm.

“Bebek odası olmaz,” dedi babam kısaca. “Aslında Bayan Şişink, doğu kanadını açmanıza hiç gerek yok. Sen de oralarda etrafı karıştırmayacaksın, Elizabeth.”

Başımla ‘tamam’ dedim.

“O kadar çok yere ihtiyacımız olmayacak,” diye devam etti babam. “Sonuçta sadece iki kişiyiz.”

“Üç,” dedi Zenobia. “Üç kişiyiz.” Elbisesinin manşetinden bir düğme koparıp halının üstüne atıverdi.

İkinci Adım: Dikiş kutunuzdan yedek bir düğme bulun veya kıyafetinizden bir tane koparın. Düş-

meyi yere atın, orada en az on beş dakika dursun. Döndüğünüzde yok olduysa, muhtemelen bir ruh tarafından alınmıştır. Ruhlar düşmelerini sonsuza kadar kaybetmişlerdir, o yüzden sahipsiz bir tane görür görmez alırlar.

Bayan Şişink bana düşünceli düşünceli baktı. “O zaman, mavi misafir odasına ne dersiniz efendim?” dedi, en sonunda.

“Mavi misafir odası,” dedi babam, “harika olur.”

Yeni evdeki ilk akşam yemeği epey sessiz geçti. Babam uzun, cilalı masanın bir ucunda oturuyordu. Zenobia ve ben diğer ucuna oturmuştuk. Yemek odası karanlıktı ve köşeleri gölgelerle doluydu. Köşelerin birinde Bayan Şişink beliriverdi. Önlüğü karanlıkta bembeyaz görünüyordu.

“Yolculuktan sonra,” dedi çorbaları kâselere koyarken, “hafif bir şeyler isteyeceğinizi düşündüm.”

Çorba açık yeşil renkliydi. Kaşıkla şöyle bir karıştırdınca, içinde yüzen yeşil yapraklar yüzeye çıkıyordu. Ağzıma bir kaşık götürdüm, ama daha tadamadan Zenobia hafifçe öksürdü.

“Baba,” dedim. Beni duyduğuna ilişkin hiçbir tepki vermeyince de yine seslendim: “Baba!”

Babamın sesi masanın öbür ucundan geldi, halsiz ve sinirliydi. “Efendim?”

Başımı yanımdaki sandalyeye doğru eğdim. Babam birkaç saniye bıkkın bıkkın bana baktı. Sonra, “Tamam Elizabeth,” dedi. “Bayan Şişink?”

Köşedeki gölgeler hareket etti, bir karaltı halini aldı ve Bayan Şişink yine ortaya çıktı. “Zahmet olmazsa,” dedi babam, “Elizabeth’in yanında ilave bir servise ihtiyacımız var. Zenobia akşam yemeği için bize katıldı.”

“Tabii efendim.” Bayan Şişink yanıma bir kâse ve bir kaşık daha koydu. Zenobia’nın varlığını sorgulamadan kabul etmesi hoşuma gitmişti.

Zenobia kaşığını aldı. Önce dış sonra da iç yüzeyinde kendi yansımasına baktı. Sonra da kenarını sertçe ısırmayı denedi. “Güzel,” dedi, “gerçek gümüş.” Kaşığı derin göz çukuruna yerleştirip sırtıttı. “Ölülerin gözlerine yerleştirilen türden.”

“Bu, yemek masasına yakışan bir konuşma değil,” dedim ona, tıpkı eski evde yemek yerken fotosentez hakkında uzun uzun konuşan babama annemin dediği gibi.

Zenobia bana baktı. Masanın öbür ucunda gözlemini çorba kâsesinden hiç kaldırmayan babama baktı. Tekrar bana baktı. “Bu, şu anda yapılan tek konuşma, eğer hâlâ fark etmediysen,” dedi. “Ona kalsaydı,” diye devam etti, kaşığıyla babamı işaret ederek, “senin de burada olmamanı isterdi.”

Midem kasıldı. Zenobia'nın söylediklerinin doğru olmamasını öyle istiyordum ki.

“Doğru değil bu,” dedim ve babama söyleyebileceğim bir şeyler bulmaya çalıştım.

Sandalyemde sırtımı dikleştirdim ve sesimi iyice yükselttim. “Ev çok değişmiş mi baba?”

Babam cevabını çorbasına bakarak verdi. “Tıpkı eskisi gibi. Belki biraz daha tozlu.”

“Bu evde bir sürü hatıran olmalı,” diye atıldım.

Başını kaldırdı, kaşığı havada kalmıştı.

“Ev...” Sesim çatlıyordu. “Ev hatıralarla dolu olmalı. Çocukluğundan kalan hatıralarla.”

Babam, “Ah,” dedi, sonra bıyıklarının altına doğru ot dolu bir kaşık daha kaydırıldı.

“Herhalde,” dedim, konuyu değiştirerek, “işine yarın başlarsın.”

Babam müzedeyken Botanik Bölümü başkanıydı. İstifası ve Solgunbayır'a dönüşü, yeni bir proje üzerinde çalışmasını sağlayacaktı: ‘Bölgedeki eğreltiotu türlerinin ve yabani çiçeklerin sınıflandırılması için iyileştirilmiş bir sistem.’ Ona göre, eski sistemin iyileştirilmeye açık yönleri vardı.

“Yakında saha çalışmasına başlamayı umuyorum,” dedi.

Bu andan sonra duyulan tek ses, çorbalarımıza daldırdığımız kaşıkların tabaklara değdiğinde çıkardığı tıngırtılardı.

Zenobia dirseklerini masaya dayadı. “Düğme yok olmuş,” dedi.

Ani bir rüzgâr, tepemizdeki avizeyi ileri geri salladı birden. Zenobia’nın yüzü sallanan ışıkla birlikte önce aydınlandı, sonra gölgelendi, sonra da tekrar aydınlandı.

“Bu arada bütün örümcek ağlarını da kontrol ettim,” dedi. “Zor olmadı. Solgunlar Köşkü, örümcek ağları açısından çok bereketli.”

Üçüncü Adım: Eğer evinizde örümcekler yuvalanmışsa, ağlarını çok yakından gözlemleyin. Bir örümcek, genellikle ipeksi ağını saat yönünde öreerek meydana getirir. Ancak örümcekler ruhların varlığına duyarlı yaratıklardır, o yüzden yakında bir ruh varsa, örümcek ağını saat yönünün tersine doğru örecektir.

“Peki evdekiler öyle mi?” diye sordum.

“Saat yönünün tersine,” dedi. “Kesinlikle ters yönde örülmüş.”

Zenobia saatini çıkardı, kapağını açıp masanın üstüne düz bir şekilde koydu. Sekize iki vardı. Saatin uzun kolunun tık tık, iki kez ilerlemesini seyretti. Sonra çatalını alıp sivri dişlerini parmağıyla kontrol etti ve çatalı havaya kaldırdı.

Tabii ki. Dördüncü adımdı bu.

Dördüncü Adım: Eğer edinebilerseniz bir diyapozon ya da bulamazsanız bir salata çatalı ile, vakit saat başını gösterdiğinde havadaki ruhsal titreşimleri kontrol edin. Zaman akarken, bir saat başı ve diğeri arasındaki küçük aralıklar, bizim Fani Dünyamız ile Ruhlar Dünyası'nı ayıran sır perdesinin en geçişken olduğu zamanlardır: Saat gece yarısına ne kadar yakınsa, iki dünya arasındaki sır perdesi de o kadar incedir.

Zenobia'nın saati tam sekizi gösteriyordu. Başka bir odada bir saat, saat başını vurmaya başlamıştı. Zenobia'nın elindeki çatal titreşti, o da çatalı masanın üzerine düşürdü.

Çatalın maun masaya düşme sesi babamın irkilmesine neden olmuştu. “İyi misin Elizabeth?” diye sordu.

“İyiyim,” diye cevapladım. Aslında yalandı bu. İyi olmaktan çok uzaktım. Eski evdeyken, Zenobia dördüncü adıma kadar gelememişti hiç. Bu da, hiç beşinci adıma yaklaşmadığı anlamına geliyordu. Ve beşinci adımı düşünmeye bile dayanamıyordu insan.

Diyapozon, titreştirilince belirli yükseklikte bir ses çıkaran, çelikten yapılmış, U biçiminde, çatala benzeyen, müzik aletlerinin akort edilmesinde veya işitme testlerinde kullanılan bir araçtır (çn).

Beşinci Adım: İlk dört adımı yerine getirdikten sonra, gerçekten çevrenizde faaliyet gösteren bir gizemli varlık olduğu kanaatine varırsanız, süreçteki beşinci ve en hayati adımı atmanın zamanı gelmiştir. Daha fazla bilgi için, bundan sonra gelen şu bölümü okumaya geçin: Ruhlar Dünyası ile Konuşabilirsiniz (Başarılı Bir Ruh Çağırma Seansının Anahtarları).

Zenobia gerçekten ruh çağırma seansı mı yapacaktı?

“Tabii ki yapacağız,” dedi bana. “Bu gece.”

“Yüzün bembeyaz oldu,” dedi babam. “Yorgun olmalısın. Niçin yatağına gitmiyorsun?”

Bu bir tavsiye değildi.

Bayan Şişink beni mavi misafir odasına götürdü. Sonra da başıyla selam vererek kapıyı kapatıp çıktı. Ayak sesleri koridor boyunca uzaklaşıp duyulmaz oldu. Çevreme baktım. “Çok mavi,” diyebildim en sonunda.

“Aşırı mavi,” diye yüzünü ekşitti Zenobia. “Mavi renkten tiksiniyorum.”

“Sen bütün renklerden tiksiniyorsun,” diye hatırlattım.

“Hiç de bile. Siyahı severim.”

“Siyah, bir renk değildir.”

“Bazı gri tonlarını severim. Kırmızıyı da severim. Parlak kırmızıyı değil ama. Kurumuş kan kırmızısını. Ama o renklerin hiçbiri burada yok.”

“Evet. Burası masmavi.”

Duvar kâğıdı mavi çizgiliydi; yatak örtüsüyle bir örnek perdeler de epey sıradan bir deniz mavisini rengeydi. Abajurun camı, ilaç şişelerinin mavisinden-di, bu da aydınlattığı her şeye hastalıklı bir parıltı veriyordu. Halı bile rengi atmış mavi çiçeklerle kaplıydı.

Zenobia ellerini başına götürdü. “Sence bir insanın mavi renge alerjisi olabilir mi, Elizabeth?”

“Tam olarak alerji denemez herhalde.”

Zenobia dramatik bir şekilde içini çekti. Sonra da, “Işığı ne kadar erken söndürürsek o kadar iyi,” dedi.

“Karanlıkta mı olacak yani?” Sesim titriyordu.

“Tabii ki karanlıkta olacak,” dedi Zenobia. “Ruh çağırma seansı bu.”

Kalbim hızla çarpıyordu. Babama göre, hayalet diye bir şey yoktu.

Yıkanma ve geceliğimi giyme işini ağırdan aldım.

Lavabonun çevresine –eski misafirlerden kalmış kutsal emanetlere benzettiğim– eski parfüm ve tonik şişeleri dizilmişti. Hepsini tek tek elime aldım, burnuma götürüp kokladım, içlerindeki taşlaşmış tozları inceledim.

Babama göre, hayaletler hastalıklı bir hayal gücünün eserleriydi.

Boynumu ve kulaklarımın arkasını yıkadım. Saçımdaki iki örgüyü çözüp parmaklarımla taradım.

Babama göre, Zenobia benim hastalıklı hayal gücümün eseri idi.

Yine de arkamda onu işitebiliyordum. Kitabının sayfalarını çeviriyordu.

“Şimdi... Madam Lucent Fosforus bize diyor ki,” dedi:

“Ruh Çağırma Seansı, Fani Dünya ile Öte Dünya arasında bir buluşma noktasıdır. Öyle bir kavşaktır ki, orada biz ruhlara hâkim oluruz, onlar da bize hükmeder!”

“Ve... Aaa! Bak bu ilginç Elizabeth. Dinle.”

“Dostlar, bir Ruh Çağırma Seansı düzenliyorsanız, sadece beklenmeyenlerle karşılaşmayı beklemelisiniz! Belki size gelen ruh, sadece havadan sudan bir konuda kibarca sohbet etmek istiyordur. Belki de size gelen ruh, çevrenizdeki duvarları kana bulayacaktır!”

“Bizim ruh ne tür olacak merak ediyorum. Kana bulayan türden çıkarsa—”

“Yapma, Zenobia!”

“Ama sadece, duvar kâğıtlarımızı güzelleştirebilir diyecektim.”

Yüzüme su çarptım. Tozlu, lekeli aynada korkmuş gibi göründüğümü fark ettim, o yüzden de cesurmuş gibi durmaya çabaladım.

Kendi yansımama bakmayı bıraktığımda, Zeno-
bia'nın gerekli şeyleri halının üzerine dizmiş olduğu-
nu gördüm. Mumlukta kısa ve kalın bir mum. Bir
kutu kibrit. Bir parça sicim. Gümüş bir yüzük. İnce,
mantar ağacından yapılmış, üzerine alfabenin harf-
leri basılmış bir Ruh Çağırma Tahtası. Tahtanın sağ
tarafında 'Evet', sol tarafında da 'Hayır' sözcükleri
yer alıyordu.

“Işığı kapatabilir misin Elizabeth?” dedi Zenobia ve bir kibrit çaktı.

“Acaba...”

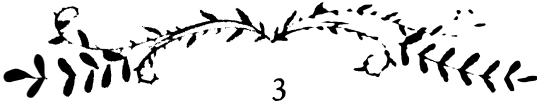
“Acaba, ne?”

“Acaba ışığı açık bırakamaz mıyız?”

“Of, çok mecbursak eğer,” dedi Zenobia. Kolay yakabilmek için elini mumun çevresinde ateşe siper etti, sonra da kibriti sallayarak söndürdü. Kibritten incecik, kurdele gibi bir duman çıktı.

Haliya çöktüm. Geceliğimi ellerimle öyle sıkı tutuyordum ki parmaklarım beyazlaşmıştı.

Zenobia mum alevinin arkasından bana gülüm-
sedi. Sonra yüzüğü sicimin ucuna bağladı. Havaya
kaldırdığı sicimin ucundaki yüzük, ruh çağırma tah-
tasının üzerinde, boşlukta sallanmaya başladı
“Hadi başlayalım,” dedi.

SEANS

“**A**l işte!” Zenobia yüzüğü bana fırlatmış, sonra da yatağın mavi örtüsünün üzerine atlayıp yastıklara yüzüstü gömülmüştü. Konuşurken sesi boğuk boğuk çıkıyordu. “Anlamıyorum ki!”

“Seni duyamıyorum.”

Başını kaldırdı. “Dedim ki, anlamıyorum. Madam Lucent Fosforus’un yazdıklarını aynen yaptık.”

Doğruydu, yapmıştık. Halının üstüne bağdaş kurarak oturup sol elimizin işaret ve orta parmaklarını seans tahtasının çapraz köşelerine bastırmıştık. Gereкли bütün soruları, önerdiği sırayla sormuştuk.

*Ey ruh, sır perdesinin ötelerinde neden geziniyorsun?
Ey ruh, niçin huzur içinde değilsin?*

Ey Ruh, derdini anlat bize!

Elimizde kalan ise...

“Elimizde kalanlar bunlar işte,” diyen Zenobia; ellerim titreyerek bir kâğıt parçasına yazdığım harfleri gösterdi. “Hiçbir anlamları yok.”

“Sıralarını değiştirerek anlamlı bir şey çıkmasını sağlayabileceğimize eminim,” diye onu avutmaya çalıştım. “Hem Madam Lucent Fosforus Öte Dünya’dan gelen mesajların anlaşılır olmasının bekleneceğini söylememiş miydi?”

Zenobia, “İçten içe mutlu değilmişsin gibi davranma,” diye parladı. “Daha en baştan, seansın işe yaramasını istemiyordun sen.” Başını tekrar yastıklara gömdü.

O anda birden oda soğudu, ben de aynı anda buz kestim. Zenobia yerinden sıçradı. Gözleri heyecanla parlıyordu. Elimdeki sicim dönmeye başlamıştı. Sanki görünmez bir el tarafından çekiliyormuş gibi, gümüş yüzük harften harfe hareket etti.

R-L-D-U-R-İ-K-T-R-A

Sicimi elimden bırakmaya çalışıyordum ama parmaklarım kilitlenmişti sanki.

A-O-S-R-K-A-İ-B

En sonunda, sicimin sallanması yavaşladı ve yüzük hareketsiz kaldı. Soğuk azaldı; yine de kollarımdaki ve ensemdeki tüyler hâlâ diken dikendi.

Zenobia, yüzünde hayatım boyunca gördüğüm gülümsemeye en yakın ifadeyle, yanıma çömeldi. “Biliyordum,” dedi. “Burada bir ruhsal varlık olduğunu biliyordum. Şimdi, ne dedi bakalım?”

Başımı iki yana salladım. “Çok hızlı hareket etti. Harfleri yazamadım ki.”

“Ama hangi harflerdi? Hatırlamaya çalış.”

“Bir İ vardı. Galiba bir K. İki üç tane de A.”

Mavi perdenin hafifçe havalanan köşesine gözüm takıldı o sırada. İpi Zenobia’ya verdim, pencereye gittim.

“İki üç tane A,” dedi Zenobia. “Başka? Başka hangi harfler? Sen ne yapıyorsun orada?”

“Galiba ruhsal varlığı buldum,” diyerek ona ardına kadar açık pencereyi gösterdim. Ani bir rüzgâr bir kez daha odaya doldu; bir kez daha oda buz gibi oldu ve rüzgâr, yüzüğü ruh çağırma tahtasının üzerinde te-laşla, daireler çizerek döndürdü.

Zenobia yüzüğün ipini elinden fırlattı. Üzgün görünüyordu. Sonra da kızgın görünmeye başladı.

Mum eriyip aktı ve söndü.

Mavi abajurdaki lamba patlayarak parçalandı.

Oda karanlığa gömüldü.

“Bu gerekli miydi?” diye sordum.

“Bütün bu çirkin mavilik başımı ağrıtıyordu,” dedi o da.

“Ama kırılan lambayı Bayan Şişink’e nasıl açıklayacağım?”

“Keşke biraz sessiz olabilsen Elizabeth. Yorgunluktan bittim. Uyumak istiyorum sadece.”

Karanlıkta, pencereden yatağa kadar yolumu el yordamıyla buldum. Yatak sert ve daracıktı. Zenobia’nın buz gibi gövdesi benimkine yapışık, rüzgâr (başka bir şey değil ama, sadece rüzgâr) pencerenin camını tıkırdatırken uyuyakaldım.

Sabah perdeyi açtığımda (bunu sessizce yapmıştım çünkü Zenobia hâlâ uyuyordu) sisin biraz azaldığını gördüm. Onun yerine, gümüş renkli bir yağmur ince ince yağıyordu. Görebildiğim kadarıyla mavi misafir odasının penceresi, Solgunlar Köşkü’nün inşa edildiği dik yamacı saran, harap olmuş bir bahçeye bakıyordu. Aşırı büyümüş yabani ot öbekleri dışında bahçe kupkuruydu. Sarmaşıkların yarı yarıya sarıp gizlediği bir güneş saati gördüm; bir de gözümü kısıp epey bir bakınca bir labirentin parçası olduğunu fark ettiğim, koyu renkli, karman çorman çalılardan bir çit. Labirentin tam ortasında upuzun bir ağaç büyümüştü. Ağacın kuru, ölü bir görünüşü vardı. Dalları kasvetli gökyüzüne doğru uğursuz şekillerde yükseliyordu; hemen bakışlarımı yamacın en tepesine ilişivermiş yıkık dökük kulübeye doğru kaçırdım. Kulübe sanki dünyanın kıyısına inşa edilmiş gibi duruyordu.

Pencerenin önünden ayrıldığımda Zenobia uyanmış, sırtını bir yığın yastığa dayayarak oturmuştu. Kitabının altıncı bölümü açtı: ‘İnatçı Ruhlar için Bazı Stratejiler’

Babam yemek odasında değildi. Sandalyesi boştu, ekmek kırıkları ve yumurta kabuklarıyla dolu bir tabak ve buruşturulmuş bir peçete masanın üzerinde duruyordu. Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Kahvaltıyı babamla birlikte yapmayı seviyordum. Hiç konuşmasak bile gazetesinin hışırtısını ya da bıçağının kızarmış ekmeğe sürtünme sesini duymak hoşuma gidiyordu.

“Sekize on var,” dedi Zenobia. “Kahvaltısını çoktan bitirmiş.”

“Çok mantıklı,” diye savundum babamı. “Erken-den saha çalışmasına başlamayı istediğini söylemişti.” Yerime geçmek için döndüm ama Bayan Şişink’in iş önlüğünün sert korsesine çarptım.

Ben birtakım özürler kekeleyerek geri çekilirken Bayan Şişink, “Günaydın Bayan Elizabeth,” dedi.

“Şu işi yapış şekli, gerçekten çok takdire değer,” dedi Zenobia.

“Hangi işi?” diye fısıldadım.

“Ortaya çıkıveriş. Hiçliğin ortasından. İnsanın beklenmedik ve sarsıcı bir şekilde ortaya çıkma sana-

tında böyle ustalaşması çok zordur. İnan bana. Çok çalıştım üzerinde.”

Bayan Şişink, babamın boş tabağını kaldırdı ve peçetesini de koluna astı. Bana ve söylememe gerek kalmadan Zenobia’ya birer yer hazırladı.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Ama teşekkürlerimi duyan olmadı, çünkü Bayan Şişink gitmişti bile.

“Takdire değer,” dedi hafifçe Zenobia. “Şimdi” – bana dönmüştü– “dün geceki seans hakkında düşünüyordum da.”

Konu seansa gelmeden önce kızarmış ekmeğime tereyağı sürmeyi başarabilseydim hoş olacaktı aslında.

“Eh, pek de başarı değildi,” diye devam etti Zenobia.

“Pek değildi, evet.” Tereyağını ekmeğe özenle sürdüm, sonra da marmelata uzandım.

“Ruhsal varlıkla doğrudan konuşabileceğimi düşünerek kendime aşırı güvendim.”

“Yani bir ruhsal varlık olduğuna hâlâ inanıyor musun?” Bir tek başarısız ruh çağırma seansının Zenobia’nın hayalet peşinde koşma hevesini bitirebileceğini umarak da ben sersemlik etmiştim.

“Evet.”

“Yani onu aramaya devam mı edeceksin?”

“Biz aramaya devam edeceğiz, evet.”

“Yaa...” Kızarmış ekmeğimden bir ısırık aldım.

“Artık, Madam Lucent Fosforus’un ‘İnatçı Ruh’ olarak adlandırdığı bir türle uğraştığımıza inanıyorum.”

“Yani, ne demekmiş o?”

“Sorduğuna sevindim,” dedi Zenobia. Kitabını açıp okumaya başladı:

“Bazı ruhlar kendilerini derhal göstermeyi severler. Duvarlara vurup inleyen hayalet hikâyelerindeki ruhlar bunlardır. Bazen de, çok eski zamanlarda denizlerde boğulmuş korsanların hayaletleri, saygıdeğer yaşlı hanımların ruhlarını ele geçirir. Yaşlı hanımlar bazen, birden yakası açılmadık küfürleri peş peşe sıralayıp bir de çay fincanlarına rom konulması için bağırmaya başlar ya; işte bu hikâyelerde karşılaştığımız ruhlar da bunlardır. Diğer yandan başka türlü ruhlar da vardır: utangaç, insan içine çıkamayan, hatta gizemli ruhlar. Bunlar fani dünyayla iletişim kurma konusunda çok gönülsüzdür. Fakat! Biraz çabayla onları da açığa çıkarmak bazen mümkün olur. Kendim bizzat—”

“Kendisiyle ilgili konuşmayı çok seviyor, değil mi?”

“Tamam,” dedi Zenobia. “Bu kısmı atlayalım.”

“Ruhlar dünyasıyla ilgili diğer kitaplarda, utangaç ve gizemli hayaletlerin ortaya çıkarılması konusunda sadece birtakım anlaşılmasız ipuçları bulursunuz. Çoğunlukla ruhlara ulaşmak isteyen kişinin, derin üzüntülere kapılmak ya da ense kökünde kaşıntı hissetmek gibi belirsiz ve hüznü olaylardan sonuçlar çıkarması tavsiye edilir; bunlar bir ruhsal varlığa işaret edebilir, ancak eşit derecede bir kepek sorununun da habercisi olabilirler. Ne mutlu bana ki, kendim bizzat, çok övgü alan bir strateji geliştirerek...”

Zenobia gözlerimi devirdiğimi fark etmiş olacak ki, tam burada kitabı kapattı ve şunu söyledi: “Yani, özet olarak, Madam Lucent Fosforus diyor ki, elimizde, bir ruha yaklaştığımızda bizi maden arama çubuğu gibi uyaracak tek bir çiçekle, bütün evi oda oda gezmeliymişiz; çiçeğin tomurcuk halinde ya da yeni açmış olması şartmış.”

“Bu çok... çok şiirsel,” dedim dikkatle. “Ama ne işe yarayacağını anlayamadım.”

“Eh; bu zekâ işi tabi,” dedi Zenobia. Büfeye gidip, vazodaki güllerden bir tomurcuk kopardı. “Bir oda ya girdiğimizde çiçek solarsa ve ölürse, anlayacağız ki ruhsal varlık... yakınımızda.”

“Ama...”

“Bu bilimsel bir şey! Eğer bir odada ruhsal varlık bulunuyorsa vazodaki çiçeklerin canlı kalamayacağı

bilinen bir gerçektir. Madam Lucent Fosforus bu gerçeği bu kitapta bizzat ispat ediyor: ‘Bölüm Dokuz: Ruhların Var Olduğuna Dair İnkâr Edilemez On Bir Buçuk Kanıt’

“Öyleyse” dedim, büfenin üzerindeki bir vazo dolusu capcanlı ve mis kokulu güle bakarak, “bu odada hiç hayalet yok.”

“Hiç ruhsal varlık yok,” diye düzeltti Zenobia. “Bu da bizim başka yerlere bakmak zorunda olduğumuz anlamına geliyor.”

“Bizim mi?”

“Bizim, evet.” Gözlerini tabağıma dikmişti. “Sen kızarmış ekmeğini bitirir bitirmez.”

Hızlı yemek yiyen biri değilimdir, ama son dilimi bitirirken özellikle çok yavaş davrandım. Hatta tabağımdaki kırıntıları ve marmelat damlacıklarını parmak uçlarımla tek tek toplayarak biraz daha zaman geçirmeyi de planlamıştım, ama son lokmamı ağzıma atar atmaz Bayan Şişink masayı toplamak için beliriverdi; Zenobia da uzun yeşil saplı, beyaz bir tomurcuk gülle silahlanmış olarak kapıya yöneldi.

“Ev aşırı temizlenmiş gibi duruyor,” diyerek burun kıvırdı Zenobia. “Dünkü muhteşem toz tabakası silinip gitmiş. Halbuki bir kısmını toz koleksiyonum

için toplamayı istiyordum. Yine de, evin hâlâ göz alıcı bir solgunluğu var.”

Giriş holünün ön odaya açıldığı noktada duruyorduk; bu oda, dün geldiğimizde Bayan Şişink’in bizi ilk aldığı yerdı.

“Hadi bakalım,” dedi Zenobia. “Başlamak için en iyi yer neresi acaba? Şuradan başlayabiliriz.” Doldurulmuş hayvanlarla dolu bir odanın yarı açık kapısını gösteriyordu. “İkinci katta da merak uyandıracak kadar karanlık, ümit vaat eden bir koridor var. Fakat belki de sistematik olmalıyız. Evet.” Merdivenin başına doğru uzun adımlarla yürüdü. “En üst kattan başlayıp aşağı katlara doğru geleceğiz.” Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Ağır, ahşap bir kapının önüne geldik ve Zenobia durdu. Ben de arkasında durdum, kafamın içinde karıncalanmaya başlayan korkunun iliklerime kadar yayıldığını hissediyor ve hayalet avı sırasında neden Zenobia’yı takip ettiğimi merak ediyordum.

“Bu bir hayalet avı değil Elizabeth. Bu bir ruhsal varlık arayışı. Niçin beni takip ettiğini de açıklayayım.”

“Niçinmiş?”

“Beni takip ediyorsun çünkü hayaletlerden ya da piyanodaki siyah tuşlardan daha fazla korktuğun bir

şey var, ki bana sorarsan tuşlardan korkmak gerçekten hastalıklı bir şey.”

“Siyah tuşlar hep çok daha uğursuz sesler çıkarıyorlar da ondan.”

“Görmezden gelinmekten korkuyorsun. Yalnız olmaktan.”

Hiç de bile, demek istedim. Ama tam da doğru olmayacaktı bu. O yüzden, “Hiç hoş bir şey değil bu,” dedim öyle söyleyeceğime.

“Eh, belki de değildir,” diye yanıtladı Zenobia, sonra da elini uzatıp kapıyı kontrol etti.

Kapı ardına kadar açıldı.

Bazen neden Zenobia’yla arkadaş olduğumuzu anlayamıyordum.

Kollarını dümdüz ileri uzatıp, elinde çiçeği tutarak odaya girdi.

“Hadi,” dedi omzunun üstünden bana bakarak. “Geliyor musun?”

Mecburen gideceğimi söyledim.

Kapıdan içeri ufacık bir adım attım. Atar atmaz da tiz bir çığlık sesi geldi. Ellerimle yüzümü kapattım. Nabzım parmak uçlarımda zonkluyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu.

“Gevşemiş bir döşeme tahtası,” dedi Zenobia.

“Ya,” diyerek ayağımın ucuyla bir kez daha tahtayı yokladım. Aynı çığlık sesi yine çıktı. Gevşek döşe-

menin çevresinden dolanarak yavaşça kapı ağzından geçince, pembe duvarlı, çiğ pembe renkli kadifeyle kaplı eski bir divanın olduğu küçük bir odaya gelmiştim.

Zenobia'nın arkasında durup sordum: "Peki çiçek?"

"Kendin gör," dedi.

Tomurcuk sapasağlam duruyordu. Yaprakları canlı yeşil renkliydi; bahar gibi kokuyordu. Burada ruhsal bir varlık yoktu.

Odadan odaya geldik, hepsinde Zenobia çiçeği öne uzatarak havada tutuyordu. Her odada çiçeğin yaprakları beyaz ve canlı kaldı. Birbiri ardına odalarda hayalet olmadığını gördükçe rahatlıyordum.

Yeni evimi keşfetmekten zevk almaya başlamıştım. Balo salonunda başımı kaldırıp aynalı tavanda kendi yansımamı seyrettim. Oyun odasında, bilardo masasının yeşil çuhası üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Bazı odalarda, ardında çarşafların yerleştirildiği dolapların ya da bodruma açılan çamaşır bacasının olduğu, duvar kâğıdıyla kaplanarak sanki duvarın bir parçasıymış gibi saklanmış gizli kapılar bile buldum.

Dar bir koridordan geçip tavanı kubbeli, duvarları kitap raflarıyla dolu büyük bir odaya çıktık.

Zenobia öne atılmıştı, ama elbisesinin kolundan yakalayıp geri çektim onu.

“Burası kütüphane,” diye fısıldadım. “Babam çalışıyor olabilir. Onu rahatsız etmek istemeyiz.”

Zenobia başını eğip kapıdan içeri baktı. “Rahatsız etmeyeceğiz,” dedi. “Burada değil.”

“Emin misin?” diye sordum, parmaklarımla hâlâ sıkı sıkı kapının pervazına tutunuyordum.

“Çok eminim,” dedi. Başıyla işaret ederek beni önce kütüphanenin içine, oradan pencerenin yanına çağırdı ve aşağıda, bahçede yürüyen babamı gösterdi. Üçüncü katın penceresinden bakınca, babam ufacık görünüyordu.

“Bitki örnekleri topluyor herhalde,” dedim sonunda.

“Herhangi bir şey toplar gibi görünmüyor,” dedi Zenobia. “Ellerini ceketinin ceplerine nasıl soktuğuna baksana.”

“Bitki örneği arıyordur öyleyse.”

“O zaman da yerlere bakması gerekmez miydi? Öyle uzaklara doğru gözünü dikip bakacağına, çiçek ve eğreltiotu araması gerekmez miydi?”

“Neyse ne,” dedim net bir şekilde, “rahatlatıcı bir yürüyüş ona iyi gelecek.”

Pencereden ayrılıp kütüphaneye göz gezdirdim, havayı saran eski kitap kokusu burnuma doluyordu. Bir köşede üst üste yığılmış gramofon plakları vardı. En üste yakın bir yerde, bir plağın ucu dışarı çıkmış-

tı: *Sihirli Flüt*. Plağı yığının içinden çektim ve özenle halının altına sakladım.

Kütüphane raflarının daha sadece yarısı yerleştirilmişti. Bazı kitaplar hâlâ kutulardaydı, bazıları da yerde üst üste duruyorlardı. Sırtlarından adlarını okudum.

Askı Mantarlar: Spordan Gövdeye

*Linnaean'a Göre Canlıların Sınıflandırılması:
Modern Bir Yaklaşım*

Kaktüsçiller Üzerine

Dağ Laleleri ile Maceralar

Eğilip bir kitap aldım; adı yeşil kabartma harflerle basılmış, ağır, toprak rengi bir kitap: *Bitki Krallığı*, yazarı Dr. Henry Mırıl. Şimdiye kadar herhalde yüzlerce kitap yazmış olsa da, bu babamın ilk kitabıydı. Kitabın sayfalarını çevirdim. Sayfalar dolusu küçük siyah yazılarla kaplıydı; yazılı sayfaların arasına sık sık bitki çizimlerinin olduğu parlak renkli sayfalar eklenmişti. Bitki resimleri arasında, tıpkı bir aile soyağacının dallarına benzer şekilde, çizgilerle ve oklarla, bir hindiba otunun bir ısırgan otuyla akrabalığı gibi bağlantılar kurulmuştu.

“O nedir?” diye sordu Zenobia omzumun üzerinden bakarak.

“Babamın kitabı,” dedim.

“İnanılmaz derecede sıkıcı görüldüğünü hesaba katınca,” dedi, “ben de öyle düşünmüştüm.”

“Belki sıkıcıdır,” dedim. “Okumadım ben. Ama işin komiği...”

Sustum.

“Komik olan ne?”

“Ben çok çok küçükken, babam kitabını okurdu bana. Ama sayfada yazan şeyleri okumazdı. Onun yerine bir hikâyeye uydurmuştu. *Bitki Krallığı* hikâyesi. Burası bir kralın ve bir kraliçenin olduğu, ayakları yerine kökleri olan garip bitki-insanlarla dolu bir yerdi. Kraliçenin pembe taç yapraklarından saçları vardı, kralın da el yerine dalları. Hatırlıyor musun?”

Şimdi bakınca, babamın bir zamanlar böyle hikâyeler anlatmış olmasına inanamıyordum insan, ama anlatmıştı işte. Bazı akşamlar, gece yarısına kadar yanımda kalırdı, *Bitki Krallığı*’ndaki maceraları anlatırdı bana.

“Hikâyenin inanılmaz sıkıcı olduğunu hatırlıyorum,” dedi Zenobia, “bütün o güneş ışıkları, çiçekler ve konuşan çalılar. Bitki Kral’ı seviyordum ama bak, ağaçtaki budaklar gibi eğri büğrü gözlerini, kıvranan solucanlardan bıyıklarını, kara böceklerle dolu ağzını...”

Ürperdim, Bitki Kral’ı o zaman da sevmemiştim.

“Hiç de sıkıcı değildi. Bir kere, tabii senin anlamamı bekleyemem; bir kere, çok hoştu. Çok çok hoş.” O zamanlar en sevdiğim şey, babamın yatakta bana *Bitki Krallığı* okumasıydı.

Kitabın arka kapağına baktım, sonra ön kapağına. Sonra gözüm ilk sayfasına takıldı. “Kitapta bir sunuş olduğunu bilmiyordum. *Biricik Turmalin için* yazıyor burada.”

Zenobia yavaşça yutkundu, “Elizabeth...”

“Turmalin. Turmalin de ne? Bu annemin adı değil. Turmalin kim olabilir ki?”

“Elizabeth!”

Zenobia beni iki kolumdan yakaladı, kapıda duran babamı görmem için beni etrafımda döndürdü. Babamın siyah ceketinin omuzlarında yağmur damlalarının izleri vardı. Bakışları kapkaranlıktı. Konuşunca sesi de kapkaranlık geldi.

“Kiminle konuşuyordun Elizabeth?”

Tepemde, upuzun duruyordu. Haliya yayılan gölgesi çok daha uzun görünüyordu.

Zenobia’ya baktım, şimdi söyleyeceğim şey için suçluluk duyuyordum.

“Hiç kimseyle.”

“Demek öyle,” dedi babam. Açık duran kitap tam o anda parmaklarımın üzerine kapandı, ağlamamak için yanaklarımın içlerini ısıırıyordum.

“Şimdi de hiç kimse oldum, öyle mi,” dedi Zenobia, dişlerinin arasından.

Zenobia’nın kendisini iyi hissetmesi için çok daha özel bir çaba sarf etmem gerekecekti bir süre. Belki

babamın kitapları arasından *Poe'nun Bütün Eserleri* kitabını bulup bir de en sevdiği şiir olan *Kuzgun*'u okumasını dinlersem, beni affedebilirdi.

Babam ceketini kızgın kızgın üzerinden çıkardı, sandalyesinin arkalıgına astı. “Yemeği seninle yemeyeceğim,” diyerek çalışma masasına oturdu. “Bayan Şişink’e, benim için buraya bir tepside getirmesini söyle.”

“Peki baba.”

Sandalyesini çevirerek bana sırtını döndü. “Çıkabilirsin,” dedi.

Kapıdan geri geri koridora çıktım. Küserek çoktan bir koşu dışarı fırlamış olan Zenobia'ya yetiştim. Kitabı hâlâ kucağımda tuttuğumu fark ettiğimde merdivenlerin yarısına gelmiştik bile.

O akşam, misafir odasındaki güve yeniği mavi halının üzerinde oturmuş, Zenobia'nın ‘Kuzgun’ şiirini üçüncü kez okumaya başlamasını seyrediyordum. Şiirde ne zaman korkunç şeyler geçse, gözlerimi halıyı kaplayan mavi çiçeklere (laleydiler galiba) indiriyordum. ‘Kuzgun’, cehennemden çıkmış gibi konuşan bir kuzgunun gece yarısı ziyaret ettiği bir adamla ilgiliydi, o yüzden mavi renkli halı lalelerine bakarak epey zaman geçirmiştım.

Zenobia'nın sesi yükseldikçe yükseldi, okuduğu her dizede mumun titrek alevi biraz daha küçülüyordu.

*“Kalkıp haykırdım:
'Getirsin ayrılışı bu sözlerin! -*

Bu noktada o da haykırdı ve ayağa fırlayarak lavabo dolabının üzerine sıçradı.

*“Rüzgârlara dön yeniden, ölüm kıyısına uzan!
Hatıra bırakma sakın, bir tüyün bile kalmasın!
Dağıtma yalnızlığımı! Bırak beni, git kapımdan!”*

Bu son satırda durmuş, bir parfüm şişesi alıp başımın üzerinden duvara doğru fırlatmıştı. Şişe parçalandı, içindekiler mavi duvar kâğıdının üzerinde yağlı bir leke bıraktı. Sonra haykırdı:

*“Yüreğimden çek gaganı,
çıkart artık, git kapımdan!”*

Lavabonun içine doğru çöktü, bir ayağıyla bir sabun kalıbına basıyordu. Siyah eteğini kaldırıp sanki iki siyah kanadı varmış gibi arkasında tuttu ve sesini de karga sesine benzeterek gıklar gibi devam etti:

“Dedi Kuzgun: “Hiçbir zaman.”

“Çok... güzel,” diyerek makul sayılabilecek bir süre el çırpıttım.

Zenobia lavabodan inip ayakkabısına bulaşan sabununu temizledi, kendinden emin bir şekilde eğilerek selam verdi. “Ne yazık ki, şu anda şiir okumaya son veriyorum,” dedi. “Daha fazla okuyamayacak kadar yorulduğum.” Halının üzerine uzandı. “Galiba yatmadan önce kitaptan Poe okuyarak biraz zaman geçireceğim.”

Mumu kendisine doğru çekti. Başka okuyacak bir şey olmadığı için, ben de Dr. Henry Mırıl’ın *Bitki Krallığı* kitabına uzandım. Mum alevinin aydınlattığı ufacık dairenin içinde, Zenobia’nın yanına oturdum, babamın yazdığı şeylere dikkatimi vermeye çalıştım; daha önce hiç duymadığım sözcükleri (tür, stamen, başçık, rüzgârla tozlaşma; özellikle rüzgârla tozlaşma sözcüklerinin tınısı pek hoştu) yüksek sesle okudum. Çok geçmeden, gözlerimi hiçbir şey anlamadan sayfa boyunca sözcükler üzerinde gezdirir hale gelmiştim, en başa dönüp tekrar okumam gerekiyordu. Bir daha. Sonra bir defa daha. Her baştan başlayışında gözlerim daha da ağırlaşıyordu. En sonunda kapandılar.

Yarı uyur halde yatağa doğru emekledim. Uyandıgımda karanlıktı, Zenobia ağır ağır nefes alarak yanımda yatıyordu. Durup dinledim; evin içinde gıcırta

ve çitirtılar; saatlerin kasvetli vuruşları, başka başka odalarda birbirleriyle aynı tempoyu bir türlü tutturamayan bir sürü saat. On biri çeyrek geçiyor. On bir buçuk. On ikiye çeyrek vardı ve ben hâlâ uyanık halde yatıyordum. Sessiz, ufak hareketlerle mumu yakıp yatağın başucundaki masadan kitabı aldım. Biraz önce beni uyutmuştu, şimdi de aynı etkiyi göstermesini umut ediyordum.

Neredeyse de öyle olacaktı.

Saat on ikiye vurduğunda, esneye esneye papatya-giller familyası *Sarı Hindiba* bölümünden üç sayfa okumuştum. Gözlerim ağırlaşıyordu. Parmaklarım beceriksizce sayfaların üzerinde dolaşıyordu.

Fakat çevirdiğim sonraki sayfa kendisinden önce gelenlere hiç benzemiyordu. Sayfa, bir pergolaya sarılmış sarmaşıklar gibi kıvrılarak yayılan yeşil harflerle doluydu. Yorgun gözlerimin bana oyun oynayıp oynamadığını anlayamıyordum. Sayfayı muma doğru biraz daha yaklaştırdım. Harfler aynı kaldı. Üstelik şimdi harflerle bir hikâye anlatıldığını görebiliyordum:

Bu hikâye de diğer masalların başladığı gibi başlıyor. Bir krallık varmış. Yeşil ve canlı varlıklarla dolu bir krallık. Ellerin yerinde dallar olan bir kral varmış; saçlarının yerine pembe taç yaprakları olan bir

de kraliçe. Kralla kraliçe iyi ve adillermiş, krallıklarını çok iyi yönetiyorlarmış. Ama mutlu değillermiş. Üstelik de asla mutlu olamayacaklarmış. Çünkü çocukları yokmuş.

Ta ki bir gün, küçük bir mucize olana dek. O gün kraliçe tahtında oturuyormuş. Bahçıvanbaşı köklerini toprakta çevire çevire ona doğru gelmiş, her zamanki gibi upuzun bir dilek listesi çıkarmış.

"Güller ve Karanfiller Birliği," demiş bahçıvanbaşı, "tarhlarının kuzey sınırlarını genişletmek için iznini diliyorlar."

"Onaylıyorum," demiş kraliçe.

"Tırtıllar," diye devam etmiş bahçıvanbaşı, "larvalık dönemleri süresince yırtıcı kuşlara yem olmaktan affedilmelerini diliyorlar."

Ama kraliçe cevap vermemiş. Onun yerine, kereviz sapı gibi yeşil ellerinden birini iyice yüzüne yaklaştırmış. Sonra da yapraklı avucunu iyice açıp bahçıvana doğru uzatmış.

"Şuna bak," demiş. "San ki, şey gibi..."

"Evet," demiş bahçıvan, "san ki tıpkı bir..."

Elindeki tıpkı bir kozaya benziyormuş. İpek gibi yumuşakmış. İçinde de bir şey büyüyormuş.

Koza, gece gündüz sıcak kalabilmesi için fidanlıkta bir lambanın altına yerleştirilmiş. Her gün büyümüş, derken bir gün yırtılıp ikiye ayrılmış, içinden de

*çimen saçlı, kökleri çok sağlıklı, narin bir oğlan bebek
çıkmış.*

Kral ve kraliçe en sonunda mutlularmış.

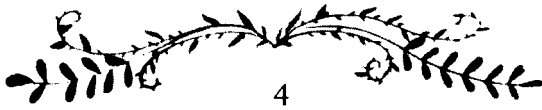
Sayfa burada bitiyordu, hikâye de sayfayla birlikte bitmişti. Sonraki sayfalarda, kargacık burgacık siyah harfler ve baştaki sayfalarla aynı titizlikte hazırlanmış grafik çizimler vardı.

Sabah, sık sık bölünen rahatsız bir uykudan sonra, kitaptaki *Sarı Hindiba* bölümünü tekrar açtım. Yeşil harfli sayfa yoktu. Kitabı başından sonuna dek kontrol ettim. Hiçbir iz yoktu.

Sayfayı rüyamda mı görmüştüm acaba? Yoksa bu, insana içindeyken sanki gerçekten yaşıyormuş gibi apaçık ve sahici gelen rüyalardan birisi miydi?

Kucağımdaki kitaba bakıp kaşlarımı çattım.

Evet, o rüyalardan birisi olmalıydı.

DOĞU KANADI

Çay fincanımı masanın üzerinden, Zenobia'nın çenesini ellerine dayayıp oturduğu yöne doğru kaydardım.

“Çay falı bakmak istemez misin?” diye bir de üsteledim.

“Biliyorsun fal bakmayı bıraktım,” dedi.

“Fakat korkunç bir kader beni bekliyor olabilir,” diye haykırdım. “Saldırıya uğrayabilirim, bir... bir kedi tarafından! Hem de bu normal bir kediden çok daha büyük olabilir! Keskin dişli, keskin pençeli!”

Zenobia bir kaşını kaldırdı.

“Bana öyle bakma,” dedim. “Feci talihsizlikler konusunda benden çok daha yaratıcı olduğunu biliyorsun.”

Ama o fincanı itirdi. “Bugün olmaz,” dedi.

Solgunlar Köşkü’nde, dört uzun ve yağmurlu gün geçirmiştik ama Zenobia herhangi bir ruhsal varlık bulmaya birazcık bile yaklaşamamıştı. Hayaletler ya da sır perdesinin ötesinden gelen mesajlar olmadan geçen her gün, sinirlerimin biraz daha yatıştığını hissediyordum. Zenobia ise hüznümlere dalıyordu. Genelde hüznümlenmeyi severdi ama bu defaki, onun standartlarına göre bile aşırıydı. Onun bir hayalet bulamamasını o kadar çok istediğim halde, üzüntüsünü görmek de üzüyordu beni.

O öğleden sonra kütüphanede *Hamlet*’in bir kopyasını bulmuştum. Kitabı alıp Zenobia’nın yanına, yağmur damlalarının vurduğu pencerenin içindeki oturma yerine gittim, kitabı kucağına bıraktım. “Okumak ister misin?” diye sordum. “Hem ürkütücü yerlerinin hepsini işaretledim.”

“Belki sonra,” dedi.

Pencere içine, yanına tırmandım. “Biliyor musun, müzik odasının perdelerinden birinin arkasında ölü bir örümcek var,” dedim. “Bayan Şişink toz alırken gözden kaçırmış olmalı.” Zenobia ölü böcekler için özenle hazırlanmış cenaze törenleri düzenlemeye bayılırdı her zaman. Onları siyah ipekli mendilinin üzerine yatırır, sonra anma konuşması için Edward

Young'ın 'Gece Düşünceleri' (O güzel harabe, ölümün kucağında aşkla yatırıyor!) şiirini mi yoksa Robert Blair'ın 'Mezar' (Kasvetli mezar! Gencecik bir kanın dansını sen mahvettin!) şiirini mi kullanacağını düşünüp taşınırdı. Her zaman da Blair'ın şiirini seçerdi. O şiirdeki ritmin daha heyecan verici olduğunu söylerdi.

"Büzüşmeye başlamış," dedim. "Örümceklerin öldükten bir iki gün sonraki o büzüşmüş şekillerini çok seversin sen."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, Elizabeth," diyerek başını kaldırdı. "Bunun için minnettarım da, gerçekten. Ama beni neşelendiremeyeceksin. Şu anda hiçbir şey beni neşelendiremez."

"Hadi, hiçbir şey korktuğun kadar kötü olamaz," diyerek ellerine sarıldım.

"Ama o kadar kötü. Madam Lucent Fosforus'un dediği her şeyi yaptım, sonuç: koca bir hiç. Batı kanadındaki her odayı araştırdık, hiçbir..."

Elimi ittirdi.

"Batı kanadındaki her oda," diye tekrarladı. "Batı kanadındaki."

"İyi misin Zenobia?"

"Ah, hem de çok çok iyiyim, neden biliyor musun?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır," dedim.

“Çünkü şu anda aklıma bir fikir geldi Elizabeth! Biz *sadece* batı kanadını araştırdık, doğu kanadına hiç bakmadık!”

Kalbim sıkışmıştı.

Zenobia oturduğu yerden atladı, beni de kapıya doğru çekti.

“Ama doğu kanadına gidemeyiz ki,” dedim. “O tarafa gitmemiz yasak. Babam öyle söyledi.”

“Doğu kanadına gitsen de baban fark etmeyecek ki.”

“Nereden biliyorsun?”

“Boyun uzayıp üç metre olsaydı, Çince konuşmaya başlasaydın veya saçlarını ateşe verseydin de baban zor fark ederdi.”

Sonra karanlık koridorda koşturmaya başladı.

Ben kaldım, kendi kendimi Zenobia’nın yanıldığına inandırmaya çalışıyordum. Ama bunu başaramadım. Annem bizi terk edip gittiğinden beri, babamın benim farkımda olduğundan hiç emin değildim.

“Beni bekle,” diye seslendim, sonra da karanlığın içlerine doğru Zenobia’yı takip ettim.

Zenobia ön odada duruyordu. Bir elinde yemek odasındaki vazodan aldığı, yeni toplanmış bir gül, diğer elinde de Madam Lucent Fosforus’un *Öte Dünya* kitabını tutuyordu.

“Aradığımız ruhsal varlığı doğu kanadında bulacağımızdan kesinlikle eminim, Elizabeth,” dedi. “Böyle şeyleri hissedebiliyorum.” Odada göz gezdirdi. “Yalnız, bu doğu kanadı tam olarak nerededir sence?”

“Bilmiyorum,” dedim. Merdiven tırabzanına sıkıca sarılmış, son basamakta ileri geri sallanıyordum. “Ben sadece oraya girmemin kesinlikle yasak olduğunu biliyorum.”

“Aramama yardım et ama, olur mu?”

Raflardaki kitapları kontrol ettim.

“Kitapların herhangi biri, gizli bir geçidin açılmasını sağlayacak anahtar olabilir,” dedi Zenobia.

Zenobia da, duvar kaplamalarının birinin arkasında bir giriş gizlenmiş olması ihtimaline karşı, bütün duvarlara tık tık vurdu. Büyük bir büfenin arkasında yarı gizlenmiş bir kapı da buldu üstelik.

“Arkasında bir şey yok,” diye haber verdi. “Yerde bir sürü ölü güve yatan boş bir oda sadece. Koleksiyonum için bu harika güve tozlarından biraz aldım” –uzattığı parmağının ucundaki tozlaşmış güve kanadı kalıntılarını gösterdi– “ama doğu kanadını bulmaya hâlâ yaklaşamadık.”

“Belki de,” dedim, “doğu kanadını bugün bulmamız gerekiyordur. Belki de bu bir işarettir.”

“Evet tabii ki,” dedi Zenobia. “Senden asla beklemeyecek kadar doğru bir fikir bu, Elizabeth!”

“Sahiden mi?”

“Eğer bir ruhsal varlık doğu kanadını ele geçirmişse –bildiğin gibi ikimiz de bundan eminiz– o ruh kesinlikle bizi kendisine götürecek bir işaret gönderecek.”

“Ben bunu dememiştim aslında ama...”

“İşte.” Gülü elime tutuşturdu, kitabı açtı. “Dördüncü Bölüm,” diye okudu. “İşaretler ve İzler: İş, sadece doğru hitabı bulmanıza bakar.”

Gözleriyle sayfayı taradı.

“Hah! İşte burada!” Hafifçe yutkundu. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi kalınlaşmıştı ve tavana kadar bütün odayı dolduruyordu.

“*Ey ruh!*” diye söze başladı. “*Bizi senin huzuruna getirecek o gölgeli yola döndür bizi!*”

“Şimdi ne olacak?” diye sordum, Zenobia’nın sözlerinin yankısı azalarak sona ererken.

“Şimdi bekleyeceğiz.”

“Tam olarak ne bekleyeceğiz?”

“Bir işaret Elizabeth, bir işaret. Bir pencere camının ya da aynanın aniden çatlamasını. Kara bir kuşun çıkagelmesini... karga, kuzgun, hangi kuş olduğu fark etmez. Ya da...”

Hava birden soğuyup nem kokusu gelince titredim. “Ya da buz gibi bir esinti mi?” diye sordum.

Zenobia biraz düşündü. “Evet,” dedi. “Kesinlikle yaratıcı değil ama buz gibi bir esinti de aslında işaret olabilir.”

Esinti arttı, perdeleri oynattı ve odanın diğer ucunda tavandan aşağı kadar inen goblen halıyı havalandırdı.

İşte orada, rüzgârla havalanan goblenin arkasında, bir merdivenin ilk basamakları görünüyordu.

“Gel,” dedi Zenobia, gobleni aralarken, “ruhlar dünyası bizi bekliyor.”

Goblen halının önünde durdum. Ellerim titriyordu. Öyle titriyorlardı ki, gülün yapraklarını da titretiyorlardı.

Zenobia çömelip kafasını goblenin saçaklarının altından içeri soktu. “Arka taraf çok loş,” dedi. “Bu da beni acayip ümitlendiriyor.”

“Goblene mi bakıyorsunuz Bayan Elizabeth?”

Sırtımı dikleştirip geri döndüm. Bayan Şişink arkamda duruyordu. Perdelerle halıları dövmek için kullandığı tahta bir tokaç vardı elinde.

Zenobia goblenin altından dışarı çıkıp Bayan Şişink’e kıskançlıkla baktı. “Elizabeth, bir gün bu kadına bu işi nasıl yaptığını sormak zorundasın. Aniden ortaya çıkıvermeyi gerçekten bir sanat haline getirmiş.”

Bayan Şişink tahta tokaçla eteğinin arkasına hafifçe vuruyor, yanıtımı bekliyordu.

“Evet, çok ilginç, değil mi?” Geriye doğru bir adım atıp, hayranlıkla goblene işlenmiş manzaraya bakarmış gibi yaptım: ortaçağ giysileri içinde bir grup insan. İki adam ağaç dallarının altında duruyorlardı. Armut şekilli bir çalgı çalan bir kadın da, nakışla işlenmiş yabani çiçek tarlasının içinde oturuyordu.

“İlginç demek,” dedi Bayan Şişink. Dikkatle bana baktı. “Bence siz yine de öyle çok ilginç bulmayın onu.” Sonra da gitti, yürürken tahta tokacı pat pat eteğine vurmaya devam ediyordu.

Zenobia gobleni benim de altından geçebilmem için kenara çekti, daha en alt basamaktayken biraz fazla sallanıp duraksayınca da fısıldadı: “Biraz çabuk olur musun, Elizabeth?”

Artık doğu kanadındaydık.

Merdiven dik ve dardı, en sonunda bir koridora varıncaya kadar çok çok uzun bir süre tırmanmamız gerekti.

Çok karanlık bir koridordu. Belki uzundu da, ama nerede bittiğini görmek için fazlasıyla karanlıktı. Ya da bitip bitmediğini görmek için.

İki tarafında tabloların asılı olduğunu fark edinceye dek karanlıkta gözlerimi kırıştırdım: ince, ciddi yüzlü, eski moda kıyafetli insanların portreleriydi bunlar.

“Oyalanıyorsun Elizabeth,” diye omzunun üzerinden bakarak seslendi Zenobia. “Bunu kasten yaptığına da eminim.”

“Sadece portrelere bakıyordum. Bu insanlar benim ailem olmalı, tahminimce.”

Zenobia uzun, gümüş renkli peruk takmış bir kadının portresine döndü. Parmak uçlarıyla resmin tozlu çerçevesine dokundu. “Belki de bu portrelerden biri,” dedi, “bizim ruhsal varlığımızı gösteriyordur... yaşayanların dünyasına ait olduğu zamanlardaki halini, tabii ki.”

Sonra da parmak ucu darbeleriyle tozu cebine doğru süpürdü. “Koleksiyonum için,” dedi.

Zalim bakışlı bir adamın (onun aradığımız ruhsal varlık olmamasını umuyordum) ve elinde yeşil renkli tüy bir kalem tutan bir hanımefendinin önünden acele acele geçtim.

Tüy kalemlili hanımefendiyi de geçince, koridor bitiyordu.

Siyaha çalan çok koyu renkli ahşap bir kapının önündeydik. Zenobia kapı tokmağını tuttu, kapıyı açtı ve içeri girdi. Arkasından ben de girdim.

İçerisi koridordan da karanlıktı. Havasızdı ve fare kokuyordu. Daha da kötüsü, adım atar atmaz ayağımın altında aniden bir şey hareketlendi. Oda ürkütücü bir müzikle doldu... akortsuz bir keman sesinden, yavaş, üzüntülü bir şarkı.

Benim en büyük korkum. Zenobia'nın en büyük dileği. Herhalde bu, ruhsal varlıktı. O ana kadar planım, Zenobia Öte Dünya'yla iletişim kurarsa tam aksi yönde koşabildiğim kadar hızlı kaçmaktı güya, ancak kendimi ayaklarım yere yapışmış, bacaklarım hareket etmeye gönülsüz bir halde buldum.

“Ey ruh!” Zenobia, büyük bir hayranlıkla, ruhsal varlığı selamladı. “Fani dünyamızın önündeki sır perdesini kaldırdın!”

Müzik devam ediyordu. Her nota, sırtımdan birer birer aşağıya yuvarlanan soğuk ter damlaları gibiydi.

“Ey ruh, seni dinlemeye hazırız!” Zenobia'nın sesi yükselmiş ve çatlamıştı.

Derken ayaklarım çözüldü, kol ve bacak sinirlerim tekrar çalışmaya başladı, şu anda tek bildiğim çok uzakta olmak istediğimdi. Bu odadan, bu her şeyiyle berbat evden ne kadar uzakta olabilirse insan, o kadar uzakta.

Dışarı çıkıp, koridordan ve merdivenlerden aşağıya doğru koşmak için döndüm. Ama etrafı doğru düzgün görmek şöyle dursun ortalık o kadar karanlıktı ki, el yordamıyla bulabildiğim şey ahşap kapı değil ağır perdeler oldu.

Perdeleri açtım, oda aydınlandı.

“Oyuncakmış,” dedi Zenobia dudak bükerek. İki parmağının ucuyla kurmal  oyuncak bir kedicik tutuyordu. Kedinin boynunda mavi bir kurdele vardı, çenesinin altına bir keman yerleştirilmişti, hareketli  n patilerinden biriyle de kemanın yayını tutuyordu. Oyuncaktan çıkan notalar giderek yavaşladı ve en sona geldiğinde birbirine karışıp durdu.

Perdeler açıldığında bir bebek odasında durduğu-muzu g rebilmiştik. İki boş  ocuk yatağı duvarlardan birine dayanmıştı. Bana yakın olan yatağa oturdum. Avu larımı ince şilteye bastırıp, korkudan patlayacak gibi olan kalbimin normale dönmesini bekledim.

Zenobia, elinde  ne uzattığı  i eğı tutarak, odanın ortasında bekliyordu.

Bebek odasına göz attım. Bir rafta tozlanmış kitaplar duruyordu. *Savruk Peter*, *Sarı Masallar*. Parlak renkli kumaş parçalarından dikilmiş bir top, yerde duruyordu. Sallanan bir at köşede yavaşça tıngırdıyordu. Duvarlardan birinde asılı kirli bir ayna, e rilmişti. Aynada görüntümü yakaladım. Yansımam hareket ediyordu ve eğri b  r yd , sanki cam bir aynadan değil de bir g l n yüzeyinden yansır gibiydi daha çok.

“Burada, tam bu odada bir ruhsal varlık olduğundan eminim,” dedi Zenobia. “Sen de hissetmiyor musun? Senin de içinde bir *frisson* yok mu?”

“İçimde olup olmadığını söyleyebilmem için öncelikle *frisson* neymiş, onu bilmem lazım,” dedim.

“Gizem, korku ve zevk bir araya geldiğinde içinde beliren o tatlı ürperti.”

“İçimde bir ürperti var, ama buna *frisson* diyemem galiba. Daha çok duvar kâğıdından kaynaklandığını düşünüyorum.”

Bebek odalarındaki duvar kâğıtlarında, genellikle başını bulutların arasından çıkarıp gülümseyen güneşler, Anne Kaz masalının kahramanları veya beyaz çitlere sarılan pembe gül tomurcukları olur.

Bu duvar kâğıdı ise tamamen farklıydı. Canlı yeşil renkliydi, bir bahçe manzarasıydı, ama çok tuhaf bir bahçe. Kâğıdın her santiminde sarmaşıklar ve asma filizleri kaynaşıyordu. Duvar kâğıdındaki bitkiler, daha önce bitkilerin sahip olabileceğini asla düşüneyemeyeceğim renklerde, şekillerde ve büyüklüklerdeydiler. Yaprakları kurbağa yeşiliydi ve eğri büğrü damarları vardı. Çiçekleri değerli taşlar kadar parlaktı. Yıldız şeklinde, elmas şeklinde, koni şeklinde büyümüşlerdi; yani çiçek dışındaki her şekilde...

Gövdesi kıvrım kıvrım, koyu renk dikenli yaprakları filizlenen bir ağaç, duvarlardan birinin büyük kısmını kaplıyordu. Duvarda gölgeler hareket ettikçe ağaçtaki yapraklar kıpırdıyor gibiydi, sanki duvar kâğıdındaki bahçenin tamamı hareket ediyor, kıvranıyordu.

“Duvar kâğıdı acayip çirkin,” diyerek katıldı Zenobia. “Üstelik çirkinliğinde hiçbir hoşluk da yok. Ama,” diye iki gözünü birden kıstı, “eğer duvar kâğıdı gibi gündelik ayrıntılara bu kadar takılırsan Elizabeth, ruhları hissetmeyi asla öğrenemezsin.”

Duvar kâğıdına bakmamaya çalışıyordum.

Fakat birden içindeki bir şey yüzünden irkildim.

Bir çift göz.

Bir kızın gözleri. Duvarda bir kız. Duvar kâğıdının içinden, pencere pervazının sol alt tarafından bana bakan, benden galiba biraz daha küçük bir kız.

Tabii ki gerçekten bana bakmıyor, dedim kendi kendime. Nasıl bana bakabilirdi ki? Kâğıdın deseninin bir parçasıydı, o kadar.

Neyse neydi, bebek odasında yeterince zaman harcadığımı düşünedim.

“Zenobia...” diye konuşmaya başladım.

Zenobia’nın başı geriye doğru düşmüştü, elleri titriyordu. Sessiz sessiz büyümlü sözcükler mırıldanıyor gibiydi.

“Zenobia, bence gerçekten–”

“Şimdi değil Elizabeth.” Zenobia ağzının içinden konuşmuştu. “Ruhsal varlık kendisini göstermek üzere.”

Odaya bir gölge düşmüştü. İçim buz kesti birden.

“Burada!” diye haykırdı Zenobia. “Ruhsal varlık burada!” Kollarını açıp gölgeye doğru koştu. Sonra durdu. Kolları iki yanına düşüverdi.

Gölge, pencerenin önünde duran Bayan Şişink’e aitti. Odaya ikimiz de fark etmeden girmişti. Zenobia haklıydı. Bayan Şişink gerçekten de aniden ortaya çıkıverme sanatında *büyük usta* olmuştu.

“Çay zilini neredeyse on beş dakika önce çaldım,” dedi. Kapıya yöneldi ve takip etmem için de bana işaret etti. “Babanıza sizi kütüphanede, doğa üzerine bilimsel bir şeyler okurken bulduğumu söyleyeceğim. Kitap okumaya çok dalmış olduğunuz için zili çaldığımı duymadığınızı söyleyeceğim.”

“Tamam Bayan Şişink,” dedim. Zenobia’nın ayaklarını yere vura vura çılgınlık attığının farkına varmamasını umuyordum. “Sürekli işime karışılırken ruhsal varlıklarla nasıl iletişim kurmam bekleniyor acaba?” Zenobia kapıya gözlerini dikti. Menteşelerinden ciyaklama sesi çıkan kapı, hızla çarpıp kapandı.

Aslında, tam da kapanamadı. Bayan Şişink araya ayağını koyarak kapıyı durdurmuştu.

“Yeni evinizi keşfetmek için büyük bir merak duymanız çok normal elbette,” diyerek sanki hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Ama doğu kanadına gelmeniz, bildiğiniz gibi yasak. Sizi bir daha burada bulmayacağıma eminim.”

“Evet, Bayan Şişink.”

Koridor boyunca Bayan Şişink’i takip ettim, portreleri geçtik, goblen örtüye doğru giden merdivenleri indik, doğu kanadından çıktık.

Zenobia arkada kalmıştı.

“Elizabeth!” diye seslendi, “Elizabeth!”

“Ne var?” Çok alçak sesle konuşmuştum. Zenobia çiçeği uzattı. Solmamıştı. Üstelik, tam tersi olmuştu. Durdum, çiçeğin taç yapraklarına dokundum. Çılgın gibi canlanmışlardı. Gövdesindeki yapraklar irileşip öyle canlı bir yeşile dönmüşlerdi ki parıl parıl parlıyorlardı. Çiçek, hayatımda gördüğüm en büyük ve en güzel gül haline gelmişti.

Bir çiçeğin böyle coşkuyla hayat dolması, ne anlama gelebilirdi? Kendi kendime düşünüyordum.

“Bilmem,” dedi Zenobia çiçeğe bakıp kaşlarını çatarak, “ama bir anlama geldiği kesin.”

BAHÇE

Kahvaltıdan sonra Bayan Şişink gelip kahvaltı bıçağını ve kırıntı dolu tabağını önümden aldı. Ama onları mutfığa götürmek yerine, yanımda durup kararlı bir sesle “Bugün hava çok güzel, Bayan Elizabeth,” dedi.

“Evet,” dedim. “Hava güneşli bu sefer. Aslında Solgunlar Köşkü’ne geldiğimden beri ilk güneşli gün.”

“Elimde olsaydı, ben böyle bir günde dışarı çıkardım. Dışarı çıkıp güneşin tadını çıkarırdım.”

“Yani,” dedim, “belki ben–”

“Kesinlikle evin içinde orayı burayı kurcalamazdım. Hele doğu kanadı mı, oradan kesinlikle uzak dururdum. Evet, ben kesinlikle dışarı çıkardım. Bahçeye.”

Orada duruyordu; bir şeyler söylememi beklediğini fark ettim.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Nasıl da harika bir... eeee... fikir.”

Dışarıda, yüzümü gökyüzüne çevirmiş, kendimi güneşin sıcaklığına bırakmıştım.

“Biliyor musun,” dedi Zenobia, “böyle gülümseydiğinde çok saf görünüyorsun.”

“Böyle güzel bir günde,” dedim ben de, “gülmemek öyle zor ki.”

“Güzel hiçbir tarafını görmüyorum.” Koyu renk camlı gözlüklerini takmış, siyah ipek şemsiyesinin altına sığınmıştı. Gözlükler ve şemsiye, güneş ışığını başından defetmek için aldığı önlemlerdi, dediğine göre. “Güneş ışığı çok pis bir şey,” dedi, “neyse ki,” –gözlüğünü burnunun üstüne indirmiş, camların üzerinden bana bakıyordu– “bahçe yeterince heyecan verici.”

Heyecan verici mi? Ben kesinlikle ‘ölü’ sözcüğünü tercih ederdim. Ağaçlar kurumuş, çimenlik kelleşmişti. Bu bahçede canlı denebilecek tek şeyler yabani otlardı. Bahçedeki kuş havuzunu boğacakmış gibi saran, yerde sürünüyormuş gibi duran yabani otlar.

Evin gölgesinde kalan eğimli bir patikadan yukarı doğru yürüdük; patikanın aralarından geçtiği çalı güllerinin hepsini tırtıllar yiyip bitirmişti.

“Sence,” diye sordu Zenobia, “bahçede yürüyüş için herkesin normal bulabileceği süre ne kadardır?”

“Herkesin normal bulabileceği süre mi?”

“Gizlice tekrar içeri sızmadan önce yani.”

“Tekrar içeri sızmak mı?”

Koyu renkli gözlük camlarına rağmen, Zenobia’nın şu anda gözlerini devirdiğinden emindim.

“Sana her şeyi tek tek açıklamak zorundayım, değil mi?” Yüksek sesle ve tane tane, tıpkı çok küçük bir çocuğa anlatıyormuş gibi konuşuyordu. “Tekrar eve girip doğu kanadında ruhsal varlık araştırmamıza devam edelim, diyorum.”

“Bu iyi bir fikir mi, bilmem,” dedim. “Bak.” Eve doğru işaret edip, yemek odasının pencerelerinden birindeki karaltıyı gösterdim.

Bayan Şişink pencerede durmuş bahçeye bakıyordu, tam da bizim dönüp ona baktığımız noktaya doğru.

“O zaman burada sıkışıp kaldık,” diye iç çekti Zenobia. “Ne sıkıcı. Biliyor musun, bebek odasında gerçekten bir şeyler hissettim. Sanki ruhsal varlıkla dolmuş gibiydi. Kesinkes, yani, kesinlikle periliydi.”

Ayakkabımın ucuyla kuru bir ot öbeğini eşeledim.

İşin aslı, ben de o tekinsizliği hissetmiştim. Bebek odasının o karanlık, kasvetli ortamındayken hissetmiştim. Üstelik kapıyı kapatıp çıktıktan sonra bile o his içimde kalmıştı. Tuhaf bir duyguydu; sevimsiz,

gitmek bilmeyen, yapışkan bir şey, tıpkı bir örümcek ağının içinde yürüyormuşum gibi.

“Yoo,” diye yalan söyledim. Zenobia’yı cesaretlendirmek istememiştim. “Bana periliymiş gibi gelmedi.”

Burun kıvırdı. “Bu tür şeylere karşı, sana göre çok daha fazla duyarlıyım,” dedi.

Bahçede oyalanıyorduk. Yakından bakınca yabani ot olduğu ortaya çıkan bir çiçeği koparmak için durdum. Bir ara çömelip, toprağın üzerinde yavaş yavaş hareket eden bir sümüksü böceği seyrettim. Zenobia sadece bir kere durdu, o zaman da yerden bir kuş kafatasını aldı. “Tam yatak odamızdaki mavilikle başa çıkabilecek bir şey,” diye açıkladı.

Güneş saatine gelmiştik. Zenobia saatin taştan yüzüne düşen gölgeyi inceledi. “Dokuz buçuk,” dedi. “Ya da olsun olsun ona çeyrek var.” Sonra saatini açıp kontrol etti. “Tamı tamına söylemek gerekirse, dokuz otuz üç. Bu da, Bayan Şişink’in bizi öğle yemeği için çağırmasına daha saatler olduğu anlamına geliyor.”

“Bahçeden şimdiden sıkıldın mı? İstersen oyun oynayalım.”

“Oynamak mı? Hiç oyun oynamadığımı biliyorsun, Elizabeth.”

“Pikniğe ne dersin? Yosun sandviçleri yapabiliriz. Eğlenirdik.”

“*Piknik mi?*” Zenobia elini abartılı hareketlerle alnına götürdü. “Hasta oluyorum galiba.”

“Gerçek insanlar piknikleri sever,” diye mırıldandım.

Neyse ki Zenobia beni duymadı. Solgunlar Köşkü’ndeki ilk sabahımızda pencereden gördüğüm çit çalıları dikkatini dağıtmıştı.

“Bu bir labirent!” diye bağırdı. “Bahçe labirenti!”

Çalılara yaklaştım. Bir zamanlar labirent şeklinde budandıklarını görebiliyordum. Ama şimdi yapraksızdılar ve öyle acayip büyümüşlerdi ki aralarından geçebilmek için daracık bir patika kalmıştı. Tam ortasındaki ağacın çıplak dalları, karman çorman çalılarının üzerinden yukarıya doğru uzanıyordu, dallar sanki bir yıldırımın zikzaklarına benzer şekiller oluşturmuştu.

“Çit çalılarının da, yani... bir çeşit yeşil olması beklenmez mi?” diye sordum. “Bir de sanki bu kadar keskin olmamaları lazım, değil mi?”

“Yeşil, bahçelerde gereğinden fazla önem verilen bir renk,” dedi Zenobia. “Ben bu gri-kahverengi karışımını tercih ederim.” Giriş açıklığından sürtünerek geçip labirente girdi. “Geliyor musun?”

Durakladım.

“Eğlenceli bir şeyler yapmak istediğini söylemiş-tin,” dedi, “işte sana eğlence.”

“Eğlencelidir herhalde.” Labirente kararsızlıkla baktım. “Bir kere yapbozlar eğlencelidir. Eh, labirent de aslında bir çeşit yapboz değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Zenobia. Güneş şemsiyesini aceleyle kapatıp çalılarının arasında kayboldu.

Arkasından ileri doğru atıldım. Dikenler giysilerime takılıyordu. Dallar öyle kalındı, öyle birbirine dolanmıştı ki aralarından güneşi göremiyordum.

“Gözlerini dört aç,” dedi Zenobia arkasına bakarak. “Bizden önce labirente girip de” –sesini alçaltıp korkunçlaştırdı– “bir daha çıkamayanların iskeletlerini görebiliriz.”

Şaka yaptığını biliyordum ama yine de keşke böyle şeyler söylemeseydi. Geldiğimiz yolu çoktan kaybetmiştim. Keşke dışarıda, bahçede, güvende kalmış olsaydım.

“Şaka yaptığımı nereden çıkardın?” diye seslendi uzaktan.

İşte tam o anda, Zenobia’dan neredeyse nefret ettim. Ondan ve korkularıyla eğlendiği zalim şakalarından uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordum. Ama bu karanlık ve giderek karanlıklaşan labirentte yalnız olmadığımı bilmek için de, yakınında olmayı en az o kadar çok istiyordum.

Böylece yakınında kaldım, elbisesinin eteğinin hemen önümde hışırdadığını duyabileceğim kadar yakınında.

“Heyy!” diyerek ayaklarının ucuna yükseldi. “Labirentin merkezini gördüm gibi sanki.”

“Nerede?” Görmek için kendimi zorladım.

“Biraz sonra varacağız. Biliyor musun, hikâyelere göre, eskiden korkunç canavarları tuzağa düşürmek için labirentleri kullanırlarmış.”

“Yapma,” dedim yavaşça.

“Labirentteki Minotor gibi.” diyerek devam etti, “Eğer talihsiz biri labirentte kaybolursa, Minotor onu yakalayıp yerdi.”

Cesaretimi toplayıp, “Sus Zenobia,” dedim. “Yeter.”

“Kemiklerini un ufak ederdi,” dedi. “Kanlarını içerdi.”

İki yanımdaki çalılar çok sıkıştıyordu. “Sus ne olur!” Sesim boğuk çıkıyordu. “Daha fazlasını duymak istemiyorum.”

Zenobia dönüp küçümseyerek bana baktı. “Bunun sadece hikâyeye olduğunu söyledim ama, söylemedim mi?”

“Hikâyeler de korkutucu olabilir,” diye fısıldadım.

Çalılar labirentin merkezindeki bir boşluğa açıldı. Kıvrım kıvrım, koyu renkli büyük bir şey önümüzde yükseliyordu. Nefesim kesiliverdi, dikenli bir çalının arkasına saklanabildiğim kadar saklandım, Zenobia beni bulup açıklığa çekene kadar.

“Gördün mü?” diyerek çevreyi işaret etti. “Canavar yokmuş. Yalnızca bir ağaç. Bana sorarsan, çok da güzel görünümlü bir ağaç.”

Yakından bakınca, ağaç uzaktan görüldüğü halinden daha bile korkunç duruyordu. Gri renkli ve çıplaktı, köklerinin hepsi topraktan çıkmıştı. Kırılgan ince kemikler gibi havada sallanıyorlardı.

“Her zaman için,” dedi Zenobia, “ölü ağaçları yaşayan ağaçlara tercih ederim. Bana göre ölü ağaçlarda çok çarpıcı bir dram havası var.”

“Tam olarak ölü değil,” deyip, ağacın gövdesinin alt kısmında toprağa hâlâ bağlı olan cılız kökleri gösterdim.

“Ömrü pek uzun sürmeyecek ama,” dedi Zenobia, ayakkabısının ucuyla kökleri yoklayarak.

Çizilmiş ayakkabılarıma, yırtık çoraplarıma baktım. Ağacın kıvrım kıvrım kökleri, midemde de bir burulma hissi yaratıyordu.

Zenobia surat astı. “Yani Elizabeth, bir *ağaçtan* da sadece *sen* korkarsın.”

Yine de Zenobia, labirentten geldiğimizden daha hızlı çıktı ve kendimi arkasından bahçeye attığımda elimi şöyle hafifçe bir sıktı.

Bizi doğrudan bahçenin sonuna götüren patikadan yukarıya yürüdük. Patika en tepeye varıncaya kadar

dikleştikçe dikleşti. Orada bahçe aniden bitiyor ve doğa tümüyle değişiyordu. Bu noktadan sonra sınırları taş duvarlarla işaretlenmiş çayırlar vardı. Daha da ötelerde, bir çan kulesinin tepesini ve Solgunbayır kasabasında olduklarını tahmin ettiğim birkaç evin arduvaz taşından, gri çatılarını görebiliyorduk.

Çayırlardan birinde, başı öne eğik bir karaltı vardı. Babamdı bu. Bir şeyi incelemek için öne doğru eğilmişti. Bir çiçektir belki? Ya da yabancı bir ot? Çok uzak olduğumuz için bir şey söylemek mümkün değildi. Not defterini çıkarıp bir şeyler yazdı. İçim ferahlamıştı biraz.

Yağmur damlaları saçlarıma ve omuzlarıma düşmeye başladığında, bir süredir onu izliyordum. Yüzümü, kapkara bulutların şimdiden kapladığı gökyüzüne çevirdim.

Zenobia kararan gökyüzüne karşı zafer kazanmış gibi sırıtıyordu. “Bayan Şişink şu anda dışarıda dolaşmanı bekleyemez. Hadi doğruca” –koluma asılmıştı– “doğu kanadına ve ruhsal varlığa! Acele edersek, öte dünyaya açılan sır perdesini öğle yemeğinden önce aralayabiliriz!”

Eve doğru yola koyulurken arkasından beni de çekiştiriyordu. Ama yağmur daha da artmış, rüzgâr yüzümüzü kamçulamaya başlamıştı.

Çok geçmeden yağmur önümüzde sanki buzlu camdan bir duvar oluşturmuştu. Evi göremiyordum.

Biraz ötede, yamaçta, mavi misafir odasının penceresinden gördüğüm yıkık dökük kulübe vardı. Zenobia'nın omzuna dokunup ona kulübeyi gösterdim. "Şuraya," dedim.

Koştüğumuz kulübenin dışı çamurla ve yemyeşil yosunlarla kaplıydı. Ama içerisi sıcacıktı. Her tarafı bitkilerle doluydu. Bitkiler pergola çitlerine tırmanmış, saksıları doldurmuşlardı. Gerçek, yeşil, capcanlı bitkiler. Derin bir nefes alınca, toprağın kokusu ve sanki tadı, ciğerlerime doldu.

"Burası da ne böyle?" diye sesli düşündüm.

"Burası fidanlık," diye bir ses geldi. Derinlerden gelen yumuşak bir sestir, 's' ve 'f' seslerinde yılanımsı bir tıslama hissetmişim.

İrkildim. Zenobia bile ürkmüştü. Elindeki kuş kafatası yere düşüverdi.

Bitkilerin aralarından bakınca, sesin sahibi olan adamı gördüm. Teni, soğan ya da pırasa gibi, bembeyaz ve parlaktı. Çok mu yaşlıydı yoksa genç miydi, anlaşılmıyordu. Çamurlu bir gömlek giymiş ve soluk, eski bahçe eldivenleri takmıştı. Odanın ortasındaki çalışma tezgâhının başındaydı. Önünde bir saksı çiçeği vardı, çok güzel bir çiçek. Yaprakları açık yeşildi, yaprakların arasından açık pembe çiçekler sanki

göz kırpıyordu; çiçeklerin taç yaprakları, dantelli iç etekler gibi kat kattı.

“Affedersiniz,” dedim. “Sizi rahatsız etmek istememiştim.”

“Hiç sorun değil,” dedi adam; sesinin kulağa ne kadar hoş geldiğini fark ettim. “Burası sizin eviniz Bayan Elizabeth. Ben sadece bahçıvanım. İzninizle, babanızın Solgunlar Köşkü’ne dönmesinin ne kadar hoş olduğunu söyleyebilir miyim, sizin burada olmanız da aynı şekilde. Anneniz yok galiba?”

“O gitti,” dedim.

“İnsanlar gider bazen,” dedi yumuşak bir sesle. “Bitkiler gibi toprağa kök salmamışlardır.”

Öyle bir gülümseyişi vardı ki insan daha yakınında durmak istiyordu. Tezgâha yaklaştım. Zenobia da yaklaştı. Biz aralarından geçerken bitkiler hışırdadı.

Yakınında durunca, fırfırlı pembe çiçekleri olan bitki pudra şekeri gibi kokuyordu. Zenobia yüzünü buruşturarak, “Bu iğrenç kokuya dayanamıyorum,” dedi. Sonra da fidanlığın yosunlu, karanlık köşelerinden birine doğru gözden kayboluverdi.

Bitkiye hayranlıkla bakarak olduğum yerde kalmıştım.

“Onu sevdiniz galiba,” diye sordu bahçıvan.

“Evet,” dedim. “Çok sevdim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir çiçek görmemiştim.”

Bahçıvan gülümsedi. “Bu çok güzel bir türdür,” dedi. Sonra, eldivenli ellerinden biriyle çiçeği iyice kavrayıp onu topraktan çıkarıverdi. Çiçeği havada tutuyordu, böylece incecik, sallanan köklerini görebiliyordum.

“Ne yapıyorsunuz?” diye haykırdım.

“Aşılama,” dedi. Kocaman, paslı bir bahçe makasına uzandı ve çiçeği köklerinin üstünden kesti. Çiçeğin gövdesini keserken makasın bıçaklarından çıkan gıcırtılı sürtünme sesi sanki bir çığlık gibiydi; sanki zavallı çiçek acı içinde bağıırıyordu.

“Aşılama çok zalimce bir şeye benziyor,” dedim.

“Ne işe yaradığını bilseydiniz, böyle söylemezdiniz Bayan Elizabeth. Aşılama sırasında iki bitkiyi alır, onları birleştirirsiniz. Bakın şimdi, buradaki, kaynak kökümüz.” Soğan şekilli koca gövdesi ve topuzlu dallarıyla irice bir çalıyı kaldırıp masanın üstüne koydu. “Çok kuvvetli kökleri var. Görüyor musunuz?” İşaret parmağıyla köklerden birini topraktan çıkardı. Kök başparmağım kadar kalındı. Sonra kökü tekrar toprağın içine ittirdi.

“Bu da,” –parçaları masanın üzerinde duran diğer çiçeği gösterdi– “kültür bitkimiz. Kültür bitkisinden bir sürgünü kök kaynağıyla böyle birleştiriyoruz.” Bir sicim aldı, kültür bitkisinin yeşil gövdesini kaynak bitkinin gövdesine sıkıca bağladı; düğümü o ka-

dar çok sıkı ki, sicim çiçeğin sürgünlerini patlatıp özsuynunu dışarı salmasına neden oldu. “Böyle böyle, bir süre sonra birbirlerine sarılıp kaynayacaklar. İki bitki birbirine o kadar yakın büyüyecek ki, bir süre sonra tek bitki haline gelecek. Güzel pembe çiçekler açan bir bitki. Ekildiği toprakta uzun bir ömür sürebilecek kadar sağlam, kalın kökleri olan bir bitki.”

Pembe çiçekli bitkinin önümde duran kesik parçalarına baktım. “Yine de pek hoş bir şey değil bu, şey açısından bakınca, kült... küllüt...”

Bahçıvan, “Kültür bitkisi,” diye düzeltti ve tekrar gülümsedi –nasıl da sevecen bir gülümsemeydi– sonra da çiçeğin kesiklerini eliyle süpürüp yere attı.

Tekrar bahçe makasına uzandığında gözlerimi kaçırdım. Daha fazla aşılama izlemek istemiyordum. “Galiba,” dedim, “sizi bu kadar rahatsız ettiğim yeter.”

Zenobia’ya bakındım ama bitkilerin arasında gözden kaybolmuştu.

Kulübenin uzak köşesinde bir şangırtı oldu. “Birkaç saksı işte,” dedi Zenobia yeşilliklerin içinden çıkarken. “Kazayla birkaç tanesine tekme atmış olabilirim. Ama bak!” Keskin kısaçlarından biri boşlukta sallanan ölü bir böceği ve bir avuç dolusu kuru yaprağı kaldırmış, gösteriyordu. “Kuş kafatasıyla yakışacaklar.”

Dışarı çıkarken dönüp omzumun üzerinden arkaya baktım. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim bahçıvana.

“Ben de öyle,” dedi, hâlâ gülümsüyordu.

Yağmur şimdi sadece çiseliyordu. Tül gibi ince, ıslak bir sisin içinden geçerek eve geri yürüdük.

“Fidanlık sence de biraz tuhaf değil miydi?” diye sordum Zenobia’ya.

“Ne açıdan tuhaf?”

“İçerisi o kadar harika ve yeşildi, o kadar güzel kokuyordu ki. Sanki Solgunlar Köşkü ile hiç ilgisi yokmuş gibiydi.”

“Burada, bahçede de bir sürü yeşillik var,” dedi Zenobia.

“Buradakiler sadece yabani otlar, ısırganlar,” dedim. “Başka hiç bitki yok, hiç çiçek yok.”

“Fidanlıktaki bitkileri hepsi aşırı parlak ve canlıydı, bana kalırsa,” diye burun kıvırdı Zenobia. “Tek sevdiğim, o Frankenstein bitkisi oldu. Bahçıvanın iki bitkiyi birbirine aşılması çok acayip güzel bence. Muhteşem bir *zalimliği* var.”

Ben bir şey söylemedim. Aşılamayacak hiç sevmemiştim; bence pembe çiçekli bitki için kesinlikle acı verici bir şeydi. Galiba, aptallığım yüzünden anlayamadığım bir şeydi bu. Bir kere, bahçıvan çok nazikti. Ayrıca aşılamanın bitkinin iyiliği için olduğunu da açık-

lamıştı. Yine de, bitkinin bahçe makasıyla kesildiği andaki çığlığı kulaklarımdan gitmiyordu.

Babam öğle yemeği için aşağıya inmedi. Akşam yemeğine geldi ama. Her zamanki yerine, masanın karşımdaki ucuna oturdu.

“Günün nasıl geçti baba?” Soruyu, çıkarabildiğim kadar yüksek sesle sormuştum.

“Verimli,” dedi. Çatalını bıraktı. “Öğleden sonra-mı, papatyagiller ailesinden çok ilginç çiçek örneklerini inceleyerek geçirdim. Sanırım *Asteracea Agriant-hus* ile *Asteracea Leucoptera* arasında, daha önceki çalışmalarda atlanmış olan bazı önemli bağlantılar olabilir.” Tabagındaki bifteğe geri döndü, kayış gibi eti bıçağıyla kesmek için uzunca bir zaman harcadı.

Konuşmamızın bittiğini sanmıştım. Ama birden başını kaldırıp sordu: “Ya sen Elizabeth? Galiba geldiğimizden beri seni çok yalnız bıraktım. Solgunlar Köşkü’ne güzelce alışıyor musun?”

“Eski evden değişik tabii,” dedim. “Ama seveceğim galiba. Hem bahçe de çok daha büyük.”

Yutkundu, peçetesiyle bıyıklarını hafifçe sildi. “Korkarım bahçenin fena halde bakıma ihtiyacı var.”

“Bahçıvan halleder bence,” dedim.

“Hangi bahçıvan Elizabeth?”

“Bizim bahçıvan. Bugün bahçeye çıkmıştım. Onunla tanıştım. Fidanlıkta.”

Babam peçetesini buruşturup tabağının yanına bıraktı. “Bayan Şişink,” diye seslendi.

Bayan Şişink anında yanında belirdi.

“Sanki sihirbazlık numarası gibi,” dedi Zenobia hayranlıkla. “Sadece ismini söylüyorsun... ve” –parmaklarını şıklattı– “işte burada!”

“Bayan Şişink,” dedi babam, “bir bahçıvan mı tuttunuz?”

“Henüz uygun birini bulamadım Doktor Mırıl,” dedi o da.

“Peki, Elizabeth neden bugün bahçıvanla tanıştığını söylüyor bana?”

“Bilemeyeceğim efendim. Bu evde kesinlikle bahçıvanımız yok.”

Babam masanın ucundan bana kaşlarını çattı. “Biliyorsun yalan söylemek yanlış bir şey, Elizabeth.”

“Yalan söylemiyorum! Onu gördüm! Zenobia da gördü!”

“Yeter.” Babam bunu söyleyerek tabağını ittirdi. “Bu iş çok uzadı artık.”

Babam akşamın geri kalanını kütüphanede yalnız başına geçirdi.

O gece uyuyamadım. En sonunda, karanlıkta el yordamıyla mumu ve *Bitki Krallığı* kitabını arayıp buldum. Yastığıma dayanıp oturdum ve kitabı açtım.

Saatin zamanı duyuran vuruşlarını dinleyerek kitabı okudum.

On bir buçukta çok yıllık otsu bitkileri okuyordum. On bir kırk beşte yıllık bitkilere geçmiştim. Ve sonra, saat on ikiyi vururken sayfayı çevirince, kitabı son okuduğumda (ya da rüyamda) gördüğüm aynı yeşil, kıvrımlı yazıyla karşılaştım.

Yeni prensin doğumuyla birlikte, bütün krallık sevinçle dolmuş. Sarayda bayrak direğine bayrak çekilmiş; aslında tam bayrak değilmiş de bu, kıpkırmızı bir sardunya çiçeğiymiş. Krallıktaki bütün çiçekler coşkuyla açmışlar, arılar çiçek tozlarından sersemlemiş halde uçuşuyorlarmış.

Oğlan büyüdükçe daha da sevimli olmuş, herkes de onu çok sevmiş. Ne yazık ki çocukcağız yedinci yaş gününde hastalanmış. Rengi yeşilden soluk yeşile sonra da beyaza dönmüş, yüzü acıdan kaskatı olmuş. Kral kutlamalar sırasında dans etmeleri için anlaştığı çekirgeleri geri göndermiş, pasta kesildikten sonra başlayacak gül yaprağı yağmurunu da iptal etmiş. Bahçıvanbaşı çağırılmış, o da önce hiçbir terslik bulamamış. Epey sonra ise, prensin köklerinin topraktan çıktığını, küflenip yumuşadığını ve uçlarının çürüdüğünü fark edebilmiş. O gece küçük prens ölmüş.

Bir sonraki sayfada yeşil, kıvrımlı yazı bitiyordu. Kitabın kalan sayfalarını parmaklarımla hızlı hızlı

çevirdim, tek gördüğüm daha önceki sıkış tıkiş siyah harflerdi. Yeşil yazıların olduğu önceki sayfaya dönmeye çalıştım. O sayfa da orada değildi artık. O sayfayı gerçekten görüp görmediğimi bilemiyordum.

Mumu üfleyip başımı yastığa koyduğumda uyuyamayacağımdan emindim. Ama hemen uyumuş olmalıyım ki rüya bile gördüm.

Rüyamda, tek başıma bahçedeki labirentte yürüyordum. Dallar kollarıma, saçlarıma takılıyorlardı. Sanki labirent beni yutmak istiyor gibiydi.

Çarşafıara dolanmış halde uyandım.

Bayan Şişink kapıda belirdiğinde yataktan yeni kalkmıştım. “Babanız sizi görmek istiyor,” dedi. Elimdeki saç fırçasına ve çoraplı ayaklarıma bakıp ekledi: “Hemen.”

Ayakkabılarıma ayağıma geçirip bağlamadan, saçımı da taramadan babamın çalışma odasına koştum.

Kapıda durup sakinleşmeye çabaladım.

Kapı gıcırdayarak açıldı, babamı masasında görebiliyordum. Çevresi çiçeklerle doluydu. Örnek toplama kavanozlarında pamuk gibi beyaz yapraklı çiçekler, yıldız şekilli mavi çiçekler vardı. Kartlara yapıştırılmış kuru çiçekler masanın üzerine saçılmıştı. Babam başını bir kitaba eğmişti. Onu tekrar işine dönmüş gördüğüm için çok mutluydum, şu anda rahatsız etmek zorunda olduğum için de üzülyordum.

“Otur lütfen,” dedi babam içeri girdiğimde, ben de oturdum. Kalemimi bıraktı, dönüp bana baktı. “Elizabeth,” dedi. “Belki de olmam gerektiği kadar ilgili bir baba olamadım sana, şu... şu... yani her şey olup bittiğinden beri...”

Annem gittiğinden beri, demek istiyordu.

“Yalnızsın,” diye devam etti. “Yalnız bir çocuğun da, nasıl desem, yalnız olmadığını hayal etmesi çok normal. Zenobia. Bahçıvan. Onları niçin uydurduğunu, var olduklarını düşünmenin sana ne kadar iyi gelebileceğini anlıyorum.”

“Sana,” diye başladım, kuru bir sesle, “Zenobia’nın hayali olmadığını anlatmıştım.”

“Ancak bu tür hayallerine yeterince anlayış gösterdim,” dedi sanki hiçbir şey söylememişim gibi. “Özel bir öğretmen tuttum. Derslerinle ilgilenecek. Solgunlar Köşkü’ne geldiğimizden beri çok ihmal ettik onları. Sana can yoldaşı da olacak.”

“Can yoldaşı istemiyorum.”

“Zenobia’yı unutmama yardım edecek.”

“Zenobia’yı unutmayacağım.”

Elini kaldırıp susmam gerektiğini işaret etti.

“En iyisi bu,” dedi.

Kitabına döndü. Konuşmanın bittiği anlamına geliyordu bu. Yavaşça çekilip alt kata dönmekten başka yapacak şey kalmamıştı.

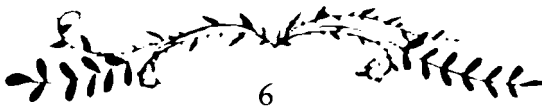
İki gün sonra, küçük bir bavul, kocaman bir şapka kutusu ve bir tavsiye mektubu ile Bayan Şefkat geldi. Şık eldivenler giydiği elleriyle uzattığı mektup, Bayan Aurelia Smith Üstün Öğretmenler Okulu'ndan alınmıştı.

Ona harap durumdaki evi ve ölü bahçeyi gezdirdik, geziden sonra heyecanla ikisini de 'büyüleyici' bulduğunu anlattı.

Yemekte, Bayan Şişink'in aşçılık yeteneğini övdü. Bayan Aurelia Smith Üstün Öğretmenler Okulu'ndaki hayatı hakkında anlattığı, içinde devrilen bir mürekkep hokkası, kaçan bir keçi ve bir üstün hizmet madalyası geçen hikâye sırasında, babamın yüzünde ufak bir gülümseme belirmesini bile sağladı.

Tabaklar kalktıktan sonra, "Müzik sindirim için çok faydalıdır," diyerek ısrarla piyanonun üzerindeki örtünün kaldırılmasını istedi. Soğuk ve boş balo odası, ben öyle istediğim için piyanonun sadece beyaz tuşlarını kullanarak çaldığı bir şarkıyla dolmuştu. Babam nota sayfalarını onun için çeviriyordu. Bayan Şişink bile, odanın bir köşesinde, başını müzikle birlikte sallayarak tempo tutuyordu.

Zenobia, Bayan Şefkat'ten anında nefret etti.

BAYAN ŞEFKAT

Bayan Şefkat ile derslerimiz ertesi gün başladı. Müzik odası bir dersliğe çevrilmişti. Bayan Şefkat'in masası tahtanın önündeydi. Benimki pencerenin yanındaydı. Zenobia ise pencere eşiğine oturmuştu.

“Bence,” dedi Bayan Şefkat, elinde bir parça tebeşirle, “geometriyle başlayalım. Ne kadar erken başlarsak o kadar erken kurtuluruz ondan!”

“Niçin ısrarla dişlerini gösteriyor bize?” diye sordu Zenobia.

“Gülümsüyor,” diye fısıldadım.

“Gülümsediğine emin misin? Dişlerini göstererek hırılıyor olmasın?”

Bayan Şefkat tahtaya bir dizi üçgen çizmişti. “Şimdi,” dedi neşeyle, “Yunanlı matematikçi Pisagor hakkında neler biliyorsun?”

“Öfkeli bir kalabalık tarafından feci şekilde öldürülmüştü,” dedi Zenobia.

“Hiçbir şey,” dedim, yüksek sesle ve aceleyle, “hiçbir şey bilmiyorum.”

“Pekala,” dedi Bayan Şefkat, “Pisagor benim en sevdiğim şekille, yani üçgenle ilgili çok büyüleyici bir ölçüm kuralı icat etmişti.”

Bayan Şefkat’in verdiği problemleri çözerken, alçak sesle kuralı fısıldıyordum. “Hipotenüsün karesi,” diye tekrarlıyordum, “karşısındaki iki dik kenarın karelerinin toplamına eşittir. Hipotenüsün karesi, karşısındaki iki dik kenarın karelerinin toplamına eşittir.”

Bayan Şefkat kontrol etmek için defterimi aldığı anda, Zenobia kendinden hoşnut bir şekilde gülümsedi. O anda, defterime çok fena bir şey yaptığını anladım. Bayan Şefkat tek kelime etmeden defteri sırama geri bıraktı. Defterimde, benim üçgenlerimin karşı sayfasına Bayan Şefkat’in yüzü çizilmişti. Zenobia gözleri tabak gibi yuvarlak ve şaşa çizmişti. Ağzı, bir köpekbalığınıninki gibi kocamandı ve dişlerle doluydu.

“Zenobia yaptı!” Ne yaptığımı anlayamadan sözcükler ağzımdan fırlamıştı. Ellerimle ağzımı kapadım.

“Baban bana Zenobia’dan bahsetmişti,” dedi Bayan Şefkat. “Görüyorum ki kendisi çok yetenekli bir sanatçı. Belki sen, ben ve Zenobia yemekten sonra bir resim dersi yapabiliriz.”

Gözlerimi kısıp gizlice Zenobia’ya baktım. “Ne harika fikir,” dedim, bir yandan da Bayan Şefkat’in yaptığı gibi neşeyle gülümsüyordum.

“Ondan kurtulmak zorundayız.” Zenobia mavi yatak odasındaki mavi yatak örtüsünün üzerine oturmuştu. “Asıl soru, nasıl?”

Ben o sırada, öğleden sonra çizdiğim resimleri açıp halının üzerine seriyordum; bir kirpi, bir öbek eğreltiotu, bir çekirge. Şimdi durup bakınca, çekirge biraz orantısız olmuştu, yine de çizdiğim antenlerle hâlâ gurur duyabilirdim bence.

“Ben ondan kurtulmak istemiyorum,” diye yanıtladım, sesim cümlelerin sonuna doğru öyle bir yükseldi ki sanki soru sorar gibi olmuştum.

Zenobia sol kaşını hafifçe kaldırdı. Odanın soğukluğunu hissettim ve geceliğime iyice sarındım.

“Onu sevdim,” dedim, bu sefer sesimi daha kararlı çıkarabilmişim.

Odadaki soğuk daha da keskinleşti ve nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr çıktı. Rüzgârdan saçlarım yüzüme gözüme dolanmış, pencereler ardına

kadar açılmıştı. Halının üzerindeki resimler uçuşup havada süzölmeye başladılar.

“Zenobia!” Ayağa fırlayıp onları yakalamaya çalıştım ama ne zaman bir resme yaklaşısam hemen ulaşabileceğimden biraz daha yükseğe uçuyordu. Rüzgâr daha da kuvvetlendi; resimlerin havada yükselmesini, biraz daha yükselmesini, sonra da birer birer açık pencereden gecenin içine uçmasını seyrettim.

Rüzgâr kesildi.

Odadaki soğuk hava gitti.

Pencereler kapandı.

“Bu çok gereksizdi,” dedim, gergin bir sesle.

“Zaten pek güzel değillerdi,” dedi Zenobia. “O çekirge orantısız olmuştu.”

Mavi yatak örtüsünün üzerine uzandı, *Öte Dünya* kitabını açtı. Tamamen kitapta okuduğu sayfalara dalmış gibi davranıyordu, Yedinci Bölüm: ‘Ruhları Yakalamak ve Ruhları Anlamak, Ruhlardan Geleceği Öğrenmeye Giriş.’ İyi geceler dediğimde de beni duymamış gibi yaptı.

Zenobia’nın Bayan Şefkat’i korkutup kaçırma çabaları, küçük şeylerle başladı. Derslerde, Bayan Şefkat’in hemencecik rüzgâra veya kendi dalgınlığına bağlayabildiği bazı şeyler oluyordu. Okuyacağı parçayı bulduğu anda kitapların sayfalarının birden

uçuşup karışırvermesi gibi. Duvarlardaki resimlerin kancalarından kopup aniden yere düşmesi gibi. Ya da başından çıkardığı şapkasını sonra hiçbir yerde bulamadığı gün gibi. Şapka ne masasının çekmece-lerinde ne de kapının yanındaki askıdaydı. Bayan Şişink gelip de şapkanın kilerde jambonların yanında ne aradığını soruncaya kadar onu bulamamıştık.

Bir de, hayatımda ilk kez, Zenobia ile konuşmuyorduk. Daha doğrusu, birbirimize bir şeyler söylüyorduk ama çok çok dikkatli bir şekilde ve konu asla Bayan Şefkat'e gelmiyordu.

O yüzden olan biteni Zenobia'nın yaptığını kanıtlayamazdım, ama şüpheleniyordum. Bir gün Bayan Şefkat resim dersi için boya kutusunu açtığında, bütün boya tüplerinin gittiğini ve yerlerinde de kokuşmuş, kaskatı ölü bir fare olduğunu görünce, şüphelerim doğrulandı.

Bayan Şefkat kutuyu açarken, Zenobia, onun ne yapacağını görmek için sinmiş, gülmeye hazır bir şekilde bekliyordu. Ama Bayan Şefkat fareyi çabucak ortadan kaldırıp şöyle dedi: "Bir daha düşündüm de, bugün en iyisi karakalem resim çalışalım."

Resim çizerken Zenobia'ya sırtımı döndüm. Parmaklarım kalem yüzünden önce gri sonra da simsiyah olmuştu.

"Hiç komik değildi," dedim ona dersten sonra.

“Komiklik için yapmadım ki.” Öfkeyle fırlayıp gitti.

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum,” diye arkasından bağırdım. “Bu da hiç hoşuma gitmiyor.”

Bayan Şefkat yanıma gelip benimle yürümeye başlayınca, beni bağıırırken duymuş olabileceğini fark ettim; boşluğa bağırdığımı sanmış olmalıydı. Ne kadar kızardığımı görmemesi için ellerimle yanaklarımı kapatıp, “Ben sadece Zenobia’ya diyordum ki... yani, ölü fareyi. O yaptı. Benim bu işle hiçbir ilgim yok,” diyebildim.

“Bir an bile senin yaptığını düşünmedim,”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Gitmeyeceksiniz, değil mi?”

“Gitmek mi?”

“Yani, şey yüzünden...”

“Fare yüzünden mi?” Gülüşü çingirak gibi neşeyle çınladı. “Üstün Öğretmenler Okulu’ndaki daha ilk sabahımızda canlı ve ölü fareleri işledik biz; sonra da örümcekleri, böcekleri ve sürüngenleri... Beni korkutmak için ölü bir fareden çok daha fazlası lazım.”

Dediği gibi de oldu, masasının üst çekmecesini top-
rakla ve kıvrım kıvrım solucanlarla doldurulduğunda gözünü bile kırpmadı. Atlasının sayfalarından Afrika kıtası tamamen yok olduğu zaman da. Tahtaya doğru yürümeye çalışıp ayakkabılarının onu sadece pencereye götürdüğünü anladığı zaman da.

Bayan Şefkat'in, uysal tavırları ve ısıltılı gülümsemesiyle Zenobia'yı alt edebileceğini düşünmeye başlamıştım.

Zenobia'nın kaba şakaları giderek daha acımasız olmaya başlamıştı ama yaptığı hiçbir şey Bayan Şefkat'in sakinliğini bozamazmış gibi görünüyordu.

Yağmurlu bir perşembe sabahına kadar.

O gün tarih dersim vardı. Bayan Şefkat tahtanın önünde ayakta duruyordu. Zenobia Bayan Şefkat'e gözlerini dikmiş bakıyordu. Gözleri parlayarak ona odaklandığını gördüm. Her zamanki yaramazlıklarının çok daha ötesine geçecek bir şey planladığını anlamam gerekirdi aslında.

“Bugün özel bir gün,” –Bayan Şefkat kutudan bir tebeşir aldı– “çünkü bugün, şimdiye kadar yaşamış en ilginç insanlardan birini işleyeceğiz.”

Tahtaya ‘Leonardo da Vinci’ yazdı. Son ‘i’nin noktasını koyduğunda tahta duvara çarparak öne arkaya sallanmaya başladı. Bayan Şefkat tahtayı tuttu.

“Evet bakalım,” diye devam etti, “Sinyor da Vinci hakkında neler biliyorsun?”

Bir kitapta, ellerini kucağında kavuşturmuş, yarı gülümseyen bir kadın resmi gördüğümü hatırladım.

“Bir ressamdı,” dedim.

“Aferin Elizabeth!” Bayan Şefkat'in yüzü parlamıştı. Karşılığında kendi yüzümün de ısıldadığını hissedebiliyordum.

“Bir ressamdı,” dedi. “En ünlü resmi de, hiç şüphesiz, Mona Lisa’ydı. Ama da Vinci bundan çok daha fazlasını yaptı.”

Tahta, duvarda tangır tungur sallandı. Bayan Şefkat dudaklarıyla cık-cık sesi çıkarıp “Aman bu rüzgâr da,” diyerek, pencereyi çekip kapattı.

“Leonardo da Vinci,” diye devam etti, “aynı zamanda bir mühendisti. Bir bilim insanıydı. Bir mucitti. Büyük şeylerin mucidi.”

Tahtaya tuhaf bir makine çizmişti. Mekanik bir kuşa benziyordu.

“Da Vinci’nin ünlü uçan makinesi,” diye açıkladı Bayan Şefkat. “Akıllı Wright Kardeşler’den yüzlerce yıl önce, Leonardo da Vinci kendi başına bir uçak hayal etmişti.”

Tahta, duvara sert sert çarpıyordu. Sıkı bir tebeşir tozu yağmuru, Bayan Şefkat’in saçlarını hayaletler gibi beyaza boyamıştı.

“Da Vinci,” diye devam etti Bayan Şefkat, “küçük şeylerin de mucidiydi. Şunun gibi.”

Tahta artık öyle çılgınca takırdayıp duvara çarpıyordu ki Bayan Şefkat zar zor yazabiliyordu. Bir eliyle tahtayı tutup diğer eliyle yazıyordu.

Zenobia’ya döndüm. Ellerini yumruk yapmıştı. Dudaklarından sessizce sözcükler dökülüyordu. Gözlerini tahtadan asla ayırmıyordu.

Derken, keskin bir çatırtı sesi geldi.

Tahtanın üst kısmında bir çatlak belirmişti.

“Bayan Şefkat!” diye bağırarak fırladım. Sıram yere devrilmişti. Tam tahtanın ikiye ayrıldığı anda, Bayan Şefkat’i dirseğinden tutup geri çektim. Tahtanın sağ yarısı, hâlâ yamuk bir şekilde duvarda asılıydı. Sol yarısı ise büyük bir gümbürtüyle yere düşmüştü, tam da Bayan Şefkat’in durduğu yere.

Bayan Şefkat nefes nefese kalmıştı. Zenobia ise solgun ve bitkin bir şekilde sandalyesine yığıldı, ama yüzünde zafer kazanmış gibi bir sırıtış vardı.

Sonra Bayan Şefkat kendini toparladı. Tahtanın sol yarısını duvara yasladı.

“Şimdi,” dedi, “nerede kalmıştık? Ah evet. Da Vinci’nin diğer bir keşfinde. Bu bir çeşit gizli kod. Sence bu kodu çözebilir misin, Elizabeth?”

Dönüp Zenobia’ya baktım. Sırıtmaları uçup gitmişti. Kendinden hoşnut ifadesi donmuştu. Yenilmiş görünüyordu. O anda Zenobia için neredeyse üzülecektim. Neredeyse ama, tam değil. Tahtaya giderken, arkamı bir güzel ona döndüm.

Bayan Şefkat’in tahtaya yazdığı kodu anlamaya çalıştım. Harfler bildiğim harflere çok benziyordu, ama bir anlam veremiyordum.

“Sanmıyorum,” dedim.

“Aynalarla ilgili şirin mi şirin bir şeyi fark ettin mi daha önce acaba? Yani, bir aynanın her zaman önünde duran şeyin tersini göstereceğini? Gerçek hayatta

sağ tarafta olan şey, aynada sol tarafta görünür. Ve gerçek hayatta sola dönük duran şeyi...”

“Ayna sağa dönük gösterir,” diye tamamladım.

“Çok iyi,” dedi. Cebinden bir makyaj aynası çıkarıp açtı, bana verdi. “Bak bakalım, şifreyi şimdi çözebilecek misin?”

Makyaj aynasını şifreye doğru tuttum. Aynadan yansıyan harfler iki sözcüğe dönüştü: *Ayna Yazısı*.

“Da Vinci bütün defterlerinde ayna yazısını kullanmış,” dedi Bayan Şefkat. “Kurnazmış, değil mi?”

Zenobia sandalyesini gürültüyle yere devirdi. Oda-
nın orta yerinden paldır küldür geçti. Gök gürültüsü
gibi bir gümbürtü çıkararak kapıyı arkasından çarptı.

“Bu Zenobia’ydı, tam şu anki,” dedim. “Kapı.
Tahta. Gerçekte bu kadar kaba olmayı istemiyor...
ya da belki istiyor ama ne kadar tatlı olduğunuzu bil-
seydi, kesin istemezdi.”

“Biliyor musun?” dedi Bayan Şefkat. “Benim tat-
lı olduğumu düşünmen çok güzel bir şey, Elizabeth.
Zenobia’nın hakkımdaki fikri ne olursa olsun.”

Zenobia o gün öğle yemeğine gelmedi. Bayan Şi-
şink yine de yanıma onun için bir tabak koymuştu.

Zenobia’nın boş tabağına ve boş sandalyesine ba-
karken, kızgın mı yoksa üzgün mü olduğumdan emin
değildim.

Tahtanın ne kadar gürültülü bir şekilde ikiye ayrılıp Bayan Şefkat'in başının birkaç santim ötesine nasıl düştüğünü hatırladım.

Kızgın olduğuma karar verdim.

“Çok acımasız bir numaraydı,” dedim ona, o gece mavi yatak odasında. “Tehlikeliydi de.”

Zenobia gözlerini Meşhur ve Saygıdeğer Kâhin Madam Lucent Fosforus'un Öte Dünya kitabından kaldırdı.

“Bayan Şefkat'in canını çok kötü yakabilirdin,” dedim.

“Onun canını çok *kötü* yakmayacaktım, Elizabeth,” dedi. “Sadece Solgunlar Köşkü'nü terk edip bir daha asla geri dönmemesine yetecek kadar korkutacaktım.”

“Onu neden hiç sevmiyorsun?” diye sordum.

“Sen onu neden bu kadar *çok* seviyorsun?” diye cevap yetiştirdi.

“Hepsi onu sevdiğim için, değil mi?” Geceliğimin düğmelerini ilikliyordum bir yandan. “Onu sevmiyorsun, *çünkü* ben onu seviyorum.”

“Hiç de bile,” dedi Zenobia, buz gibi bir sesle.

Oda birden buz gibi soğudu. Ürperdim ve son düğmemi iliklerken ellerim titredi.

“Senin yüzünden ondan hoşlanmaktan vazgeçecek değilim bir kere,” dedim, dişlerim birbirine çarparken.

Odadaki soğuk daha da arttı. Sessizce dolaptan bir battaniye daha alıp iyice sarındım. Yatakta Zenobia’ya arkamı döndüm.

Soğuktan titreyerek uykuya daldım. Ertesi sabah uyandığımda, hâlâ titriyordum.

“Zenobia bir daha derslere gelmemeye karar vermiş,” dedim Bayan Şefkat’e ertesi gün. “Geleneksel dersler onun gibi yüksek ilgi alanları ve yetenekleri olan biri için çok sıkıcıymış, ayrıca da Solgunlar Köşkü’ndeki asıl hedefine ulaşmasını engelliyorlarmış.”

“Anlıyorum,” dedi Bayan Şefkat. “Zenobia’nın Solgunlar Köşkü’ndeki asıl hedefi neymiş acaba, sormamda sakınca var mı?”

Bayan Şefkat’e yaklaştım ve fısıltıyla konuştum. “Burada bir hayalet olduğuna inanıyor,” diye açıkladım. “Ama hayalet sözcüğünü kullanmamalıymışız, öyle diyor; doğru terminoloji ruhsal varlıkmış. Bir ruhsal varlığı hissetti üstelik, şimdi de onu çağırmak –bu onunla konuşmak demek– istiyor.”

“Sen de burada bir hayalet –ya da daha doğrusu ruhsal varlık– olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Bayan Şefkat.

“Babam hayalet diye bir şey olmadığını söylüyor.”

“Sen ne diyorsun?”

Durup düşündüm. “Onlardan korkuyorum,” dedim, “eğer bu inanmakla aynı şeyse. Babam insanın göremediği bir şeye inanamayacağını söylüyor. Ama kimse Zenobia’yı göremese de, ben onun gerçek olduğunu biliyorum. Siz Zenobia’nın var olduğuna inanıyor musunuz, Bayan Şefkat?”

Durup düşünme sırası ondaydı. “Senin dürüst bir kız olduğuna inanıyorum Elizabeth,” dedi, bir süre sonra. “Bana veya babana veya hiç kimseye bu konuda yalan söylemeyeceğine inanıyorum. Bu da demek oluyor ki... demek oluyor ki, evet, ben Zenobia’nın var olduğuna inanıyorum.”

Eğer bu iş için fazlasıyla utangaç olmasaydım, Bayan Şefkat’i kucaklardım. Onun yerine, eldivenli ellerinden birini iki elimle tuttum, bir güzel sıktım.

Zenobia o gün de öğle yemeğinde görünmedi. Boş tabağına baktım, hâlâ ona kızgındım. Ama kızgınlığımın arkasında başka bir şey daha vardı, rahatsız edici bir şey: İçimdeki küçük ama çok hayati bir parçanın eksikliği ve onsuz bir daha hiçbir zaman bütün olamayacağım hissi.

O hissi aklımdan kovaladım. Onun yerine, dikkatimi önümdeki şalgam yahnisine verdim.

O günden sonraki günler neredeyse hep aynı dü-
zende geçti. Babam her sabah kırlarda, her öğleden
sonra da çalışma odasında çalışıyordu; öyle çok ça-
lışıyordu ki, ev kısa sürede çiçeklerle dolmuştu: kü-
tüphanede, resim odasında, hatta bazıları da Bayan
Şefkat'in masasının üzerindeki örnek kavanozların-
da. Bayan Şefkat onları yeniden düzenlemekten çok
keyif alıyor, ders aralarında parmaklarını çiçeklerin
taç yaprakları üzerinde gezdiriyordu.

Her gün öğle yemeğinden sonra Bayan Şefkat
bana resim dersleri veriyordu, bir keresinde sol ku-
lağını henüz çizmediğim kendi portreme doğru eğilip
'çok yetenekli bir ressam' olma yolunda ilerlediğimi
bile söyledi.

Zenobia ruhsal varlıkla iletişim kurma arayışını
sürdürüyordu, beni bu uğraşının özellikle dışında
tutuyordu. Dışarıda kalmaktan mutluydum, yine de
bebek odasıdayken hissettiğim tekinsiz duygu hâlâ
aklımın köşelerinde belli belirsiz dolanıyordu.

Zenobia, "Derslerini hâlâ seviyor musun?" diye
sordu bir akşam mavi misafir odasında.

"Hayaletini bulmaya çalışarak hâlâ doğu kana-
dının her köşesine burnunu sokuyor musun?" diye
cevap verdim.

“Aslında,” dedi, ciddi bir ifadeyle, “ruhsal varlık arayışım beni biraz daha ötelere götürdü.”

Ertesi gün öğleden sonraya kadar, Zenobia’nın ne kadar ötelere gittiğini anlayamayacaktım.

Bayan Şefkat ışığın ‘gerçekten çok güzel’ olduğunu ve resim dersimizi dışarıda yapmamız gerektiğini söylemişti. Tepeye tırmandık. En tepede durmuş, geride bıraktığımız eve doğru bakıyorduk, önümüzde görebildiğimiz her şeyin resmini yapacaktık.

Çizdiğim ilk şey bir sincaptı, bir ağacın dalları arasında kıpkırmızı parlıyordu. Resim içime sininceye kadar üç deneme çizimi yapmıştım. Sonra şekli tıpkı ayakkabıya benzeyen bir bulut çizdim. Hemen arkamda bir hareket hissettiğimde, karman çorman bir çalı öbeğini çizmeye başlamak için yeşil pastel boyamı elime henüz almıştım.

Zenobia dibimde duruyordu. “Ne zaman bitireceksin?” dedi.

Kâğıdıma baktım. “Daha başlamadım,” dedim.

“Benimle gelmen lazım. Görmek gereken bir şey var.”

“Belki de seninle gelmek istemiyorum.” Çalıyı dış hatlarıyla çizmiştim bile. “Ne de olsa, son zamanlarda bana pek iyi davranmadın.”

“Önemli ama,” diye ısrar etti.

Bir grup yeşil yaprağa gölgeli bir ton verdim. Onu duymamış gibi yapıyordum. Her zamanki Zenobia, diye düşünüyordum. Son birkaç gündür bana ne kadar soğuk davranıyordu. şimdi, benden bir şey isteyecek diye, tekrar arkadaş olabileceğimizi sanıyor, bir özür bile dilemeden.

“zr dilerim, o halde,” diye fısıldadı.

“Niçin zr diliyorsun?” diye fısıldadım ben de.

“Sana huysuzluk ettiğim için özür dilerim.”

“Sadece bana değil,” diye hatırlattım.

“Bayan şefkat’e huysuzluk ettiğim için de özür dilerim. Tamam mı? Mutlu oldun mu?”

Mutlu olmuştum. Zenobia zr dilediği için mutluydum. Arkadaşımı geri kazandığım için daha da mutluydum.

Kâğıdımı buruşturdum. “Bayan şefkat...”

Bayan şefkat döndü, fırçası havada asılı kalmış, yere pembe boya damlatıyordu. “Efendim Elizabeth?”

“Zenobia’nın bana göstereceği çok önemli bir şey varmış.”

“Pek güzel.” Bayan şefkat fırçasını otlara sileerek temizledi ve şapkasını başına bağladı. “Madem önemli, en iyisi ben de sizinle geleyim.”

Zenobia evi çoktan arkasında bırakıp tepenin diğer tarafına geçmişti bile.

Bayan Şefkat'e, "Bu yoldan," diye işaret ettim ve birlikte Zenobia'yı takip ettik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, tepenin diğer tarafından aşağıya inen yolun yarısına geldiğimizde.

Zenobia yanıt vermedi. Sadece yürüyordu, hep birlikte hareket eden bir arı sürüsü kadar gözü kara ve hedefine odaklıydı. Hızlandım, Bayan Şefkat de yanımda hızlandı.

Tepeden yokuş aşağı inerken, yer ayağımın altından öyle hızlı kayıyordu ki, uçuyor gibiydim. En sonunda, bizim tepenin diğeriyile birleştiği düzlükten geçen dar bir yola geldik.

"Bu taraftan," dedi Zenobia ve yoldan aşağı yürümeye başladı.

Eteklerini dizlerine kadar kaldırarak yürüyen Bayan Şefkat'i bekledim, bir baş hareketiyle takip etmesini işaret ettim. Uzaktaki biçimsiz şekiller bir araya gelip Solgunbayır'ın arduvaz taşı çatılı evlerine ve kilisenin ince uzun kulesine dönüştüler.

Ana caddenin bir ucundan diğerine yürümek çok zamanımızı almadı. Düzenli bahçeleri olan panjur-lu evleri, vitrininde solmuş kumaş topları duran bir tuhafiyeciyi, tokmak ve havan şeklinde tabelası olan bir eczaneyi, bezelye, çalífasulyesi ve sardunya çiçeği tohumu satan bir tohum dükkânını geçtik.

Sonunda, Zenobia taştan yapılmış küçük bir kilisenin önünde durdu. “Burada,” dedi. Ot bürümüş bahçeden yürüyüp binanın arka tarafına geçtik. Burada bir tepenin eteğine sığınmış, yan yatmış ve üzerlerindeki yazıların çoğu aşınmış mezar taşlarının sıralandığı, gösterişsiz bir mezarlık vardı. Zenobia elini mezarlığa açılan demir kapıya koyup biraz bekledi, sonra ittirdi. Kapı gıcırtyla açıldı, Zenobia’nın beyaz parmaklarına turuncu pas bulaştı. İçeri girip kendisini takip etmem için eliyle işaret etti.

Bir ayağım eşikte, durdum. Korkunun tanıdık belirtilerini hissediyordum: ağız kuruluğu, mide kasılması, gözlerimde, dizlerimin arkasında, bedenimin her yerinde duyduğum kalp atışlarım.

“E, hadi Elizabeth,” diye terslendi Zenobia. Elbisesinden tuttu ve beni içeri çekmeye çalıştı ama kımıldamadım. “Korkacak hiçbir şey yok... mezarlıkları her zaman çok...”

Fakat o cümlesini tamamlayamadan, Bayan Şefkat konuştu. “Hadi Elizabeth,” diye yatıştırdı, “korkacak hiçbir şey yok.” Sol eli kopmuş, kırık dökük bir melek heykeline ve meşe ağacının sıra sıra mezarlara gölgesi düşen alçak dallarına bakıyordu. “Mezarlıkları her zaman çok güzel bulmuştumdur” –o anda Zenobia şaşırarak ona baktı– “çok hüznülüdürler.” Bayan Şefkat sonra kapıda kenetlediğim yerden par-

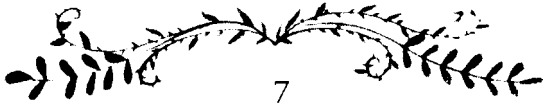
maklarımı çözüp, beni içeri soktu. “Şimdi,” dedi, “Zenobia’nın bize gösterecek nesi varmış bakalım.”

Zenobia diğerlerinden uzakta duran bir mezarın mermer taşına doğru yürüdü ve orada durdu. Biri-
si yazısının okunabilmesi için taşın üzerini kaplayan
yabani otları ve çalıları önceden temizlemişti, açılan
yerden yazıyı gördüm:

Turmalin, yedi yaşındaydı.

Edward ve Lydia’nın çok sevgili kızları.

Henry’nin taptığı kız kardeşi.

TURMALİN

Yemek masasında oturmuş, zor çiğnenen bir tabak lahana yahnisine bakıyordum, ama ruhen hâlâ mezarlıktaydım. Hâlâ mezar taşının önüne diz çökmüş, üzerine kazınmış kelimelere öylece bakıyordum.

“Turmalin,” demiştim sessizce kendi kendime. “Henry’nin taptığı kız kardeşi. Turmalin. Henry Mırıl’ın kız kardeşi. Ama Henry Mırıl benim...”

Orada, bir elin omzuma hafifçe dokunduğunu hissetmiştim. “Babanın bir kız kardeşi olduğunu biliyor muydun?” diye sormuştu Bayan Şefkat.

Başımı iki yana sallamıştım. Bilmiyordum.

Şimdi bilmek istiyordum... bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki.

Turmalin kimdi?

Nasıl ölmüştü?

Neden bir sır olarak saklanmıştı?

Babamın kitabının ilk sayfasındaki sunuş yazısını hatırladım. Bebek odasındaki iki dar yatağı hatırladım. Birisi babam içindi, diğeri de tabii ki Turmalin için. O odaya ilk gittiğim andan itibaren içime dolan huzursuzluk hissini de hatırladım.

Bebek odasındaki hayaletli havanın nedeni Turmalin miydi?

Turmalin babama da musallat olmuş muydu?

Masanın öbür ucundaki babama baktım. Önündeki lahana yahnisi yenmeden kalmıştı. Konuşmakla o kadar meşguldü ki, elindeki dolu çatalı bile ağzına götüremiyordu.

“Çok verimli bir gün,” diyordu Bayan Şefkat’e. “Saha çalışmam çok değerli sonuçlara ulaştı, çok yakında *Karanfilgiller* ailesine çeşitli yeni örnekler ekleyebileceğimi memnuniyetle söyleyebilirim.”

Annem, babamın bitkiler hakkında konuşmasına asla anlayış göstermezdi. Fakat Bayan Şefkat hevesle dinliyordu ve onunla konuşurken babam mutlu görünüyordu.

Şu anda onun için mutlu olamayacaktım.

Babamın bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum. Bana hiç anlatmamıştı. Bana hiçbir şey anlatmamış-

tı. Benimle hiç ilgilenmemiştir. Benim farkımda bile değildi.

Birdenbire, babamla ilgili her şey -konuşması, çatalını havada sallaması- beni kızdırdı. Daha önce hiç bu kadar kızmamıştım. Kızgınlık dalga dalga üzerime geldi. Dizlerim titredi, ciğerlerimde hava kalmadı sanki.

Ne yaptığımı bilmeden bıçağımı tabağıma çarptım. Çok sert bir şekilde. Lahana yahnisi masa örtüsüne sıçradı, bıçağın porselene çarpması masadaki herkesi yerinden zıplattı.

Babam çatalını, göstere göstere, yavaşça tabağının yanına bıraktı, gözlerini kaldırıp bana baktı.

Şimdi beni fark etmişti.

Bayan Şefkat de öyle. Bayan Şişink bile karanlık köşesinden bana bakıyordu.

Bana sabırsızlıkla bakıyorlardı, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibiydiler.

Panik içinde Zenobia'ya döndüm. Babamın dikkatini çekmiştim, ama şimdi ne yapacağımı bilmiyordum.

“Devam et,” dedi Zenobia. Sesi neredeyse yumuşak çıkmıştı. “Sor ona.”

“Bana Turmalin’i anlat,” dedim. Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı.

Babam tekrar etmemi istemedi, beni daha iyi duymak için sandalyesinde öne doğru da eğilmedi.

“Şimdi değil Elizabeth,” dedi.

“Şimdi mi değil,” diye sordum, “yoksa hiçbir zaman mı?”

“Şimdi değil, *dedim*.”

“Belki söylemek bana düşmez, Doktor Mırıl,” dedi Bayan Şefkat, yanakları kızarmıştı, “ama Elizabeth’in bilmeye hakkı...”

Sesi zayıfladı, sustu, başını eğip lahana yahnisine dikkatle bakmaya başladı.

“Turmalin. Kız kardeşim.” Babamın sesi ‘kardeş’ kelimesinde titremişti. “O... o artık bizimle değil.”

“Ama...”

“Başka soru yok. Sen Turmalin’i sordun. Ben de Turmalin’i anlattım. Her şey çok uzun zaman önce olup bitti. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.”

“Ama...”

Babam ayağa kalktı, sandalyesini öyle kuvvetle geriye itmişti ki sandalye tepetaklak olup yere devrildi. “Yeter Elizabeth!” diye kükredi. “Artık *yeter*!”

Yanımdan hızla geçip odadan çıktı.

Sandalyemin yanından geçerken gözlerinin parladığını gördüm. Sanki yaşlar doluyordu.

Bayan Şefkat masanın üzerinden uzanıp elini elimin üzerine koydu. “Turmalin onun için gerçekten çok değerli olmalı,” dedi tatlı tatlı.

Tırnaklarıma bakıyordum. Mezarlıktaki çamurlar yüzünden hâlâ içleri karaydı. “Hayatı boyunca hiç kimsenin onun için değerli olduğunu düşünmüyorum,” diye mırıldandım.

Bayan Şefkat “Bunun doğru olmadığından eminim,” dedi yavaşça. Daha da çok şey söyleyecek gibi görünüyordu, ama ona öyle karanlık bir bakış attım ki sessizleşiverdi. Sonunda, kibarca esnedi ve şöyle dedi: “Canım, bugün uzun bir gündü, değil mi? Yatak odana kadar sana eşlik etmeme izin verir misin Elizabeth?”

Başımı iki yana salladım. “Burada biraz daha kalacağım galiba,” dedim.

“Çok az daha ama, o halde,” diyen Bayan Şefkat yanımdan geçerken omzumu hafifçe sıktı ve odadan çıktı.

Zenobia’ya döndüm. “Anlamıyorum,” dedim sıkın bir sesle. “Babam böyle bir sırrı neden saklar ki?”

“Gerçek bir gizem, değil mi?” dedi Zenobia. “Yıllarca gizlenen bir kız kardeş. Yabani otlarla kaplı bir mezar.” Ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi. “Gerçek gizemlere bayılıyorum.”

“Ben bayılmıyorum!” diye atıldım. “Ayrıca da Turmalin’in bir gizem olmasını istemiyorum! Yaşasaydı, halam olacaktı. Bense onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nasıl görüldüğünü bile bilmiyorum!”

Yanıbaşımda birisinin dikkatimi çekmek için hafifçe öksürdüğünü duydum. Bayan Şişink yanımda belirmişti. Bana tuhaf tuhaf bakıyordu, nedense bana acıdığını düşündüm.

“Olağanüstü,” diye fısıldadı Zenobia.

Zenobia etkilenmiş, bense utanmıştım. Bayan Şişink’e kendi kendime konuşuyormuşum gibi gelmiş olmalıydı.

Bayan Şişink, yemek artıklarının olduğu tabakları üst üste koyup tekrar gözden kayboldu. Sonra geri döndü. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi duruyordu. Fakat o şey her neyse, fikrini değiştirdi. Dudaklarını sıkı, karanlığın içinde silinip gitti.

Mavi misafir odasında pencerenin içine oturmuş-tum, nefesim camda buğu yapıyordu. Ay görünüyordu pencereden. Solgunlar Köşkü’ne ilk geldiğimizde, ay hilal şeklindeydi. Şimdiyse şişkindi, dolunaya yakındı; rengi de sarıya çalıyordu. Neredeyse on dört gecedir buradaydık.

Yeni evde babamla aramızın daha iyi olabileceğine dair bütün umutlarım yok olmuştu.

İç geçirdim.

Hâlâ kızgındım, ama akşam yemeğindeki ben-zemiyordu hissettiklerim. Şu anda içim kızgınlık, kafa karışıklığı ve kırgınlık karışımıyla doluydu.

Zenobia, yanıma, pencerenin içine tırmandı. Ona yer açmak için dizlerimi kendime çektim. Konuşmadan sakın sakın kitabını açtı sadece. Kendince, beni rahatlatmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Ona yaslandım, soğuk yakınlığını hissettim.

Turmalin'in benim için bir gizem olarak kalacağını biliyordum. Babam onun hakkında bir daha asla konuşmayacaktı, açıkça söylemişti bunu. Ah, Turmalin'i aklımdan bir çıkarabilseydim.

Zenobia sayfasını hışırdatarak çevirdi. Gözüm okuduğu cümleye takıldı.

"...ama bir ruhsal varlığı çağırdığımızda, sadece onunla konuşmayız: ruhsal varlıklar, geçmişin ve geçmişteki uzun zaman önce unutulmuş bütün o sırların, gizemlerin, yaşanmış hatıraların anahtarlarını da yanlarında getirirler..."

Yerimde dimdik oturdum.

Babam bana Turmalin'i anlatmıyorsa, belki de *Turmalin* bana Turmalin'i anlatırdı.

"Zenobia?"

Zenobia kitabını kapattı. "Efendim?"

"Sence Solgunlar Köşkü perili mi?"

"Yerleşmişler Elizabeth, perili değil. Bir ruhsal varlık yerleşmiş."

“Peki, sence ruhsal varlık bebek odasına mı yerleşmiş?”

“Hislerim bana öyle söylüyor.”

“O zaman, sence bebek odasındaki ruhsal varlığın Turmalin olması olasılığı var mı?”

Zenobia’nın gözleri parladı. “Neden soruyorsun?” dedi.

Dudaklarımı ısırdım. Biraz sonra ne söyleyeceğimin farkındaydım. Bir kere söyledikten sonra geri alamayacağımın da farkındaydım.

Kelimeler ağızımdan çıkıverdi. “Çünkü onunla konuşmak istiyorum,” dedim. Sözcükleri söylediğim anda doğru olduklarını anlamıştım. Hayaletlerden ve seanslardan ne kadar çok korkuyorsam, Turmalin ile konuşmayı da o kadar çok istiyordum.

Zenobia neşeyle güldü. “Ama bu ne kadar harika bir fikir, Elizabeth! O kadar muhteşem ki, neden kendim düşünemedim, anlamıyorum! Başka bir seans yapacağız. Doğrudan Turmalin’e sesleneceğiz.” Gözleri ışıldıyordu. “Turmalin,” dedi, denemek için. Çıkan sesi beğenerek tekrar söyledi, “Turmalin.” Sonra devam etti: “Madam Lucent Fosforus bir ruhsal varlığı gerçek ismiyle çağırırsan, sana cevap verme olasılığının çok daha yüksek olduğunu söylüyor. En azından, onun söylediklerinden anladığım şey bu.”

Pencerenin içinden yere atladım. Bir çorap buldum, diğer tekini aramaya başladım.

“Eveet, hangi bölümdeydi?” Zenobia parmak uçlarıyla kitabın sayfalarını hızlı hızlı çevirdi. “Bakalım. ‘Ruh İkizleri ve Ruh İkizinizi Nasıl Bulursunuz?’ değil. ‘Ziyaretlerin On Çeşidi’ değil.”

Diğer çorabı da bulmuştum, hızla ayakkabılarımı ayaklarıma geçirmeye giriştim.

“İşte burada!” dedi ve okumaya başladı.

“Sır perdesinin ötesindeki dünyanın hayali sakinleri yaşayan bedenlerini terk etmiş olsalar da, isimleri aracılığıyla hâlâ Fani Dünya’ya bağlıdırlar. Bir ruhsal varlığı gerçek ismiyle bir kez daha çağırım, en gönülsüz olanlar bile cevap vermeye mecbur kalacaktır.”

“İyi işte,” dedim, kollarımı ceketin kollarına sokuşturmaya çalışıyordum. “Bu kulağa çok ümit verici geliyor.”

“Tamam, seansı ne zaman yapalım dersin? Gece yarısına kadar bekleyebiliriz. Hep, gece yarısının daha uygun bir ortam sunduğunu düşünmüşümdür,” dedi Zenobia –gözü pencereden görünen aya takılmıştı– “veya dolunay için birkaç gün daha bekleyebiliriz. O zaman muma da ihtiyacımız olmaz. Bütün seansı dolunayın gizemli ışığı altında yapabiliriz.”

Pencereden döndüğünde beni gördü, tamamen giyinmiş halde kapıda bekliyor ve mumu gümüş mumluğa yerleştiriyordum.

“Şimdi,” dedim, “ben seansı şimdi yapmak istiyorum.”

Zenobia bana hayranlıkla baktı. “Karşımdaki, öğleden sonraki halinden tamamen farklı bir Elizabeth.” Sırıttı. “Çok hoşuma gitti bu.”

Sonra cebine bir kutu kibrit atıp, sessizliğe gömülmüş evi gıcirtısıyla uyandırmaması için kapıyı yavaşça açtı.

Bebek odasına vardığımızda, kendimi daha çok eski Elizabeth gibi hissetmeye başlamıştım. O ürkek, hayaletlerden ve karanlıktan korkan kız. Her şeye rağmen, bu seansın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını bilemeyen kız.

Zenobia kapıyı araladı. “Hadi gel,” dedi.

Sesim titriyordu. “Yapabilir miyim bilmiyorum ki,” dedim, “senin kadar cesur değilim ben.”

“Ben cesur değilim,” dedi. “Sadece, ben korkmuyorum. Arada bir fark var.”

“Sahiden mi?” diye sordum.

“Cesur olmak ne demek biliyor musun Elizabeth? İnsanın bir şeyi yapmaktan çok korktuğu halde, ne olursa olsun onu yapmak için gerekli cesareti bulabilmesi demek.”

Kapıyı açtı ve bebek odasına girdi.

Karar verdim, bu gecelik cesur olacaktım. Onu takip ettim.

Pencereden ayın parlak ışığı geliyordu. Duvardaki aynanın karanlık yüzeyi, ay ışığını yeşile çalan bir renkte, dalga dalga yansıtıyordu.

Bebek odasının yeşil duvar kâğıdının önceki haline göre, her nasılsa, daha bir parlak, daha bir yeşil görünmesinin nedeni belki de ay ışığıydı. Duvarlardan birini kaplayan ağaç da daha da büyümüş gibiydi. Gövdesinin iki yanından çıkan iki dal, kola benziyordu, dallar kıvrım kıvrım uzamış, uçlara doğru parçalara ayrılarak, incecik uzun parmaklara benzer şekiller oluşturmuştu.

Ağaca sırtımı döndüm.

Zenobia mumu yaktı. Yüzüğü ipin ucuna bağladı. Ruh çağırma tahtasını açtı ve bağdaş kurarak tahtanın önüne oturdu.

Başını kaldırıp bana baktı. “Hazır mısınız?”

“Hazırım,” dedim. Tahtanın öbür yanına oturdum.

Zenobia, Madam Lucent Fosforus’un kitabını açtı.

Çın çın yükselen bir sesle konuşmaya başladı: “Ey ruh!”

Hafifçe öksürdüm, “Zenobia?”

“Kesme,” diye fısıldadı. Gözlerini kapamış, yüzünü tavana çevirmişti.

“Ey ruh,” diye gürledi.

“Zenobia,”

“Ne?” Gözlerini faltaşı gibi açarak bana küçümseyen bir bakış fırlattı.

“Seanstan önce soruları kimin soracağına karar vermedik.”

“Soruları her zaman ben sorarım Elizabeth. Medyum olan benim. Bu role belli bir ağırlık kazandırıyorum, dürüst olmak gerekirse senin bunu yapabileceğinden hiç emin değilim.”

“Ben sadece, bu seferlik soruları sorabileceğimi düşünmüştüm.”

Turmalin, ne de olsa, babamın kız kardeşiydi. Eğer yaşasaydı, benim halam olacaktı. Kesinlikle, Zenobia’dan çok benimdi o.

Zenobia, “Kimse bir ruhsal varlığın sahibi değildir, Elizabeth,” diyerek düşüncelerimi böldü. “Üstelik medyumluk sanatıyla ilgili çok daha net bir anlayışım var benim, bu konuya özellikle dikkatini çekmek istemem ama...”

“Yapıyorsun, işte,” dedim. “Bu konuya dikkatimi çekmeyi seviyorsun. Tam şu anda bu konuya dikkatimi çektin.”

Zenobia öne doğru eğilip tıslayarak konuştu, konuşurken aramızda duran mumun alevi titreşti, neredeyse sönecekti.

“Bak şimdi, eğer ruhlar dünyasına gireceksen, ağız dalaşı yapmanın ziyaretçi ruhlarla iletişim kurmak için uygun bir yol olmadığını da bilmen gerekir.” dedi, –sakin durmaya çalışıyordu– “şimdi lütfen parmaklarını tahtanın köşelerine yerleştir ve talimatlarımı izle.”

Bana söyleneni yaptım.

Zenobia yumuşak, törensel bir sesle Turmalin’e sorularını yöneltmeye başladı.

“Ey Turmalin, ne dertler çektin?”

“Ey Turmalin, neden bu odalarda dolanıyorsun?”

“Ey Turmalin, bize öte dünyadan hangi mesajları getirdin?”

Her soru sessizlikle karşılaştı. Yüzük havada hareketsiz duruyordu.

Mumun üzerinden soran gözlerle Zenobia’ya baktım.

Zenobia, “Tamam,” diye beni tersledi. “Benden daha iyi yapabileceğini düşünüyorsan...”

“Senden daha iyi yapabileceğimi hiç söylemedim ki...”

“Söylemeden belli ettin,” dedi Zenobia. “Al hadi.” Kitabı bana doğru itti.

“Aslında,” dedim, “ben kendi sorularımı sorabileceğimi düşünmüştüm.”

“Bunlar Madam Lucent Fosforus’un özellikle önerdiği sorular. Hatırlatmam gerekirse, Madam

Lucent Fosforus, sır perdesinin ötesindeki dünyayla ilgili kırk yıldan fazla deneyime sahip meşhur ve saygıdeğer bir kâhindir.”

“Bunu biliyorum, ama...”

Zenobia bir kaşını kaldırarak bana baktı. “Sen de meşhur ve saygıdeğer bir kâhinsindir belki?”

“Olmadığımı biliyorsun, ama... ama, bu soruların hepsi yanlış!” Patlamıştım. “Lütfen onunla kendime göre konuşmama izin ver.”

“Of, tamam o zaman,” diye pes etti Zenobia. “Bir soru.”

Kafamdaki seslerin hepsini susturdum. Konuşmaya başladığımda, kelimeler kendiliğinden aktı.

“Turmalin,” dedim, “ben Elizabeth’im. Seninle konuşmak istiyorum, tabii ki sen de benimle konuşmak istersen. Bak şimdi, sen benim için çok özel olan bir kişi için çok özel birisin. Bu kişi seni kaybettiği için çok üzgün, ama... ama bundan başka da hiçbir şey anlatmıyor bana. Bense daha fazla şey bilmek istiyorum. O yüzden, belki de senin bana anlatabileceğini umuyorum. Sana ne oldu Turmalin?”

Sorumu izleyen sessizlikte, yüzüğe baktım. Tamamen hareketsiz kaldı.

Ama eriyen mumun alevleri titreşti. Bebek odasının duvarlarına uzun karanlık gölgeler yayıldı. Sadece bir anlığına, duvar kâğıdı da hareket ediyormuş

gibi göründü. Tam o an, bitkilerin ve ağaçların, sanki kuvvetli bir rüzgâr onları eğip büküyormuş gibi kımıldayıp sallandıklarını gördüm. Üstelik gölgemsi yapraklı şekillerin bitkilerin aralarında insan gibi hareket ettiklerini de gördüm. Aynanın yüzeyi dalgalandı. Aynadan yansıyan koyu yeşil şekiller, odadaki herhangi bir eşyanın yansıması değildi kesinlikle.

Cildimin karıncalandığını hissettim.

Sonra, mumun alevi duruldu. Duvar kâğıdı hareketsizdi. Aynadan da yeniden bebek odası yansıyor-du... sallanan at, yataklar, ruh çağırma tahtası...

Ruh çağırma tahtasının üzerinden eğildim. “Sen de hissettin mi?” diye sordum.

“Neyi hissettim mi?” diye sordu Zenobia.

Şaşkınlıkla ona baktım. “Neyi mi, Turmalin’i,” dedim. “O etrafımızdaydı.”

“Elizabeth, ciddi ol,” diye çıkıştı Zenobia.

“Duvar kâğıdını görmediğini mi söylüyorsun? Hareket ediyordu!”

“Sır perdesinin ötesindeki dünyayla iletişim kurmaya *çalışıyorum* ben, Elizabeth. Bir ruhsal varlıkla konuşmaya çalışıyorum. Bir... bir duvar kâğıdı yüzünden hedefimden sapmayacağım.”

“Ama,” diye kekeledim. Gördüğüm şeyin gerçek olduğunu kanıtlamam mümkün değildi. Buna rağmen, *bir şeyin* olduğunu içimin derinliklerinde his-

sediyordum. Önemli bir şey. Bu hissi Zenobia'ya anlatabileceğim kelimeleri aradım, ama dilimin ucuna gelmediler.

“Şimdi,” dedi, “kitabı bana geri verebilirsen eğer, seansa düzgün bir şekilde devam edebiliriz.”

Gecenin çok geç bir saati olmuştu –sabahın erken saatleri demek daha doğrudu belki– ve mum dibine kadar yanmıştı. Zenobia, Madam Lucent Fosforus'un kitabındaki her soruyu sormuştu. Hatta bazı-
larını ikişer kez sormuştu.

Soruların hiçbirine yanıt gelmemişti. Fakat hem duvar kâğıdının nasıl canlandığı hem de Turmalin'i hiçbir zaman olmadığı kadar yakınımnda hissetmem hâlâ aklımdaydı ve ben umudumu kaybetmemiştim.

Zenobia kitabını çarparak kapattı.

“Bu kadar,” dedi, “yeterince uğraştım.”

“Vazgeçemezsin!”

“Çok daha önce vazgeçmeliydim,” dedi. “Madam Lucent Fosforus'un talimatlarının her kelimesine uydum, yine de bir ruhsal varlıkla iletişim kurmaya Solgunlar Köşkü'ne ilk geldiğim andan daha yakın değilim.”

“Ama şu anda herhangi bir ruhsal varlıkla değil, Turmalin'le iletişim kurmaya çalışıyoruz. Onun da bu-

rada olduğunu biliyorum, Zenobia. Eğer doğru soruyu bulabilirsek, eğer onu doğru şekilde sorabilirsek.”

Zenobia kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. “Bu şey,” –kitabı gözümün önünde sallıyordu– “benim için bir zaman kaybı.” Sonra da kitabı bebek odasının bir köşesine fırlatıp attı. “Ah, ruhsal varlıklarla iletişim kurmak için bütün o boş gayretler,” dedi acı bir sesle, “hem de hiyeroglif yazısını öğrenebileceğim veya düşünce gücüyle maddeleri hareket ettirme tekniğimi geliştirebileceğim halde; *faydalı* bir şeyler yapabileceğim halde!”

İçim buz kesti. Zenobia hep böyleydi işte. Bir gün, boş bir fincanın dibindeki çay yapraklarının şekillerine gözünü dikerek saatler geçirir, yaprakların kendisine ne mesaj vereceğini merak ederdi. Ertesi gün, çay falından bıkar, hayvan doldurma sanatına veya büyücülüğe geçerdi. Bir daha asla, asla bir çay fincanından fal bakmaya girişmezdi.

Normalde hiç umursamazdım. Hatta normalde Zenobia’nın meraklarından biri bittiğinde rahatlardım bile. Çünkü Zenobia’nın bıktığından çok daha kısa bir süre içinde, ben onlardan bıkmış olurdum genellikle. Fakat Zenobia medyumluktan umudunu kesiyorsa, sadece Madam Lucent Fosforus’tan vazgeçmiyordu. Turmalin’den de vazgeçiyordu. Bu, az da olsa, benden de vazgeçiyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

“Ama Turmalin ne olacak?” diye yalvardım. “Ya bu odada hissettiğin ruhsal varlık ne olacak?”

Zenobia ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. “Bazen eski, acayip odalar böyledir, Elizabeth... eski, acayip odalardır işte. Ben yatmaya gidiyorum.”

Kapı arkasından çarpıp kapandı.

Olduğum yerde kalmıştım. Uyuşmuştum.

Yavaş yavaş ruh çağırma tahtasını, küçülmüş mumu ve gümüş yüzüğü topladım.

Öte Dünya: Meşhur ve Saygıdeğer Kâhinden Ruhlar Dünyası için Bir Rehber, Zenobia’nın fırlattığı köşede sayfaları açık bir şekilde duruyordu. Onu almak için eğildim. Ama yarı yolda, durdum. Dikkatle baktım.

Kocaman bir çift göz de bana bakıyordu.

Duvardaki kız.

Köşedeki ahşap kaplamanın hemen üst tarafında, çiçeklerle kaplı bir çalının yanına çömelmişti; çiçeklerin taç yaprakları uzun, eğimli ve keskin görünüşlüydü, kılıca benziyorlardı. Kız, önündeki dikenli çiçeklerden birini koparacakmış gibi elini uzatmıştı.

Onu son gördüğümde pencerenin alt tarafındaydı sanki. Değil miydi yoksa?

Mumla pencereye yaklaştım, pencerenin alt pervazının her yanına baktım. Oradaki duvar kâğıdının içinde kız yoktu.

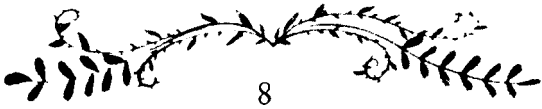
Köşeye geri döndüm. İşte oradaydı, vahşiler gibi karışmış saçından sarkan kurdelesı ve dizlerine kadar toplanmış çizgili elbisesiyle.

En son nerede görmüş olduğumu yanlış hatırlıyordum galiba.

Kitabı kolumun altına sıkıştırdım.

Elim kapı kolundayken, durup tekrar bebek odasına baktım. Duvar dibindeki iki minik çocuk yatağı. Peri masallarıyla dolu kitaplık. Gri benekli, ay ışığında gümüş gibi parlayan sallanan at. Uzakta, karanlık köşesinde, duvardaki kız.

Evet, kızın duvardaki yerini yanlış hatırlamış olmalıydım.

FİDANLIK

“*B*iliyor muydun Elizabeth, bir zamanlar yeşil boyalarda ana malzeme olarak arsenik kullanılırmış.”

“Hayır,” dedim. “Galiba bilmiyordum.” Fincanıma süt eklemiştim ve çayın yüzeyinde sütün oluşturduğu beyaz köpük bulutuna uykulu gözlerle bakıyordum. Dün gece uyumamıştım. Gözlerimi her kapatışında, bebek odasının parlak yeşil duvar kâğıdını ve onu kaplayan sarmaşıkları, bitkileri, kıvrım kıvrım ağacı görüyordum.

“Tabii, arsenik ölümcül bir zehir,” dedi.

Zenobia büyük, mavi bir kitap okuyordu. Kitabın adı kabartmalı altın rengi harflerle yazılıydı: *Zehir*

Alfabesi: Yaygın Zehirler ve Korkunç Etkileri Hakkında Amatörler İçin Bir Rehber.

Daha ‘A’ maddesini bitirmediği anlaşıyordu.

“Zümrüt yeşili gece elbiselerinin ipekleri, arsenik yeşiliyle boyanırdı,” dedi. “Parlak yeşil elbisesi içinde, bir dans gecesinden eve döndükten sonra bir anda düşüp ölen bir sürü genç kız vardı!”

“O kitabı nereden buldun?”

“Kütüphanede denk gelmiştim.”

“Yani, artık *Öte Dünya*’yı okumuyorsun?”

“Dün akşam da dediğim gibi,” diye açıkladı Zenobia, “Madam Lucent Fosforus, ne yazık ki Ruhlar Dünyası hakkında bildiklerini çok abartmış. Öte dünyaya açılan sır perdesini kaldıramadım. Madam Lucent Fosforus’un da kaldıramamış olduğunu düşünüyorum, doğrusu. O yüzden, medyumluktan vazgeçiyorum, en azından bir süreliğine.” Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sonra neşelendi. “Artık sadece toksikoloji ile ilgileniyorum. Toksikoloji,” dedi, kafadaki soruya cevap olarak, “zehirlerin bilimidir. İnsan, ölümcül maddelerle ilgili öğrendiklerinin ne zaman işine yarayacağını asla bilemez.”

“Evet,” dedim üzgün üzgün, “asla bilemezsin.”

Yani, Zenobia gerçekten vazgeçmişti. Belki de vazgeçmekte haklıydı. Turmalin ile iletişim kurduğumuzu düşünerek aptallık etmiştim. Üstelik iletişim

kurmuş olsak bile bunun ne anlamı olacaktı ki? Turmalin çok uzun süre önce ölmüştü, ne yaparsam yapayım, öyle kalacaktı.

Çayımdan bir yudum alır almaz yüzümü buruşturdum. Soğumuştı.

“Affedersiniz Bayan Elizabeth?” Bayan Şişink hemen yanımda belirivermişti, kahvaltıma bakarak bir kaşını kaldırdı. “Tabağınızı alabilir miyim?”

Başımla onayladım. “Teşekkür ederim Bayan Şişink.”

Fincanımı tabağıyla birlikte kahvaltı tabağımın üzerine yerleştirdi ve hepsini masadan kaldırdı. Tekrar karanlığın içinde kaybolmasını bekliyordum.

Fakat o yerinden kımıldamadı. Elini önlüğünün cebine soktu, sonra masaya kare bir kâğıt parçası bıraktı.

Bir fotoğraf olduğunu anlamama yetecek bir an için bakışlarımı kâğıda indirdim.

Tekrar yukarı baktığımda Bayan Şişink gitmişti.

Fotoğrafı iki elimle tutuyordum. Bir zamanlar sert ve parlaktı herhalde, ancak şimdi rengi solmuş, kırışmış ve kenarlarında kat yerleri oluşmuştu.

Fotoğrafta, arkası yüksek bir koltukta oturan bir oğlan çocuğu vardı. Oğlan, elinde bir kelebek yakalama kepçesi tutuyor ve yüzünde ciddi bir ifadeyle fotoğraf makinesine bakıyordu. Yanında, elini koltu-

ğün arkalığına koymuş bir kız ayakta duruyordu. Kız dantel bir elbise giymiş, kısa saçları lüle lüle kıvrılmıştı. Oğlandan küçüktü, sanki fotoğraf makinesinin onu kaydedebilmesi için yeterince uzun süre hareketsiz kalamamış gibi, görüntüsü titrek çıkmıştı. Fakat yüzü yeterince netti. Kocaman bir gülümsemesi vardı. Gülmekten çok dişlerini göstermeye çalışmış gibi, diye düşündüm, küçük parmağımla dudaklarının eğimi üzerinden geçerken. Sol yanağında kalp şeklinde bir ben vardı.

Fotoğrafın arkasını çevirince, ince bir el yazısıyla *Henry dokuz yaşında, Turmalin yedi yaşında* yazıldığı görüldü.

Turmalin. Nefesimi tutup fotoğrafı yüzüme doğru yaklaştırdım. Turmalin'i inceledim.

Ondaki bir şey –yüzü veya gözleri veya kıpırtısızlığına rağmen hareket edermiş gibi duruşu– yüzünden sanki onu önceden görmüşüm gibi hissediyordum. Belki de aynı aileden olduğumuz için tanıdık gelmişti.

Gidip fotoğrafı *Zehir Alfabeti* kitabına gömülmüş olan Zenobia'ya gösterecektim. Ama sonra bir şey beni durdurdu.

Dün gece bebek odasındaki duvar kâğıdının nasıl hareket ettiğini ve çevremizi tamamen saran o gerçeküstü varlığı hatırlamıştım. Üstelik Zenobia'nın

sanki hiçbir şey yokmuş gibi, bütün bu olanları hiç önemsemediğini de hatırlamıştım.

Fotoğrafı cebime koydum.

Turmalin'i Zenobia'nın yardımı olmadan bulmaya karar vermiştim.

Bayan Şefkat'in eli, tahtanın üzerinde uçuşuyordu. Parmaklarının ucunda mavi tebeşirle boyanmış bir Pasifik Okyanusu şekillenmişti. Ellerindeki tebeşir tozlarını çırpıp coğrafya kitabını açtı.

“Bu dersi çok hevesle bekliyordum,” diye söze başladı, “çünkü bu derste okyanusun en derin, en karanlık, en gizemli parçasını öğreneceğiz: Mariana Çukuru.”

Bayan Şefkat, Mariana Çukuru'nun okyanusun dibindeki çok derin bir hendek olduğunu anlattı; çok derinmiş, kimse gerçek derinliğini bilmiyormuş.

Düşüncelerimde oraya, okyanusun ta dibine demir atmaya çalıştım. Ama ne kadar çalışırsam çalışayım, aklımdakiler su yüzüne çıkıp dağılıyorlardı. Bebek odasına doğru. Turmalin'e doğru.

“Düşün bak Elizabeth!” Adımı duymak beni sınıfa geri getirdi. “Mariana Çukuru'nun dibinde hiç ışık yok. O kadar karanlık ki, orada yaşayan balıkların kafalarının üzerinde, önlerini aydınlatacak minik, sevimli fenercikler oluşmuş. Çok eğlenceli gelmiyor mu sana da?”

“Ah, evet,” dedim boş bir sesle. “Çok eğlenceli.”

Bayan Şefkat kitabını kapattı. “Bu ders aklın çok uzak bir yerlerde sanki,” dedi, sandalyesini benimkinin yanına çekti. “Son birkaç günün senin için kolay geçmediğini biliyorum. Konuşmak istediğin bir şey var mı Elizabeth?”

Bayan Şefkat’ın kibar, yanıt bekleyen yüzüne baktım. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Tuhaf duvar kâğıdını, fotoğraftaki titrek çıkmış kızı, güzelavratotu maddesine gömüldüğü *Zehir Alfabeti* kitabına sarılıp bana sırtını döndüğünde Zenobia’ya nasıl kırıldığımı. Ama bunları akla uygun bir şekilde ona nasıl anlatabilirdim ki?

Gözlerimi ellerime dikip hiçbir şey söylemedim.

“Galiba aklında bir dolu şey var,” dedi.

Başımı sallayarak evet dedim.

“Aklında bir dolu şey olduğunda,” diye devam etti, “güvenebileceğim tek çare var, bildiğim. Şiir.”

“Şiir mi?” diye sordum kuşkuyla.

Kararlı bir şekilde başıyla onayladı. “Şiir. Söylese-ne Elizabeth, hiç şöyle kalbine işleyen bir şiir öğrendin mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Kalbin endişeyle çok hızlı atmaya başladığında, onu normale döndürmek için bir şiirin ritmi gibisi

yoktur. Düşüncelerini sözcüklerle doldurduğunda – güzel sözcüklerle, renkli sözcüklerle– o sözcükler kafadaki diğer dertleri silip götürürler.”

Suçlu suçlu Turmalin’i düşündüm. “Ama kaygılarımı sadece unutmak istemiyorum ki,” dedim. “Hepsini, yani.”

“Tabii ki,” dedi Bayan Şefkat. “Ama kaygılarınınla mücadele edeceksen, düşüncelerinin sakın ve arınmış olmasına ihtiyacın olur. Sanırım coğrafyaya başka bir gün geri dönebiliriz. Şimdi...” Parmaklarının ucunda yükselerek uzanıp raftan kalın bir şiir kitabı indirdi. Sayfalarını karıştırdı.

“Wordsworth mu okusak?” diye mırıldandı. “Hımm. Byron mu? O da olmaz. İşte!” Kitabı açık olarak masaya, önüme bıraktı.

“Shalott’un Leydisi,” diye okudum, “yazan, Alfred Lord Tennyson.”

“Çok güzel bir şiirdir,” dedi Bayan Şefkat. “Hüzünlü, endişeli. Ya o sözcükler! Sözleri sanki içinde akıp gideceğin bir su gibidir! Bu şiir, bir perinin büyüsunün etkisi altında yaşayan bir kızla ilgili, kız bir gün...” Sustu. Dudağının köşelerinde küçük, gizli bir gülümseme belirmişti. “Pekala, belki de sana ben anlatmamalıyım; hepsini sen kendi yolunla bulacaksın.”

Başımı kitaba eğip ilk kıtayı okudum:

*Nehrin iki yakasında uzanırdı
Upuzun arpa ve çavdar tarlaları,
Toprağı örten, gökyüzünü selamlayan;
Tarlanın içinden bir yol geçer,
Ulaşırdı çok kuleli Camelot'a.*

Bayan Şefkat haklıydı. Şiiri okumak, sözcüklerinin kulaklarıma, aklıma dolmasına izin vermek, beni rahatlatmıştı. Dersimiz bitene dek, tekrar tekrar okudum.

Daha sonra, mavi misafir odasında, yatağı biraz kaldırıp soluk fotoğrafı altına dikkatle yerleştirdim. Sonra da, yastıklara sırtımı dayayıp tekrar kitabı açtım. Kendim belki hâlâ Solgunlar Köşkü'nde idim, ama düşüncelerimde, adadaki kalesinde, Shalott Leydisi'nin yanındaydım:

*Küçük adacık çepeçevre sarılıydı,
Bahçenin çitleriyle ve doluydu
Güllerle; sonu olmayan güllerle.*

Aklımı şiirle doldurmak, Turmalin'in çevresinde dönüp duran düşüncelerimi susturmuştu. Onun yerine

dünyadan kopmuş, odasına hapsedilmiş leydiyi düşünüyordum. Sözcükleri –*adacık, sonu olmayan güllerle*– ve kulağıma nasıl da hoş geldiklerini düşünüyordum.

*Şalupaların ipek yelkenleri çırpınır,
Süzülürdü uçar gibi Camelot’a.*

Şalupa bir yelkenli tekne türü herhalde, diye düşündüm. Zenobia, keskin yapraklı bir bitki resmine daldığı *Zehir Alfabeti*’nden başını kaldırdı ve kınayan gözlerle bana baktı: “Sen tekneler hakkında bir şeyler mırıldanırken, ben normal baldıran otu ile zehirli baldıran otu arasındaki farkı nasıl öğreneceğim acaba?”

“Bayan Şefkat öğrenmem için bana bir şiir verdi. Bence bunu sen de seversin Zenobia. Adı ‘Shalott’un Leydisi’. Güzel bir adada, bir kalenin kulesinde yaşayan bir kızla ilgili...”

Zenobia abartılı hareketlerle esnedi.

“Hem de kız korkunç bir büyüünün etkisindeymiş.”

Zenobia’nın yüzü aydınlandı. “Sahi mi?” diye sordu.

“Penceresinden bakması yasakmış. Dünyayı sadece yatağının yanındaki aynaya bakarak görebiliyormuş. Fakat bir gün, bir şövalye kalenin yakınlarından atıyla geçmiş. O kadar güzel şarkı söylüyormuş ki kız onu görmek için pencereye doğru atılmış...”

Zenobia sabırsızca sordu: “Sonu kötü mü bitiyor yani?”

“Ah evet, çok kötü.”

“*Ne kadar* kötü?”

“Kızın solgun cesedi bir yelkenlinin içinde, akıntıyla Camelot’a doğru yüzüyor.”

“Eh, bu bölümü bir şeye benzeyebilir sanki.”

“Şiiri tüm kalbimle ezberledim neredeyse,” dedim ve kitabı ona uzattım. “Saat de geç oldu.” Arkamı dönüp uyumaya hazır bir şekilde gözlerimi kapattım.

Ama sonra, uyandım.

Pencereden ay ışığı vuruyordu. Oda uyunamayacak kadar aydınlıktı. Okumak için bir kitap arandım. Zenobia Tennyson’un üzerinde uyuyakalmıştı, onu uyandırmadan kitabı başının altından çekemezdim.

Ben de Doktor Henry Mırıl’ın *Bitki Krallığı* kitabına uzandım.

Gözlerim yavaştan kapanmaya başlayıncaya kadar sazlar ve dereotları hakkında okudum. Kitabı bırakıp uyumak için uzandım. Tam bu sırada gözüm saate takıldı. On bir elli dokuz.

Merak ediyordum.

Kitabı alıp, kucağımda tekrar açtım. Saatin gece yarısını vurmasını bekledim.

Saat vurduğunda, sayfayı çevirdim. Kıvrımlı yeşil harfler oradaydı işte:

Küçük prens öldükten sonra Bitki Krallığı yasa boğulmuş. Ağaçların yaprakları kuruyup kahverengileşmiş. Çimenler solmuş. Çiçekler açamayacak kadar üzgün, böcekler vızlayamayacak, uçamayacak, sokamayacak kadar yaslıarmış. Herkesin içinde en yaslı olansa, kraliçeymiş. Her gün sarayın bahçesindeki çıplak bir ağacın altında, köklerini toprağın derinliklerine kadar daldırıyor, ağlıyormuş. Pek çok gün geçmiş, gözyaşları derin, gümüş rengi bir göl olmuş. Kraliçe hâlâ ağlıyormuş, göl gitgide derinleşiyor, rengi daha da koyulaşıyormuş.

Kraliçe gölün dibinde değişik şeyler görüyormuş. Daha önce hiç görmediği şeylermiş bunlar. Uçuşan beyaz bir ağ. Tahta bir at. Ve bir gün, bir kız. Kız o kadar neşeliymiş ki, kraliçe neredeyse üzüntüsünü unutmuş.

Kralı da çağırmış, kral ve kraliçe uçuşan beyaz ağla oynayan küçük kıızı seyretmişler, ağı başının üzerine kaldırıyor, havada dolaştırıyor, kahkahalar atıyormuş. Kral ve kraliçe, "Küçük kız bizim olsaydı, nasıl olurdu acaba?" diye düşünmüşler. Küçük kız kısa bir süre için bile onların olsa, bu kadar üzölmeyebilirlirmiş. Belki de bütün üzüntüleri geçermiş.

Belki de bu kıızı yanımıza alabiliriz, diye düşünmüşler. Çok kısa bir süreliğine.

Yorganın üzerimden kaydığını hissettiğimde derin derin uyuyordum. Uykumun içinde, tekrar örtündüm.

Yorgan hızla çekildi üstümden. Ben de hızla tekrar geri çektim.

Sonunda yorgan havalanıp uçtu, soğuk hava da yüzüme çarptı. Yorgan birkaç karış üzerimde, havada süzülüyordu. Zenobia yatağın kenarında duruyor, havadaki yorgana dikkatle bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. Yorganı kaptım, şal gibi sarınıp ayaklarımı da yataktan aşağı sarkıttım.

“*Uyuyordum,*” dedim ona.

“E ben de o yüzden seni uyandırmak zorunda kaldım.”

“Bugün *cumartesi.*”

“Kesinlikle. Dersin yok. Baban kendisini çalışma odasına kilitledi, saatler boyunca çıkmaz. Bayan Şişink mutfak alışverişi için Solgunbayır’a gitti, Bayan Şefkat de onunla birlikte. Galiba şapkası için kurdele ya da en az onun kadar iğrenç bir şeyler alıyor. Yani, bizi rahatsız edecek kimse yok.”

Uykulu gözlerimi ovuşturdum. “Ne yaparken kimse bizi rahatsız etmeyecek? Hem niçin böyle giyindin sen?”

Zenobia güneş gözlüğünü takmış, siyah güneş semsiyesini yanına almıştı.

“Çünkü dışarıda güneş var,” dedi. “Korkunç bir şey ama elden ne gelir?” Sanki gökteki güneşi korkutabilecekmiş gibi gözlerini kısarak pencereden dışa-

rı sert sert baktı ama güneş olduğu yerde, parlak ve yusuvarlak kaldı. “Yine de, nereden baksan, mantar avına çıkmak için çok güzel bir gün.”

“Mantar mı?”

Zenobia *Zehir Alfabeti* kitabını açıp okudu:

“Birçok mantar türü zararsızken, eğitimsiz gözlerin ayırt edemeyeceği bazıları, mesela köygöçüren mantarı (amanita phalloides), ölümcül miktarda zehir salgılar.”

“Niçin zehirli mantar aramaya gitmek istiyorsun?” diye sordum, ağızım dış macunu köpüğü doluyken. Sonra birden içim buz kesti. Lavaboya tükürüp arkamı döndüm. “Zenobia, sen sakın...”

“Kimseyi zehirlemeyeceğim,” diye omuz silkti. “Ben zehirlere meraklıyım Elizabeth, ama kimseyi zehirlemem; ince de olsa çok önemli bir fark bu. Sadece, ölümcül bir *amanita phalloides* örneği bulmanın, bu kadar tehlikeli bir şeye yaklaşmanın harika bir şey olduğunu düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?”

Soruyu yanıtlamaktansa, ayakkabılarımı giymeye koyuldum.

“Acele et,” dedi Zenobia. “*Zehir Alfabeti*’nde köygöçüren aramak en için en iyi zamanın sabah olduğu açık yazıyor.”

Cumartesi gününü bahçede geçirmeyi hiç istemiyordum. Beni Turmalin'e götürecek bir ipucu bulmak için evi aramayı planlamıştım. Ama aklımda da başka bir düşünce belirmeye başlamıştı. Sabahı bahçede geçirmenin, belki de tamamen zaman kaybı olmayabileceğini düşündüm.

Ayakkabı bağcıklarımla oyalandım biraz. "Sen önden git," dedim. "Ben sana yetişirim."

Zenobia odadan çıktıktan sonra, yatağın altında sakladığım yerden Turmalin'in fotoğrafını aldım. Ce-bime yerleştirdim.

Dışarıda ürperdim. Toprak nemli ve çiy kaplıydı, yerin soğuğu ayakkabılarımla tabanından yukarı vuruyordu. Zenobia güneş saatine yönelmiş, uzun adımlarla önümden yürüyordu.

Yolun yarısında yere çömeldi. "Elizabeth!" diye arkasına bakarak beni çağırdı.

Yaklaştım, uzun otları elleriyle aralayıp gösterdiği yere baktım.

"Çok güzel değiller mi?" diye fısıldadı.

Doğruyu söylemek gerekirse, o şeylerin görünüşlerini hiç sevmemiştim. Bilindik şapkalı mantarları daha çok tercih ederdim, hani beyaz benekli kırmızı şapkalıları. Buradakiler ufak ve korkunç görünüşlüydü. Benekli şapkalıları, tıpkı mordan yeşile dönen

çürüklerin renginde parlıyordu. Zenobia bir tanesini kırılıp devrilinceye kadar ittirdi ve alttaki kapkara solungaçları gösterdi.

“Bunlar çok... benzersiz duruyor,” diyebildim en sonunda.

“Benzersiz,” dedi Zenobia, büyülenmişti. “Evet, bu kelime, tam da onları tarif ediyor.”

Parmaklarım cebimdeki fotoğrafa değdi. Turmalin ile ilgili bir şeyler öğrenmeyi her zamankinden çok istiyordum. Tekrar fidanlığa gidip bahçıvanla konuşmayı planlamıştım. Üstelik bu sefer yalnız gitmeyi hedefliyordum.

Doğrudum. “Galiba orada başka bir öbek gördüm,” diye yalan attım.

“Orası neresi?”

Panik içinde uzaktan fark edilebilecek bir yer aradım. “Orada işte, orada, labirentin yanında. Gidip yakından bakayım mı ben?”

“Olur,” dedi. “Labirentin içine de baksana. *Zehir Alfabeti*’ne göre, köygöçürenler en iyi gölgeli, karanlık yerlerde yetişirmiş.”

“Oraya da bakayım mutlaka o zaman,” diye bir yalan daha söyledim.

Labirente doğru yürüdüm. Zenobia’nın yürürken beni izleyen bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Labirente vardığımda hâlâ beni seyrediyordu. Gözlerini üzerimden hiç çekecek miydi acaba?

Ne yaptığımı hiç düşünmeden, ona hafifçe el sallayıp içeri girdim.

Giriş gözden kaybolmadan önce birkaç ufak adım atmıştım sadece. Etrafımda görebildiğim tek şey, karanlık ve boğucu labirent ile tam ortasındaki ağaçtı; ağacın dikenli çıplak dalları çalıların üzerinden uzanmıştı. Kalbimin küt küt atışını kulaklarımın içinde duyuyordum. Ya yolumu kaybedersem? Ya tekrar dışarı çıkacak yolu bulamazsam? Ya kimse beni aramaya gelmezse?

Buradan çıkmak zorundaydım. Geldiğim yoldan geri dönmeye başladım, ama döndüğüm her köşe sanki beni labirentin daha da derinliklerine götürür gibiydi.

İçimde yükselen paniği bastırmak için derin derin nefesler alıyordum.

En sonunda yolumun üzerine bir gün ışığı demeti düştü. Sonunda labirentin girişine gelmiştim. Saklanıp Zenobia'ya baktım.

Gözlerini toprağa dikmişti.

Beklediğim fırsattı bu.

Bir daha asla girmemeye yemin ederek labirentten gizlice çıktım. Tepeye tırmandım, Zenobia'nın beni görmemesi için ağaçtan ağaca saklanarak yürüyor-

dum. Yosunlarla kaplı fidanlık kulübesine gelene kadar tepeye tırmandım.

Kapıyı açtım.

Pergola çitlerinin arasından dolaşp çiçek tarhlarının öbür tarafına, çalışma tezgâhına doğru ilerledim. Geçen seferki gibi üzeri fidanlarla, toprakla ve ağır tarım aletleriyle doluydu. Bir bahçe makasını kaldırıncı elimde ağırlığını hissettim.

Etrafıma bakındım. Benden başka kimse yoktu.

Belki de babam haklıydı, ben sadece hayal etmiştim...

“Makasa dikkat edin,” diyen yumuşak, hafif bir ses duyuldu. “Parmaklarınızdan birini kaybedebilirsiniz. Hatta birkaçını.”

Makası tezgâha bıraktım, içim ferahlamıştı. Demek ki bahçıvanı hayal etmemiştim. Oradaydı işte, kanlı canlıydı; eldivenli elleriyle yeleğindeki çamurları temizliyordu.

“Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim,” dedim. “Solgunlar Köşkü’nde uzun süredir çalıştığınızı söylemişsiniz. O yüzden sormak için en doğru kişi olduğunuzu düşündüm.”

“Neyi sormak için?”

Fotoğrafı cebimden çıkarıp tezgâhın üzerine koydum.

Bahçıvanın dudaklarındaki gülümseme soluverdi. Bahçe makasını hızla önümden alıp bilek taşında

bilemeye başladı. Makasın çelik uçları taşa değdikçe göz kamaştıran parlak kıvılcımlar çıkarıyordu.

“Bugün hiç konuşacak vaktim yok,” dedi makasın ve bilek taşının gürültüsünü bastırarak. “Çok meşgulüm.”

Saçma. Meşgul görünmüyordu hiç. “Neyle meşgulsünüz?” diye sordum.

Bahçıvan makasın keskinliğini eldivenli başparmağıyla kontrol etti. Beğenmiş gibiydi. Sonra makasın ağzını bir fidanın yanına getirip makası kapatıverdi. Fidan pat diye ikiye ayrıldı ve üst parça tezgâhın üzerine düştü.

“Aşılamayla meşgulüm,” dedi, sonunda. Çiçek tarhını işaret ediyordu. Açık pembe çiçekli bitki oradaydı. Çiçeğe bakınca, kültür bitkisinin kaynak kökün etrafında nasıl eğrilip döndüğünü gördüm. Daha şimdiden, kaynak kök ve kültür bitkisi bazı yerlerde birbirleriyle öyle sıkı sarılmışlardı ki, sanki ayrı iki tane değil de tek bitki gibiydiler. Yeni bitki hâlâ yapraklarla kaplıydı ve çiçekleri hâlâ pudra şekeri gibi kokuyordu, fakat duruşunda hoş gitmeyen bir şey, bir şekilsizlik vardı.

Pembe çiçekli olan, çiçek tarhındaki tek bitki değildi. Fidanlığa son geldiğimden beri, bahçıvan aşılama işiyle epey uğraşmıştı sanki. Aşılamak için garip görünüşlü bitkileri seçmişti; daha önce hiçbir bahçe-

de görmediğim bitkiler. Bir tanesinin yapraklarının üzerini kaplayan yumuşak, ipeksi, bir kürk vardı. Bir diğeri sarıyla turuncu arasındaki bir renkte tomurcuklarla doluydu, o rengin bir adı olmadığından kesinlikle emindim.

Bahçıvan arkamda duruyordu. “Çok güzel değiller mi?” Çok keyifli geliyordu sesi. Hatta, gururluydu.

“Evet,” dedim. Aslında bu eğri büğrü, zavallı bitkilerin hiç de iyi görünmediklerini düşünüyordum. *Yanlış* olan bir şey vardı onlarda.

“Bunlara iyi diyorsanız, bakalım daha,” –durdu ve hafifçe öksürdü– “yok, söylememem lazımdı.”

“Neyi söylememeniz lazımdı?” Çiçek tarhı boyunca yürüyüp, son bitkiye bakmak için durdum. Bunun kökbitkisi, koyu renkli, neredeyse yapraksız bir çalıydı. Çalıya sicimle sıkı sıkı bağlanarak aşılana bitki ise leylak rengi çiçeklerle kaplıydı. Çiçeklerin taç yaprakları uzun, eğimli ve keskin görünüşlüydü, kılıca benziyorlardı.

“Bütün bunlar,” dedi bahçıvan, eliyle bütün bitkileri göstererek, “sadece alıştırmaydı. Yakında, çok çok özel bir şey aşılایacağım.”

Leylak rengi, kılıç yapraklı çiçeklerin arasında kırmızı bir şeyin parladığını gördüm. Dalların arasına doğru eğilip oradan küçük, kırmızı bir ayakkabı çıkardım. Ayakkabıya dokununca içim garip bir ür-

pertiyle karıncalandı. Bunun korkudan ürpermek mi yoksa başka bir şey mi olduğunu söyleyemeyeceğim. Belki de Zenobia'nın *frisson* diyerek anlatmak istediği şey buydu.

“Daha önce kimsenin yapmaya kalkışmadığı bir aşılama olacak bu,” diyordu bahçıvan.

Ayakkabıya daha yakından baktım. Deriydi, yan tarafından bakır renkli bir tokayla tutturuluyordu.

“Bu kimin ayakkabısı?” diye sordum bahçıvana.

Gözlerini kıstı. “Kimsenin değil,” diye çıkıştı. “Şimdi çekilin oradan bakayım. Bu bitkiler çok hassastır.”

Yerimden kımıldamadım, kaşlarımı çatmış, elimdeki ayakkabıya bakıyordum.

Bahçıvanın sesi şimdi gönül alıcı ve yapmacık çıkıyordu. “Eğer oradan çekilirseniz Bayan Elizabeth, size Turmalin hakkında bilmek istediğiniz her şeyi anlatacağım.” Beni, eliyle tezgâhın öbür tarafına doğru yanına çağırdı.

Yanına gittim. Ama önce, kırmızı ayakkabıyı cebime sıkıştırdım.

Bahçıvan fotoğrafa uzun uzun baktı. Başını kaldırdığında, “Turmalin kayıplara karıştı, onun hakkındaki gerçek bu,” dedi.

“İnsanlar kayıplara karışmaz,” dedim ben de.

“Turmalin karıştı. Yok olduğu gün, çok güzel bir gündü. Bahçede Henry ile oynuyordu. Galiba, Henry bir kelebeğin peşindeymiş –benekli cengaver keleş, yılın o zamanında çok az görülür– ve keleşe daha yakından bakmak istemiş. Turmalin keleş yakalama kepçesini ona getirmek için koşup gitmiş. Ama bir daha geri dönmedi.”

“Ne oldu ona?”

“Kimse bilmiyor. Hiçbir yerde bulunamadı. Onu ararken evin altını üstüne getirdiler. Bütün kasaba halkı, ondan bir iz bulmak için kırları ve tepeleri karış karış aradı. Ama hiçbir şey yoktu. Dediğim gibi işte. Kayıplara karıştı.”

“Ama çok saçma,” dedim. “*Bir yerlere* gitmiş olmalı.” Fotoğrafa uzandım ama bahçıvan onu erişemeyeceğim kadar yükseğe kaldırdı. Kocaman gülüşüyle bana baktı, bu defa gülümsemesi hiç de sevecen gelmiyordu.

“Turmalin her neredeyse,” dedi, “çok iyi saklanmış. Öyle iyi saklanmış ki, asla bulunamayacak.” Fotoğrafı ellerime bastırarak bıraktı.

“En iyisi ben sizi bırakayım da işinize dönün,” dedim.

“Şimdilik güle güle, o zaman,” dedi bahçıvan. Gülümsemesi daha da artmıştı. “Fakat, galiba çok geçmeden sizi tekrar göreğim, Bayan Elizabeth.”

“Çok iyi olur tabii,” dedim ve yalan söylediğimi anlamamasını umut ettim.

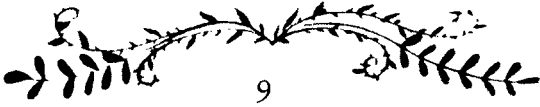
Fidanlığın dışında durdum. Güneşin ışıkları fotoğrafa, tam da Turmalin’in yüzüne düşüyordu.

Birden kanım dondu.

Onu daha önce nerede gördüğümü bulmuştum.

Tepenin aşağısındaki Zenobia’ya baktım, hâlâ mantarlarına eğilmiş durumdaydı. Yakında, yokluğumun çok uzun sürdüğünü fark edecekti. Ama Zenobia’yla sonra ilgilenirdim.

Meyve bahçesinden aşağı koşturdum. Eve mutfaktan girdim, soğuk odadan, unkokulu kilerden ve cayır cayır yanan sobanın yanından geçtim, merdivenlerden yukarı ön odaya çıktım. Goblen duvar halısının yanına gittim. Goblen halıyı tutup bir an için ağırlığını hissettim. Sonra halıyı yana çektim.

DUVARDAKİ KIZ

Bebek odasında perdeleri hızla açtım. Gün ışığı içeri girer girmez, duvar kâğıdı beni sersemletti. Yeşil rengi öyle parlaktı ki, gözlerimi kırpıstırıp sağa sola hareket ettirmeden doğrudan kâğıda bakamıyordum. Sanki desendeki bitkiler ve filizleri de kıpırdayıp sağa sola hareket ediyorlarmış gibi hissediyordum. Gözlerimi iyice kısıp yeşilden korumaya çalışarak, duvardaki kızı son gördüğüm yere, ahşap kaplamanın üst köşesine yaklaştım.

Kız orada değildi.

Yavaş yavaş bir daire çizerek kendi etrafımda döndüm. Kızı göremedim. Ama ağacın bir duvarın neredeyse tamamını kapladığını fark ettim. Ağaç son gördüğümünden bu yana sanki daha da büyümüş gibiydi.

Şu anda, dalları diğer duvarlara da uzanmış, tavana sokulmaya başlamıştı. Gövde kısmında sanki karma-karışık bir bıyık gibi yosunlar filizleniyordu, pütürlü kabuğunda göz gibi iki derin budak deliği oluşmuştu. Göze benzeyen budakların hemen üstünde, dikenli koyu renkli yapraklar bir taç gibi dizilmişlerdi.

Sırtımdan aşağı ter boşandı birden. Daha bakar bakmaz, ağacın sadece bir ağaç olmadığını anlamıştım. O Bitki Kral'dı, anlamıştım.

Santim santim, duvar kâğıdını tekrar araştırdım. En sonunda, duvardaki kızı karanlık aynanın alt tarafında buldum. Turmalin'in fotoğrafını kaldırıp onun yüzünün yakınında tuttum. Turmalin'in saçları taranmış ve lüle lüleydi, duvardaki kızın saçları ise gür ve bakımsızdı. Turmalin'in elbisesi tertemizdi, duvardaki kızın elbisesi ise lekeli ve kırıktı. Turmalin'in sol yanağında kalp şeklinde bir ben vardı, duvardaki kızın ise sağ yanağında kalp şeklinde bir ben vardı.

Fakat iki kız, başka her açıdan kesinlikle tıpatıp aynıydılar.

Parmak uçlarımla hafifçe duvardaki kıza dokundum. "Turmalin," diye fısıldadım.

Derken, ayaklarına baktım. Sol ayağına, bakır bir tokayla tutturulan kırmızı bir ayakkabı giymişti.

Sağ ayağı ayakkabısızdı.

Fidanlıkta bulduğum küçük kırmızı ayakkabıya baktım. İkisinin çift olduğunu anlamak için duvar-

daki kızın giydiği ayakkabıyla tekrar karşılaştırmaya gerek bile duymamıştım.

Turmalin'e ne olduğunu Zenobia'nın yardımı olmadan ortaya çıkarmayı istemiştim. Ancak bu, fotoğraftaki kızı duvardaki kızla ve fidanlıkta bulduğum kırmızı ayakkabıyı duvardaki kırmızı ayakkabıyla eşleştirmeden önceydi.

Şimdi Zenobia'ya ne bulduğumu anlatmam lazımdı.

Evin her yerinde onu aradım; evde olmadığını görünce, bahçenin her yerinde onu aradım. Fakat akşama kadar onu göremedim. Bayan Şişink akşam yemeğinde onun için de bir tabak koymuştu. Tabak suçlu suçlu baktım. Zenobia'nın kızgın olduğunu biliyordum. Çünkü onun zaman zaman gidip *beni* yalnız bıraktığı olmuştu, bense hiçbir zaman çekip gitmemiş, *onu* terk etmemiştim. Bugüne kadar.

En sonunda, mavi misafir odasında buldum onu, döşeme tahtalarının arasında küçük bir *amanita phalloides* kolonisi yetiştirmeye girişmişti.

“Ben de nerede olduğunu merak ediyordum,” dedim.

Buz gibi bir, “Aynı şeyi ben de sana söyleyebilirim,” cevabı geldi.

“Açıklayabilirim. Yapmam gereken bir şey vardı.”

Bu sözlerim dondurucu bir sessizlikle karşılandı.

“Açıklamama izin verirsen, eminim bu kadar kızmayacaksın.”

Zenobia duymamış gibi davranıyordu. Ölümcül köygöçüren mantarlarına doğru daha da eğildi.

“Çok önemli sana söylemem gereken bu şey,” dedim. “Bir şey buldum. Turmalin hakkında.”

Zenobia yine hiçbir şey söylemedi.

İç çekip yatağın üzerine kıvrıldım. Düşüncelerimi sakinleştirebilmek için “Shallot’un Leydisi” kitabına uzandım, fakat kitaba dikkatimi veremediğimi fark ettim.

Zenobia’ya kızmıştım. Bu sessizliği hak ettiğimi düşünmüyordum. Ama birilerine Turmalin’i anlatmazsam da patlayacaktım; üstelik çok yakında.

En sonunda, neler keşfettiğimi anlatmak için duyduğum sabırsızlık galip geldi.

“Zenobia,” dedim.

Beni duymazdan geldi.

“Zenobia, özür dilerim,” dedim.

Kulak kesilip bana doğru döndü.

“Seni yalnız başına bırakmamalıydım,” diye devam ettim. “Niçin yaptığımı anlattığımda umarım beni affedersin.”

“Pekala,” –zehirli mantarların çevresindeki toprakları iyice sıkıştırıp parmaklarındaki çamur parçalarını silkeledi– “yani bakacak olursak, ben de senin

öylece çekip gitmene aşırı tepki vermiş olabilirim ve ben...” Rahatsız edecek kadar uzun bir süre sustu.

“Evet?”

“Ben... Ben esefle doluyum.”

“Esefle mi dolusun?”

“Ben pişmanım. Ben tövbekâr oldum. Ben...”

“Zenobia, sen de benden özür dilemeye mi çalışıyorsun?”

“Eğer böyle yorumlamak istersen, seni durduramam tabii. Şimdi söyle bakalım, ne buldun? Acayip dehşetli bir şey mi?”

Her şeyi anlattım. Bitki Krallığı masalını anlatan kitapla ve bebek odasının duvarındaki kızla başladım. Zenobia’ya Bayan Şişink’in verdiği fotoğrafı gösterip, duvardaki kızın neredeyse tamamen Turmalin’in fotoğrafıyla eşleştiğini anlattım. Bahçıvanın bana neler anlattığından bahsettim, Turmalin’in bir gün öylece kayboluverdiğini ve ondan hiçbir iz bulunamadığını söyledim. Fidanlıkta bulduğum kırmızı ayakkabıyı gösterdim ona, duvardaki kızın sağ ayağında kırmızı ayakkabısının olmadığını anlattım.

Sonra çekinerek, bebek odasındaki duvar kâğıdının bitki krallığını gösterdiğini düşündüğümü açıkladım; bitki krallığı, nasıl desem, bebek odasının duvar kâğıdında varlığını sürdürüyordu bence. Nasıl olduğunu tam olarak bilemesem de, Turmalin bitki kral-

lığına kaçırmıştı, o yüzden de asla bulunamamıştı. Duvardaki kız Turmalin'e çok *benzemiyordu* sadece. Turmalin'in *kendisiydi*.

“Güzel,” dedi Zenobia, ben sözümü bitirdiğimde. “Güzel.”

“Güzel mi?”

“Acayip güzel bir hikâye bu, Elizabeth. Acayip, fantastik, ürkütücü bir hikâye. Özellikle, Turmalin'in duvar kâğıdının içindeki bir dünyada –donmuş bir şekilde!– tutsak kaldığı kısmı çok sevdim.”

“Ama inanmıyorsun?”

Bana dikkatle baktı. “*Sen* inanıyor musun?”

“İnanılacak gibi olmadığının farkındayım.” Bir başka odadan bir saatin vuruş sesleri duyuldu, ben de duyurabilmek için sesimi yükselttim. “Ama ben inanıyorum.”

Zenobia mavi iekli yorgana indirdi bakışlarını.

Nasıl onu da kendim gibi inandırabilirdim? Dşnmeye çalışıyordum, ancak saatin kulağımda zonklayan vuruşları yüzünden dikkatimi toplayamıyordum.

Birden dimdik oturdum. Saat! Gece yarısıydı. Apar topar Doktor Henry Mırıl'ın *Bitki Krallığı* kitabını bulup Zenobia'nın eline tutuşturdum. “İşte,” dedim, “kendin gr.”

Kitabı açtı. “Maydanoz ve diğer Maydanozgiller,” diye okudu, sıkkın bir şekilde.

On ikinci vuruş duyuldu.

“Sayfayı çevir,” dedim ısrarla.

Zenobia sonraki sayfayı açtı. Öbür sayfanın yeşil, kıvrımlı harflerle kaplı olduğunu görünce, Zenobia’nın ağzı tam bir ‘o’ şeklini alıverdi.

*K*üçük kız kendini bitki krallığında bulduğu için çok mutluymuş. Kral ve kraliçe küçük kız çok sevmişler, o da onları sevmiş. Kral ve kraliçe küçük kız o kadar çok sevmişler ki, onun prenses olarak taç giyip kendi kızları olmasına ve sonsuza dek onlarla kalmasına karar vermişler. Ancak bir sorun varmış. Küçük kızın, kökleri yerine iki tane minicik, cılız ayağı varmış. Toprağın derinliklerine kadar giden kökleri olmazsa, küçük kız bitki krallığında yeterince büyüyemezmiş. Bu yüzden, kralla kraliçe Bahçıvanlar Konseyi’ne danışmışlar ve karar verilmiş. Küçük kızın ayaklarının yerine kökler aşılacakmış. Aşılama işlemi bittiğinde, küçük kız prenses olarak taç giyecekmiş.

Sonra da, prenses olarak sonsuza, sonsuza, en sonsuza kadar bitki krallığında yaşayacakmış.

Midem kasıldı. Turmalin’i korkunç bir tehlike bekliyordu.

Yataktan atladım. “Çabuk,” diye Zenobia’ya fısıldadım, ama o zaten gümüş mumluğa yeni bir mum takmakla meşguldü.

Mumun titrek ışığı altında bebek odasına doğru koşturduk.

Turmalin'i duvar kâğıdında, perdenin arkasına yarı saklanmış halde buldum. Zenobia'nın benzerliği görebilmesi için fotoğrafı kaldırıp gösterdim.

"Tıpkısının aynısı," dedi nefes nefese. "Yani olabilirdi, şu ben olmasaydı. Bu fotoğrafta ben sol yanakta, ama duvar kâğıdındaki sağ yanakta. Bir de, hâlâ iki ayağı var."

Mumu Turmalin'in ayaklarına doğru tuttum. Biri çıplaktı, diğesinde kırmızı ayakkabısı vardı.

"O zaman, aşılama yapılmamış," dedim.

"Evet," dedi Zenobia, "yani, henüz yapılmamış."

Bebek odasından dönmüştük. Gece sabaha doğru ilerlerken, battaniyelere sarınmış halde Turmalin hakkında fısıldaşıyorduk. Konuşmalarımız, dönüp dolaşıp hep aynı iki soruya geliyordu: Turmalin, bitki krallığına nasıl gitmişti? Çok geç olmadan onu oradan nasıl çıkaracaktık?

Bir süre sonra, Zenobia'nın gözleri kapanmaya, başı da düşmeye başlamıştı. Çok geçmeden uyuya kaldı.

Bense cin gibi uyanıktım, sabahın ilk zayıf ışıkları camdan içeri girmeye başlamıştı.

Kapıyı Zenobia'nın üstüne çekip çıktım, uykuya dalmış evde yürüdüm, dışarıya, puslar içindeki bah-

eye çıkana kadar boş odalarından, boş koridorlarından geçtim.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama yürüyüş iyi gelmişti. Yürümek karmakarışık düşüncelerimi düzene sokuyordu.

Kurumuş, ölü içek tarhlarını, sonra güneş saatini, sonra labirentin aşırı büyümüş çalılarını geçtim. Labirentin yanına yaklaşmak bile beni korkutuyordu, o yüzden onun olabildiğince uzağından yürüdüm.

Dik yamacı tırmanıp aşağıda uzanan çayırlara baktım. ayırlar ve onları ayıran taş duvarlar boyunca, hiç ara vermeden ve gittikçe hızlanarak, Solgunbayır'a varıncaya kadar aşağıya doğru yürüdüm.

Geri dönmem gerektiğini düşünüyordum aslında, fakat ayaklarım beni dar caddelerden aşağı götürüyordu, tuhafiyeciyi ve tohum dükkânını geçtim. Taştan kilisenin önüne geldiğimde, ayaklarımın beni nereye götürdüğü kafama dank etti.

Mezarlığa gidiyordum.

Turmalin, yazıyordu mezar taşında, yedi yaşındaydı. Edward ve Lydia'nın çok sevgili kızları. Henry'nin taptığı kız kardeşi.

Aniden bacaklarımın yorulduğunu hissettim. Mezarın kıyısına oturup başımı serin taşa dayadım.

Eğer Turmalin aşılırsa, sonsuza kadar bitki krallığında kalacaktı. Babam bütün bu yıllar boyunca

ca Turmalin'in kaybolmasının etkisi altındaydı. İşte şimdi de aynı olay beni ele geçiriyordu... eğer onu kurtarmanın herhangi bir yol yoksa. Bu da imkânsız görünüyordu. Turmalin'in o zaman bitki krallığına giden yolu nasıl bulduğunu bile daha bilmiyordum ki, onu tekrar oradan çıkaracak yolu bulayım.

Kafamın içi dertlerle doluydu, tıpkı fırtına bulutları gibi bu dertler de giderek büyüyor ve kararıyordu. Düşünemiyordum. Zar zor nefes alıyordum.

Göz pınarlarımda yaşların biriktiğini hissediyordum.

Sonra, aklıma Bayan Şefkat'in söyledikleri geldi: Düşüncelerini sözcüklerle doldurduğunda –güzel sözcüklerle, renkli sözcüklerle– o sözcükler kafandaki diğer dertleri silip götürürler.

Shallot'un Leydisi şiirini aklımda kaldığı kadarıyla ezberden okumaya başladım.

*Nehrin iki yakasında uzanırdı
Upuzun arpa ve çavdar tarlaları,
Azıcık da olsa, daha iyi hissetmiştim kendimi.*

Bazı kelimelerde takılıyordum, bazı dizeleri ise tamamen unutmuştum. Ama en sevdiğim bölüme gelinceye kadar satır satır devam ettim:

*Danteli yırtıldı, süzüldü havada;
Aynası kırıldı, köşeden köşeye;
Haykırdı, “Kötü kaderim geliyor işte,”
O, Shallot’un leydisi*

Durdum. “Aynası kırıldı, köşeden köşeye.”
Tabii ki!
Ayağa fırladım.

Mavi yatak odasında, Zenobia uykusunda ölüm-
cül belladonna türlerinin isimlerini mırıldanıyordu.
“Adamotu,” dedi yastığına doğru. “Boruçiçeği, gü-
zelavrat otu...”

Uyanması için onu sertçe sarstım.

“Mmmm?” Karmakarışık saçlı başını kaldırdı.

“Galiba Turmalin’in bitki krallığına nasıl götürül-
düğünü biliyorum,” dedim.

Zenobia dimdik oturdu. “Sahi mi?”

“Yani, hayır,” diye itiraf ettim. “Tam bilmiyorum.
Ama bir fikrim var. Eğer şansımıza haklıysam da,
Turmalin’i belki kurtarabiliriz, yani şeyden...”

Aşılanmaktan, diyecektim, fakat sözcük o kadar
korkunçtu ki boğazıma takılıp kalmıştı.

“Fikrin ne, o zaman?” Zenobia gözlerini ovuştur-
uyordu.

“Yolda anlatırım,” dedim ona, sonra da eski püskü siyah elbiselerinden birini fırlattım. “Al hadi, giyin!”

Alt kata koştuk, ben Zenobia’yı sürüklerken ön odayı da geçtik.

“Gümüş göl,” dedim, doğu kanadının girişini kapatan çiçekli goblen duvar halısını çekerken. “Kraliçenin, içinden bebek odasını seyrettiği göl. Gözyaşlarıyla meydana getirdiği göl. Dün akşam anlatmıştım sana, hatırladın mı?”

“Evet hatırladım. Hüzünlü şiirselliğine vurulmuş-
tum.”

Zenobia hemen arkamdan gelirken, tozlu merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Portrelerin olduğu kordondan koşarak geçtim. Sonra elim kapı tokmağında-
dayken, durdum.

“Ya kraliçenin gümüş gölü o aynaysa?” dedim.

“Yani,” dedi Zenobia, “Turmalin’in bitki krallığına aynadan geçtiğini düşünüyorsun.”

Başım la onayladım.

“Şimdi de, onu tekrar aynadan çıkarabileceğimizi düşünüyorsun.”

Güçlkle yutkundum. “Öyle umuyorum,” dedim ve kapıyı açtım.

Bebek odasında, aynayı duvardan biraz ayırıp arkasına dikkatle baktım.

Orada ne bulmayı beklemiştim bilmiyorum, fakat sadece biraz daha duvar kâğıdı görmeyi de beklemiyordum. “Hiçbir şey,” dedim. “Hiçbir şey yok.”

Turmalin duvarın aynı tarafındaydı, dün akşam durduğu yerde, perdenin yanında. Zenobia orada diz çöktü.

“Bana o fotoğrafı getir, Elizabeth,” dedi, emreder gibi.

Fotoğrafı ona verdim, Turmalin fotoğrafını duvardaki Turmalin’in tam yanına getirdi. Yan yana duran iki kızı uzunca bir süre inceledi.

En sonunda şunu söyledi: “Elizabeth, artık haklı olduğuna inanıyorum. Turmalin bitki krallığına aynadan geçti. Şunu görüyor musun?”

Fotoğrafı gösteriyordu. Parmağıyla işaret ettiği yere baktım dikkatle.

“Sadece ben işte,” dedim.

“Sadece bir ben değil,” dedi Zenobia. “Fotoğrafta, ben Turmalin’in sol yanağında görünüyor. Burada, duvar kâğıdında ise sağ yanağında görünüyor.”

“Bunun ne anlamı olabilir ki?” diye patladım. Zenobia’nın benler hakkında konuşması, bizi Turmalin’i kurtarmaya nasıl yaklaştıracaktı?

“Hatırlasana Elizabeth! Gerçek hayatta sol tarafta olanları aynada sağ tarafta görürüz. Turmalin fotoğrafta soldan görünüyor, duvar kâğıdında sağ-

dan. Aynadan geçmiş olmalı.” Zenobia sırtıyordu. “Bütün bunları ortaya çıkarabilmen nasıl da akıllıca; gerçekten az bulunur bir zekâ eseri.”

Zenobia’nın neden güldüğünü anlamamıştım. Eğer geri getiremeyeceksek, Turmalin’in bitki krallığına nasıl gittiğini bilmenin bize ne faydası olacaktı?

“Ama,” dedi Zenobia kurnaz kurnaz, “belki de onu tekrar nasıl çıkaracağımızı biliyoruzdur.”

Ayağa kalkıp aynaya gitti. Çerçevesini düzeltti, camına doğru hohladı. Aynanın yüzeyi nefesiyle buğulanmıştı.

“Anlamıyorum,” diye konuşmaya başlıyordum ki, beni susturmak için elini kaldırdı. İşaret parmağını uzatıp dikkatle bir şeyler yazmaya başladı.

Zenobia aynaya, ters harflerle şunları yazdı: *Turmalin, orada mısın? Lütfen konuş bizimle.*

Arkasına dönüp gülümsedi. “Seyrek de olsa –ama çok seyrek, bak– Bayan Şefkat faydalı bazı bilgiler verebiliyor.”

Duvar kâğıdının, yarısı perdenin arkasında kalan bölümüne göz attım, Turmalin’in durduğu yere. Turmalin gitmişti.

Aynayı seyrettik.

Hiçbir şey olmadı.

O kadar uzun süre hiçbir şey olmadı ki, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Belki de Turmalin ayna-

daki mesajımızı görmemişti. Belki de –düşününce bile içim buz kesiyordu– aşılınması çoktan başlamıştı.

Ama sonra...

Zenobia kısık sesle, “Bak,” dedi ve işaret etti. Parmağını takip ettim, neye baktığımdan pek emin değildim.

“Ayna,” dedi. “Artık bir şey yansıtmıyor.”

Haklıydı. Yansımam yok olmuştu. Aynanın yüzeyi, sanki bir gölün suları gibi kıpır kıpırdı.

Elimi uzattım, ancak dokunmadan durdum. Zenobia’ya döndüm. “Yapayım mı?”

“İkimiz birlikte yapacağız,” dedi. Elim tuttu. Aynaya birlikte yaklaştık. Ellerimizi sıvı yüzeyin içine daldırdık. Ben elimi çabucak çektim. Su donduracak kadar soğuktu, elimi çıkardığımda da üzeri incecik, yeşilimsi bir tabakayla kaplanmış haldeydi.

Uzakta, gölün dibi gibi gelen bir yerde, bir karaltı belirdi. Görüntüsü suyun içinde titreşiyordu ve belli belirsizdi ama yine de darmadağın saçlarını ve çizgili elbisesini fark edebiliyordum.

“Turmalin,” diye fısıldadım.

“Yüksek sesle konuş!” Turmalin’in sesi suyun içinden süzüle süzüle geliyordu. “Seni hiç duymuyorum.”

“Turmalin,” ellerimi boru gibi ağzıma koymuş, aynanın sıvı yüzeyine olabildiğince yaklaşmıştım. “Sana bir şey söylemem lazım.”

Turmalin “Çabuk ol,” dedi. “Taç giyme törenim birkaç dakika içinde başlıyor.”

“Tam da bunu diyecektim,” dedim. “Sen Prenses Turmalin olamazsın.”

“Sen kimsin ki,” diye titreşti ses. “Prenses olamazsın da ne demek?”

“Benim adım Elizabeth,” dedim. “Bu da Zenobia. Biz...”

Sustum. İşin doğrusu, kim olduğumuzu Turmalin’e nasıl açıklayacağıma ilişkin en ufak bir fikrim yoktu.

“Misafiriz,” diye atıldı Zenobia, “Solgunlar Köşkü’ne misafirliğe geldik.”

“Bunu söylediğimiz için de çok üzgünüz ama,” diye devam ettim, “evet, prenses olamazsın sen. Olamazsın işte. Çünkü eğer prenses olursan, sonsuza kadar bitki krallığında kalmak zorundasın. Üstelik zaten çok uzun zamandır uzaklardasın.”

“Çok olmadı ki,” dedi uzaklardan gelen ses. “Hem akşam yemeğinden önce döneceğim zaten, yoksa başım babamla çok kötü belaya girer. Üstelik Henry’nin doğum gününü de kaçıraramam. Yarın o da. Hediyesini paketledim bile. Ne olduğunu öğrenmek ister misiniz?”

“Turmalin, lütfen dinle...”

“Ama sır tutabilirseniz söylerim sadece. Sır tutabilir misiniz?”

“Turmalin, bak çok önemli...”

“Bir mikroskop! Öyle sevinecek ki! Sevinsin zaten, çok çok güzel bir hediye. Belki on yaşına girerken bana da bir tane alınır.”

Zenobia’yla bakıştık. “Gidişinden bu yana bir gün bile geçmediğini sanıyor,” diye ağzının kenarından fısıldadı Zenobia.

“Eee,” diye üsteledi Turmalin, “sizce iyi bir hediye mi, yoksa değil mi?”

Bu defa Zenobia ağzını aynaya yaklaştırdı. “Harika bir hediyeymiş. Ama hediyeni vermeyi garantilemek istemez misin? Bak geç oluyor.” Yalan söylüyordu. “Sen daha anlamadan Henry’nin doğum günü gelmiş olacak.”

“Ama taç giyme törenimi kaçıramam,” diye yanıtladı o da. “Ağustosböceği orkestrası müzik çalacak, kuş sürüleri şarkılar söyleyecek. Ben de kelebek kanatlarından, dizi dizi ayçiçeklerinden, cam çiçeklerinden ve Solgunlar Köşkü’nün bahçelerinde hiç görmediğim bir sürü başka çiçekten yapılmış bir elbise giyeceğim. Çok güzel olacağım, ayakkabılarım dışında, tabii.”

Turmalin gölün içinde ayaklarını oynattı. Bir ayağında kırmızı ayakkabısı vardı. Diğeri ise çamurlu ve çıplaktı.

“Görüyor musunuz?” dedi. “Ayakkabımı kaybettim. O kadar da güzel giyinmişken, ayağымda tek

ayakkabıyla tam bir sersem gibi görüneceğim. Kral diyor ki ayakkabılar hakkında endişelenmeme gerek yokmuş, ayaklarımla ilgileneceklermiş zaten. Ama ben iki ayakkabı istiyorum, ikisi de bir örnek olsun.”

Çaresizce Zenobia’ya baktım. İçinde bulunduğu tehlike konusunda Turmalin’i nasıl ikna edecektik?

Zenobia düşüncelerimi okuyarak, “Onu ikna etmemize gerek yok,” dedi ve elini cebime sokup küçük kırmızı ayakkabıyı çıkardı.

“Diğer ayakkabın bende, Turmalin,” diye seslendi Zenobia, ayakkabıyı aynaya tutarak. “Neden gelip onu almıyorsun?”

“Gelmesem iyi olur bence,” dedi Turmalin kuşkuyla.

“Ama iki ayakkabın olduğunda çok daha güzel görüneceksin,” diyerek ısrar etti Zenobia.

“Çabuk olursam kimse fark etmez herhalde,” dedi Turmalin. Çevresine bakındı. Sonra bir nefes alıp gümüş göle daldı.

Yüzerek bize doğru yaklaştıkça yaklaşıyordu. Elbisesi balon gibi şişmiş, saçları başının etrafına yayılmıştı. Ağzından baloncuklar çıkıyordu.

Dokunabileceğimiz kadar yaklaştı.

Zenobia ayakkabıyı uzatmış, tutuyordu. Turmalin ona değecek kadar yaklaştığı anda, Zenobia öbür elini de aynadan içeri daldırdı ve Turmalin’in bileğini yakaladı.

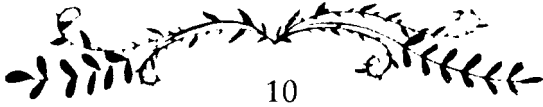
Turmalin geri çekilmişti ama Zenobia daha hızlı davranmıştı. Dirseklerime kadar aynaya girip Turmalin'in kolunu tuttum.

Zenobia'yla birlikte Turmalin'den çok daha güçlüydük. Onu neredeyse aynanın kenarına kadar çektik.

Ama sonra sular onu geri çekmeye başladı. Yosunlar kollarına bacaklarına ip gibi dolanıyordu. Duvar kâğıdındaki bitkiler bir araya gelmiş Turmalin'i çekiyor, bitki krallığı onu tekrar yutmaya çalışıyordu.

Topuklarımı yere iyice yapıştırdım, Zenobia da serbest kalan koluyla belime sarıldı. Aynanın içinden Turmalin'i çektik. Önce biraz su, kum ve otlarla birlikte sadece elini çıkarabildik; ama sonra dışarı taşan buz gibi suların içinde kendisi de geldi.

Bir parçalanma sesi duyduk, parlak yeşil bir ışık patlaması oldu –yıldırım mıydı yoksa?– parçalanma sesiyle ışık patlamasının arasında bir yerlerde, üçümüz birden yuvarlanarak yere düştük.

KIRIK AYNA

Yerde yatıyordum, gözlerim kapalıydı, başım dönüyordu. Yüzümü, saçımı, elbiselerimi yokladım. Çok şaşırtıcı ama kupkuruydum. Yavaşça doğruldum. Turmalin yanımda, yerde yatıyordu. Uzanıp ona dokundum.

Sıcacıktı.

Gerçek gibiydi.

O gerçektir.

İçim mutlulukla doldu. Başarmıştık. Turmalin'i bitki krallığından kurtarmıştık, şimdi bizimle birlikte buradaydı, gerçekten buradaydı.

Zenobia yerden kalktı. Hızlı hızlı gözlerini kırptırdı.

“Yedi yıllık kötü talih,” diye sırttı, kırılan aynanın etrafa dağılan parçalarını gösteriyordu. Aynanın boş çerçevesi yamuk bir şekilde duvardan sarkıyordu. Zenobia ayna kırıklarını dikkatle inceledi, özellikle keskin ve yay gibi eğimli olan bir tanesini aldı.

“Gerçek bir talihsizlik hatırası,” dedi, kırık camı hayranlıkla ışığa doğru kaldırarak. “Bunu yanımda tılsım olarak taşıyacağım.”

“Tılsımların iyi şans getirmesi beklenir,” dedim. “Dört yapraklı yoncalar, at nalları, buna benzer şeyler.”

Zenobia gözlerini devirerek baktı. “Elizabeth, bazen hayal gücün o kadar kıt oluyor ki. İyi şans inanılmaz derecede sıradan bir şey. Kötü şans çok daha heyecan verici.”

Turmalin kımıldamaya başladı. Kalkıp oturdu ve gözlerini ovuşturdu. İlk gördüğü şey kırmızı ayakkabıydı. Heyecanla gülümsedi ve hemen ayağına geçirdi.

“İşte,” diyerek ayağını oynattı gururla. “Böylesi çok daha iyi değil mi?”

Sonra aynanın kırık parçalarını gördü. Gülümsemesi kayboldu.

“Ay, hayır,” dedi. “Ay, hayır! Ayna kırılmış olmaz!”

Dizlerinin üzerine çöküp aynanın parçalarını bir araya getirmeye çalıştı, ama ayna o kadar küçük parçalara ayrılmıştı ki!

“Ama ayna kırıldıysa,” dedi, “bitki krallığına geri dönemem, üstelik taç giyme törenim başlamak üzereydi! Kelebek kanatlarından bir elbise giyecektim. Ağustosböceği orkestrasını dinleyecektim!”

Topladığı ayna kırıklarını elinden bıraktı. Öyle hayal kırıklığına uğramıştı ki! Onun için neredeyse üzülecektim.

Üzgün üzgün, “Prenses olacaktım,” dedi.

“Ayakların kesilecekti, bacaklarına ağaç kökleri bağlanacaktı,” diye mırıldandı Zenobia.

Turmalin doğrudan Zenobia’ya bakarak sordu. “Ne dedin sen?”

Zenobia şaşırmıştı. Ne de olsa, benim dışımda kimsenin onu görmesine alışkın değildi. Çabucak toparlandı ama. “Dedim ki,” diye başladı, “senin...”

Hemen sözünü kestim. “Zenobia demek istiyor ki,” dedim, “çok büyük bir tehlike altındaydın Turmalin, hem de bitki krallığında kaldığın süre boyunca.”

“Tehlike mi?” dedi Turmalin. “Hiç de tehlikede değildim. Kral ve kraliçe dünyalar kadar tatlıydı. Prensesleri yapacaklardı beni.”

“Ben de bunu diyorum Turmalin,” dedim. “Sonsuza kadar onlarla kalmanı istiyorlardı.”

“Sonsuza kadar kalmayacaktım ki,” dedi Turmalin de. “Sadece Henry’nin doğum gününe kadar kalacaktım.”

“Bu konuda seçme şansın olmayacaktı,” dedim, açıklayabilmek için bir yol arıyordum.

Turmalin küskün küskün kırmızı ayakkabılarına bakıyordu. “Neden?” diye sordu.

“Seni aşılacaklardı,” dedi Zenobia. “Ayakların kesilecekti –kırt kırt!– sonra da bacakların, veya geriye ne kaldıysa, çok güçlü kökleri olan bir ağaca bağlanacaktı. Sen ağacın içine doğru büyüyecektin, ağaç da senin içine doğru büyüyecekti, en sonunda *sen* ağaç olacaktın, *ağaç* da sen.”

Zenobia’nın acımasız tarifinden sonra Turmalin’in rengi solmuştu. Bana baktı, sonra Zenobia’ya ve sonra bir kez daha aşağıya, ayaklarına. “Sanırım,” dedi, “burada bir süre kalabilirim.” Yüzü parladı. “Hem Solgunlar Köşkü’nde çok az misafirimiz olur. Hele” –Zenobia’ya utangaç utangaç gülümsedi– “senin gibi acayip misafirler.”

“Demek, acayip,” diye dudak büktü Zenobia.

“Yoo, kızma hemen!” dedi Turmalin. “Gerçekten çok şeker olduğunu düşünüyorum!”

Zenobia’nın yüzü bembeyaz oldu.

Turmalin, “şimdiye kadar senin kadar açık renkli ya da... ya da yarı şeffaf görünümlü kimseyle karşılaşmamıştım,” diye devam etti. Eliyle Zenobia’yı tutup yanına çekti. “Uuuuu!” Turmalin ürperdi. “Üstelik böyle buz gibi oluşun da çok çok harika.” Zenobia’yı

bebek odasının köşesine doğru sürükledi. “Sana kurşun askerlerimi gösterebilirim, istersen.”

“Elizabeth.” Zenobia’nın sesi gergindi. “Şu çocuğu üzerimden alır mısın?”

Ama ben duvar kâğıdına bakmakla öyle meşguldüm ki cevap veremedim.

Rüya görmüyordum. Kâğıt daha önce hiç görmediğim kadar yeşildi. Üstelik gözlerimin önünde daha da yeşilleniyordu. Bütün bebek odası mide bulandıran yeşil bir ışıkla aydınlanmıştı şu anda. Işık aynanın kırık parçalarından yansıyor, yeşil renkli garip gökkuşakları meydana getiriyordu.

Hepsi bu da değildi.

Duvar kâğıdı *hareket* ediyordu.

Hareket ettiğini göremiyordum, ancak gözümü her kapatıp açtığımda, kâğıttaki bitkiler ve sarmaşıklar yer değiştirmiş oluyordu. Kâğıdın hemen arkasında toplaşıyorlar, onu ittiriyorlardı. Sanki dışarı çıkmak istiyorlardı.

“Elizabeth,” dedi Zenobia.

Ağaç da hareket ediyordu. Her bakışımda daha da uzamış oluyordu. Yaprakları bebek odasının dört duvarına da dağılmıştı.

Gövdesinde bıyık gibi büyüyen yosunlara baktım. İki büyük daldan çıkan ellere baktım. Taç şeklinde dizilmiş yapraklara baktım. Tacının altında tıpkı göz gibi duran iki budak deliğine baktım.

Ağaç sanki tıpkı...

Birden, önce biri sonra diğeri, iki budak deliği gözkapakları gibi aralandı.

Bitki Kral dimdik bana bakıyordu.

Zenobia fısıldadı. “*Elizabeth!*”

“Gitmemiz lazım,” dedim. “Şu anda, bu odadan gitmeliyiz. Turmalin’i de al, gel.”

“İstesem de bırakamam ki onu,” dedi Zenobia, bir koluyla da Turmalin’i uzak tutmaya çalışıyordu. “Kendisi bana tam anlamıyla yapıştı zaten.”

Bebek odasından çıkıp da kapıyı arkamızdan sıkıca kapatınca kendimi çok daha iyi hissettim. Açılmasını engellemek için oda kapısının önüne çekmeceli bir dolap koyduğumuzda, daha bile iyi hissettim. Tozla kaplı dolabı tozlu koridorun biraz ilerisindeki başka bir odada bulmuş ve Zenobia’nın yardımıyla koridor boyunca sürükleyerek getirmiştik.

Turmalin sabırsızlıkla, “Ne yapıyorsunuz?” diye soruyordu. “Bebek odasında hep birlikte oynayacaktık. Size askerlerimi gösterecektim, bebeklerimi de...”

“*Bebekler,*” diyerek titredi Zenobia.

“Sırayla sallanan ata da binebilirdik.”

“Düşündüm de,” dedim Turmalin’e, “burada değil de başka bir yerde oynamak çok daha eğlenceli olabilir.”

“Evet evet,” dedi. “Bahçede oynayalım diyor-sun!” Elleri ni çırptı. “Ben çok oyun bilirim. Birdirbir oynayabiliriz.”

Zenobia midesini tuttu. Sahiden hastaymış gibi duruyordu.

“Ya da,” dedi Turmalin, “mutfaktan birkaç tabak ve fincan aşırırım, evcilik oynarız!”

“Bir fikrim var.” Zenobia’nın sesi garip bir şekilde neşeli çıkmıştı. “Saklambaç oynamaya ne dersiniz?”

“Hayır,” diye atıldım. “Hayır, bu hiç de iyi bir fikir değil.”

Zenobia beni duymazdan geldi. “Turmalin,” diye gülerek baktı ona, “hadi saklan.”

Ben tutamadan, Turmalin aşağı hole kaçtı. “Solgunlar Köşkü’ndeki bütün gizli köşeleri biliyorum!” diye arkasına dönüp bağırdı. “Beni bulamazsınız ki!”

Arkasından merdivenlerden aşağı koştum. Turmalin goblen halının yanından kayıp geçti. Halıyı yana çekip ön odaya çıktığımda, hiçbir yerde görünmüyordu.

“Ne yaptın böyle?” diye bağırdım arkamdan gelen Zenobia’ya.

“Kızı duymadın mı Elizabeth?” dedi. “Evcilik oynamakmış, ne iğrenç bir teklif! Bir şey yapmak zorundaydım.”

“Şimdi de nerede olduğunu bilmiyoruz.” Perdelerin arkasına, koltukların altlarına bakmaya başlamıştım.

“Püf noktası bu, zaten,” dedi Zenobia. “Kız beni kaşındırmaya başlamıştı.”

“Yardım et de arayalım, Zenobia!”

“Turmalin’i bulmayı neden bu kadar istediğini anlayamıyorum. Artık bitki krallığında değil ki. Artık güvende.”

“Ya güvende değilse? Bence hâlâ tehlikede olabilir.” Çılgınca divanın yastıklarını kaldırıp atmaya girişmiştim.

Zenobia pembe işlemeli bir yastığı elimden aldı. “Niçin böyle düşünüyorsun?”

“Bebek odasında gördüğüm bir şey yüzünden. Duvar kâğıdı çok yeşildi...”

“Hiç beklenmedik bir şey değil ki bu,” dedi Zenobia.

“Bir de bana sanki bütün bitkiler ve sarmaşıklar çevremizde hareket ediyormuş gibi geldi.”

Zenobia şaşırılmıştı.

“Hepsi bu kadar da değil,” dedim. “Duvar kâğıdında bir ağaç vardı ya? Büyük dallardan elleri, yosunlardan bıyıkları, kalın koyu renkli yapraklardan tacı, ve...” Sesim burada fısıltıya dönüştü. “Ve gözleri olan bir ağaç,” dedim. “Galiba o Bitki Kral’dı. Ve sanırım Turmalin’i geri istiyor.”

“Ama onu geri alamaz, değil mi?” Zenobia beni inandırmaya çalışıyordu. “O duvar kâğıdının bir ta-

rafında, Turmalin de diğer tarafında olduğu sürece alamaz.”

“Sen öyle san,” diyerek Zenobia’ya duvarda başının arkasındaki bir bölümü gösterdim. Ön odada duvar kâğıdı açık pembe çizgili, krem saten rengindeydi. Ama ayaklı duvar saatinin arkasında kalan bir yerden sürünerek çıkan yeşil bir parıltı görmüştüm: Küçücük, kıvrım kıvrım bir sarmaşık filizi.

Zenobia omzuyla saate dayanıp onu duvardan itirmeye başladı. Ne yapmak istediğini anlamıştım, ben de saatin maun dolabına yüklendim. Saatle duvarın arası yeterince açılınca, arkadaki boşluğa baktık.

Burada duvar kâğıdı parlak yeşil olmuştu. Pembe ve krem saten çizgilerin üzeri yeşil kalın otlar ve ıslıl yeşil çiçeklerle kaplanmıştı.

İçim daraldı.

Bitki krallığı genişliyor, sessizce ilerliyor, evin duvarlarına yayılıyordu.

“Turmalin!”

“Turmalin!”

“Hadi çık artık, Turmalin!”

“Saklanmayı bırak, Turmalin!”

Turmalin’e seslenerek evin odalarında koşturuyorduk.

Müzik odasında, büyük piyanonun kapağını kaldırıp, tellerinin arasında onu aradık.

Ders odasında, atlasları, ansiklopedileri raflardan çekip arkalarına saklanıp saklanmadığını kontrol ettik.

Oturma odasında divanları alt üst ettik, çay servis arabasını devirdik.

Sürünerek yemek odasındaki masanın altına girdik, hatta Turmalin'in bir şekilde oralara gizlenebileceğini umarak halıları bile kaldırıp altlarına baktık.

Ama hiçbir yerde yoktu.

Üstelik nereye gitsek, bitki krallığı da duvar kâğıtlarından sessizce ilerleyip yayılarak takip ediyor, kâğıtların rengini yeşile döndürüyordu.

En sonunda, bir kez daha ön odaya attık kendimizi. Kendimizi toparlamaya çalışarak, öylece durduk.

Etrafımızdaki duvar kâğıdı bitkileri kalınlaştıkça kalınlaşıyordu. Turmalin'i bir daha göremeyeceğimden korkmaya başlamıştım.

“Tabii ki onu yine göreceksin,” diye çıkıştı Zenobia. “Onu bulmamız gerekiyor sadece.”

“Eğer ona kaçıp saklanmasını söylemeseydin, şimdi onu bulmamız gerekmezdi.”

“Mazeretim vardı ama Elizabeth, birdirbir oynamak istemişti...”

Zenobia'nın sözünü kestim. “Bu mazeret sayılmaz bir kere.”

O da hemen sözümü kesti. “Birdirbir ne demek, onu bile bilmiyorum.”

İşte şimdi beni gerçekten kızdırıyordu. “Düşüncesizce davranışlarının hepsi-”

“Üstelik kesinlikle öğrenmek de istemiyorum!”

Laf yetiştirmemiz tam bir kavgaya dönüşmeden, başımızın üzerinden bir yırtılma sesi geldi. Haliya siva parçaları dökülüyordu.

Yeşil renkli, kalın bir sarmaşık duvar kâğıdını yırtmıştı. Tavan boyunca sürünerek ilerledi. Gözlerimizin önünde avizeye sarılıverdi.

Yarı hayret yarı dehşet içinde, “Duvardan çıkıyor,” diye fısıldadım. “Buraya doğru geliyor.”

Kırılan porselenlerin sesleri duyuldu. Palmiye ağaçları, süslü saksılarını kırarak büyüyor, çevrelerine topraklarını saçıyorlardı. Gövdeleri filizleniyordu. Yelpazeye benzeyen yaprakları kısa sürede tavana kadar ulaştı.

Yabani çiçekler açan otlar, İran halısının iplikleri arasından yol bulup yetişivermişti.

Dört duvardan birden, yapraklarla kaplı sarmaşık filizler sürünerek duvar kâğıdından dışarı çıkıyordu. Sandalye ve masaların çevrelerini sardılar. Ayaklı duvar saatini yuttular.

Yerimden kımıldayamıyordum.

Soğuk bir elin elimi kavradığını hissettim. Zenobia, “Turmalin’i bulmalıyız,” diyordu heyecanla, “üstelik hemen.”

Otlara sürtüne sürtüne aralarından geçtik. Belime kadar uzamışlardı, aralarından geçerken hışırdıyorlardı.

Zenobia, bir demet ot ayak bileğime sarıldığında beni çekip kurtardı. Parlak mor renkte vahşi görünüşlü çiçekleri olan bir çalıya takıldığında da, ben Zenobia’yı kurtardım. “İyy,” diyordu ince sürgünleri üzerinden temizlerken. “Çiçekler. Çabuk ol, al şunları üzerimden!”

Nihayet otların içinden çıkabilmiştik. Merdivenlere yöneldik. Turmalin’i ikinci katta bir yerlerde bulabileceğimizi umut ediyordum. Bitki krallığı da bizi takip etmezdi belki.

Fakat daha ilk birkaç basamağı çıkmıştık ki, iki yanımızdaki tırabzanlar incecik dalları olan fidanlara dönüştüler. Uzayıp kalınlaşıyorlardı. En tepesine ulaştığımızda merdiven, gölgeli bir ağaçlık haline gelmişti.

Turmalin’i arayarak odadan odaya koştuk. Bitkiler de hemen arkamızdan bizi takip ettiler. Kütüphaneye gelmiştik. “Turmalin!” diye bağırdım. “Turmalin, lütfen çık artık!” Sesim bağırmaktan çatlamıştı. Koridorda, rafların arasında, babamın masasının ar-

kasında, dünya küresinin altında onu aradım boşuna. Zenobia kollarını iki yana açıp başını salladı. O da Turmalin'i bulamamıştı.

Hafif bir gümbürdeme sesi duyuldu. Sonra oracıkta durup, duvarları kaplayan kitaplıkların birer birer eğrilip bükülmesini, kıvrılmasını, dallanıp yapraklanmasını seyrettik; her şey bittiğinde, kitapların ağaçlarda meyve gibi sallandığı bir ormanda duruyorduk.

Kütüphaneden kıl payı kurtulup, doğrudan mutfığa giden taş merdivenlere kadar koridordan koştuk.

Zenobia merdivenlerden inmeye koyuldu. Ben arkamı dönüp büyüyen ormana son bir bakış attım, sonra onu takip ettim.

Mutfak kapısında Zenobia bir an için durdu. Belki o da, tıpkı benim gibi, içeride bulacaklarımızdan korkuyordu.

Sonra ani bir kararla, kapıyı itip açtı.

Göründüğü kadarıyla, mutfak bitki krallığına karşı güvendeydi. Ocakta fokurdayan bakır tencerelerin ve tezgâhın üzerinde yatan lahanalarla soğan demetlerinin üzerine, pencereden giren güneş ışığı vurmuştu.

Evin diğer kısımları büyüyen otların ve yaprakların hışırtısıyla, ağaç dallarının çatırtılarıyla doluyken, burası sakindi. Neredeyse sessizdi.

Neredeyse.

Zenobia başını ekmek sepetine doğru eğip tek kaşını havaya kaldırdı.

Sepete yaklaştım.

Ekmek sepetinin içinden, hafif, ama ne olduğunu hemen anladığımız incecik bir kıkırdama sesi geliyordu.

Sepetin kapağını açınca Turmalin'i gördüm, una bulanmıştı, yüzünde de kocaman bir gülümseme vardı.

"Ne demiştin?" dedi. "Saklanacak en güzel yerlerin hepsini biliyorum!"

Turmalin'in ellerini tuttum. "Seni bulduğumuz için öyle mutluyum ki," dedim.

"Ee, tabii ki," dedi Turmalin. "Bu oyun bunun için değil mi zaten?"

"Elizabeth," dedi Zenobia boğuk, kuru bir sesle. "Bak."

Kapının altındaki boşluktan yeşil bir sarmaşık içeri doğru sürünüyordu.

Sadece ince bir filizdi ama taş zeminin üzerinde çok hızlı ilerliyordu. Üstelik Turmalin'e ulaşmak üzereydi.

Telaş içinde bir çıkış yolu aradım, dışarı açılan kapıyı gördüm. "Bahçeye," dedim, dışarıya, güneş ışığına attık kendimizi.

En azından, bitki krallığı bahçeye sızamamıştı. Ağaçlarla çalılar, eskisi gibi ölü ve gri renkliydiler. Yabani otlar bile gayet düzgündü.

“Çok güzel bir gün, değil mi?” Turmalin, Zenobia’nın eline asılmıştı. “Şu pofuduk beyaz bulutlara da bak! Baksana şuradaki nasıl midilliye benziyor? Bak oradaki de tıpkı yılbaşı ağacı gibi!”

“Bana *bulutlar* hakkında bir sözcük daha söylerse,” diye tısladı Zenobia, “ayaklarını kendi ellerimle kesip atacağım.”

Dönüp eve baktım. Ağaç dalları pencerelerin çoğunu kırmıştı. Halat kadar kalın sarmaşıklar evin çevresini sarmıştı. O nefret ettiğim gargoye heykellerinden birini yerinden oynatıp aşağıya düşürmüşlerdi, heykel paramparça yerde yatıyordu şimdi.

Ev, Uyuyan Güzel’in şatosu gibi görünüyordu, yalnız, bitkilerin büyümesi yüz yıl sürmemişti; birkaç dakika içinde yeşerivermişlerdi.

“Şuradaki bulut da,” diyen Turmalin’in konuşmasını duydum, “tıpkı küçük, sevimli bir... ay! Ay!”

Arkama döndüm.

Kalbim sıkıştı.

Ölü bahçe canlanmıştı.

Çevremizde aniden kuru, gri otlar boy atmıştı. Ağaçların yaprakları sıklaşmış, güneşi bile kapatmışlardı. Yabani otlar ve dikenler ayaklarımızın üzerine doğru sürünüyor, ayak bileklerimizden çekiştiriyorlardı.

Sadece önümüzdeki daracık bir patika aşırı büyüyen yabani otlardan kurtulmuş gibiydi.

Biz o yoldan gitsek mi diye düşünmeden, toprak-taki ağaç kökleri hareketlendi, toprak ayaklarımızın altında yükselerek, bizi zorla patikaya doğru itti.

Şaşkına dönen Turmalin, koşmaya başlamıştı. Zenobia arkasından koştu, ben de elimden geldiği kadar hızlı koşarak onları izledim; patikanın bizi nereye götürdüğünü anlayana kadar.

Zınk diye durdum.

“Bekleyin!” diye bağırdım.

Labirente doğru gidiyorduk. Labirent şimdi daha da sıklaşmış, daha da karmaşıklaşmıştı. Eskiden çıplak olan çalılar, koyu renkli, dikenli yapraklarla kaplanmıştı. Labirentin tam ortasında, göğe doğru büyüdükçe büyüyen ağacı –duracak gibi de değildi üstelik– bir taç gibi saran, aynı koyu renkli, dikenli yapraklarla.

“Bekleyin!” Şimdi daha da yüksek sesle bağırmıştım. “Geri gelin!”

Zenobia döndü. Turmalin’i de kendisiyle beraber döndürdü.

“Görmüyor musunuz?” dedim. Ağacı; tacını, gövdesinin iki yanında kollarıymış gibi büyüyen iki dalı işaret ediyordum parmağımla.

Zenobia çevresine bakındı. “Beni izleyin,” diyerek çömeldi, yerdeki sıkışık bir çalı öbeğini yana doğru ittirerek ancak sürüne sürüne geçebileceğimiz kadar bir boşluk yarattı.

Yüzüstü sürünmeye başladık. Zenobia önde, Turmalin ortamızda, ben de arkada. Dikenler saçlarıma takılıyordu. Taşlar avucumu çiziyordu. Ağzımın içi toprakla dolmuştu.

Sonunda bahçenin o kadar da hızla dolmamış bir kısmına gelebilmiştik.

“Neredeyse kurtulduk,” dedi Zenobia. Kesik kesik gelen sesi kulağımı tırmalıyordu. “Az ileride fidanlığı görebiliyorum. Orada güvende oluruz belki.”

Daha cevap veremedim, bir dala takıldım. Zenobia’ya seslendim ama o ve Turmalin koşup gitmişlerdi.

Dikenli daldan kendimi zar zor kurtardığımda, arkamızda kalan bahçeye şöyle bir baktım. Bitki kralığı tepenin neredeyse yarısını yutmuştu. Diğer tarafa baktığımda, otların henüz kaplayamadığı ip gibi incecik bir yolu görebiliyordum, bir de tepenin kenarına tünemiş gibi duran fidanlığı. Zenobia ve Turmalin fidanlığa yaklaştıkça daha da küçülüyorlardı.

Fidanlığa son gittiğim zamanı hatırladım. Sonra kırmızı ayakkabıyı hatırladım. Bahçıvanın denemeler yaparak hazırlandığı çok özel aşılama işlemini hatırladım. Sonra da bahçe makasını nasıl bileceğini. Kapıya giderken bana söylediği şeyleri de: “Çok geçmeden sizi tekrar göreceğim, Bayan Elizabeth.”

Birdenbire anlayıverdim. Turmalin çok korkunç bir tehlikedeydi.

“Durun!” diye arkalarından bağırdım. “Durun!”

Ancak Zenobia ve Turmalin çok uzaktaydılar. Sesim onlara ulaşamadan rüzgârda dağıldı gitti.

LABİRENT

*E*llerimle çamurlu camlara dayanıp fidanlığın içine baktım. İçeride, çanaklarla saksılara dikili bitkiler son derece düzenli bir şekilde toparlanmışlardı. Üstü her zaman fidelerle ve başka döküntülerle dolu olan çalışma tezgâhı, üzerini kaplayan ince toz tabakası, paslı bahçe makası ve saksısından çıkarılmış yeşil bir ağaçcik dışında boştu bu sefer. Bitkinin yapraklı kısmı tezgâhın üzerine yayılmıştı. Sık kökleri ise bir el gibi havaya uzanıyordu.

Bahçıvan tezgâhın arkasında duruyordu.

Zenobia'yı bahçıvan hakkında uyarmak zorundaydım. Turmalin'i fidanlıktan çıkarmak zorundaydım. Bu iki işi bahçıvan beni görmeden yapmak zo-

rundaydım. Ama yüzü kapıya dönüktü. O yüzden kımıldamadan durup bir fırsat çıkmasını bekledim.

Yüzüne bir gülümseme yayılan bahçıvanı Zenobia ve Turmalin ile konuşurken izledim. Makası açarak nasıl hazırladığını izledim. Ağaççığın köklerini yapraklı kısmından kesip ayırmasını izledim. Bitkinin özsuyu eldivenine sıçrayınca temizlemek için elini sallayarak arkasını döndüğünde, beklediğim fırsat çıkmıştı.

Kapıyı hafifçe araladım. Menteşeleri öyle yumuşak hareket etti ki, neredeyse hiç ses çıkarmadı. İçeriye sızdım.

İyice sinip, bahçıvanın arkasına doğru geçtim, Zenobia'nın bakışlarını yakalamaya çalışıyordum. O ise donakalmış halde bahçıvana bakıyordu.

“İnanın bana,” diyordu bahçıvan, “burada, fidanlıkta kaldığınız sürece ikiniz de güvende olacaksınız.” Zenobia'ya döndü, “Galiba daha önce karşılaşmıştık,” dedi. Sonra Turmalin'e baktı. “Ama sizinle tanıştığımızı sanmıyorum.”

“Turmalin Mırıl,” dedi Turmalin ve elini bahçıvana uzattı.

Bahçıvan tokalaşmak için tezgâhın arkasında bir adım attı.

Hareket ettiğinde bir çıtırtı sesi duydum. Bakışlarımı aşağı indirdim. Bahçıvanın ayaklarının olması gereken yerde, kökleri vardı.

Kalbim güm güm atıyordu.

Turmalin bunları görmemişti!

Bakışlarını bahçivana kaldırmış, gülümsüyordu.

Aslında tam o anda ileri atılıp Turmalin'i uzağa çekmeliydim ya da bahçivana omuz atıp onu yere devirmeliydim veya en azından bir şekilde bağırıp onları uyarmalıydim.

Fidanlığa gelme nedenim buydu.

Ama hiçbirini yapmadım. Olduğum yere çakılmıştım. Hareket edemiyor, konuşamıyordum. Bacaklarım iş görmüyordu. Dudaklarım da iş görmüyordu.

Korkudan donup kalmıştım.

Bahçıvan eldivenini çıkarınca, beş tane uzun ve incecik yeşil parmağın filizlendiği yamru yumru eli görüldü.

Turmalin'in gülüşü donar gibi oldu.

Bir şey yapmak zorundaydım. Ama hâlâ kımıldamıyordum.

Bahçıvan ince, uzun parmaklarıyla Turmalin'in kolunu kavradı. "Sizinle tanışmak büyük mutluluk, Prenses," dedi. Sonra da onu kaldırıp tezgâhın üzerine fırlattı.

O anda, bitkiler de kendilerini saksılarından dışarı atmaya başladı. Sürünerek pergolalarından ayrılıyor, tarhlarını parçalıyorlardı. Hepsinin filizleri Turmalin'e doğru uzanıyordu.

Turmalin, kendisini bitki krallığından kurtardığımızdan beri ilk kez, içinde bulunduğu tehlikeyi anlamıştı nihayet.

Bahçıvan ona gerçekten aşılama yapacaktı.

Turmalin'in çırpınışları yüzünden, fidanlığın duvarları zangırdıyordu. Ama bu çok sürmedi. Yeşil sürgünler kollarına, bacaklarına sarıldı ve onu tezgâha sımsıkı bağladı. Çiçekler Turmalin'in gözlerini kapatıyor, ağzını örtüp çığlıklarının duyulmasını engelliyordu. Sanki bir koza örer gibi, sarmaşıklar çevresini tamamen örmüştü.

Çok geçmeden, görünürde, Turmalin'in kırmızı ayakkabılı iki ayağı kalmıştı sadece geriye.

Bahçıvan, bahçe makasını iyice açarak Turmalin'in ayak bileklerine doğru yaklaştırdı.

O zamana kadar Zenobia da, tıpkı benim gibi, korku içinde olanları seyretmişti. Ama birden, siyah, çığlık atan cırlak bir kuzgun gibi bahçıvanın üzerine doğru uçtu. Gözlerini tırmalıyor, köklerini tekmeliyordu. Bahçıvan geriye doğru sendeledi ve makas ellerinden yere düştü.

Utanç içinde, ama hayran hayran bakakalmıştım.

Zenobia'nın Turmalin'i kurtarmak için korkusuzca hızla atılışına hayran olmuştum.

Bir köşede titrediğim için ise utanıyordum.

Bahçıvan dengesini tekrar buldu. Yeşil parmaklarıyla Zenobia'nın boğazına sarıldı. "Kendi başına dert açıyorsun," dedi.

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim!" diye dişlerinin arasından konuştu Zenobia. "Onu aşılama izin vermeyeceğim! Zalimlik bu!"

"Zalimlik denebilir tabii," dedi bahçıvan. "Üstelik de çok acıtacak. Ama Bitki Kral emir verdi bir kere."

"Emirlere niye uymak zorunda olasın?" derken boğulur gibiydi Zenobia. "Bitki krallığı değil ki burası."

"İşte burada yanılıyorsun. Bitki Kral neredeyse, bitki krallığı orasıdır. Kral geliyor. Hissetmiyor musun? Neredeyse geldi artık." Sonra da Zenobia'yı bir pergolaya doğru ittirdi.

Yeşil yeşil filizler toprağın üzerinden sürünerek yol açtılar kendilerine.

Zenobia'nın ayak bileklerine sarıldılar.

Çok korkunçtu. İzleyemezdim. Onun için yere baktım.

Bahçe makası yerde, çerçöpün içinde yatıyordu. Makas olmadan tabii ki aşılama da olmazdı. Eğer fark edilmeden makası alabilirsem...

Yeşil filizler Zenobia'nın beline kadar sarılmışlardı. Kollarını pergolaya sıkı sıkı bağlıyorlardı. Zeno-

bia çırpınıyor, bağııp ağıırıyor ama kendisini kurtaramıyordu.

Yavaşça elimi uzatıp makası kendime doğru çektim.

Zenobia neredeyse tamamen yeşilliklerle kaplanmıştı, Turmalin gibi. Tek gorebildiğim şey, gözlerindeki simsiyah pırıltıydı.

Ona bir bakış attım. Korkmaması gerektiğini anlatan bir bakıştı bu. Bir planım olduğunu anlatan.

Bu doğruydu da. Gerçekten bir planım vardı.

Gerçi epey cesaret isteyen bir plandı. Üstelik planın işlemesi için benden daha cesur biri gerekiyordu.

Zenobia yüzünü kaplayan sarmaşıkların arasından bana baktı. Beni gördüğüne şaşırdıysa bile, belli etmemişti. Bahçe makasını elime aldığımda da şaşırmış görünmedi. Hatta gözleri parladı. Sanki benimle gurur duyar gibiydi.

Fidanlıktan dışarı szldm; Zenobia ve Turmalin'i orada bıraktığım için kendimden nefret etsem de kapıyı çekip kapattım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Labirentin ortasında yetişen ağaç, gerçekten çok uzamıştı. Tacı kapkalın ve yeşildi. Kolları iki yana doğru gepgeniş açılıyordu.

Dikenli çalılarla karmakarışık otların arasından zar zor yol açarak, labirente doğru koşabildiğim kadar hızlı koştum.

Bahçıvan da hızla arkamdan geliyordu. Kökleri toprağa dalıp çıkıyor, etrafa çamur yağdırıyordu. Beni yavaşlatan dallar, onun geçmesi için açılıyorlardı. Başımı eğip, dişlerimi sıktım. Daha da hızlı koştum. Yamaç ayaklarımın altında giderek dikleşti, daha da hızlı koştum. Sonra o hızla durdum, tökezledim ve dikenli çalı çitlerine doğru yüzüstü düştüm.

Labirentin girişindeydim.

Bitki Kral neredeyse, bahçıvan öyle demişti, bitki krallığı orasıdır. Eğer Bitki Kral'ı yok edebilirsem, belki Turmalin'i de kurtarabilirdim.

İçeriye doğru baktım. Labirent hatırladığımdan çok daha karanlık ve çok daha boğucuydu. Ortasındaki ağaç, bana, sanki evin iki katı kadar yüksekmış gibi geldi.

Bir an için durakladım. Bunu yapabilecek miydim? Kısacık bir an.

Omzumda o ince uzun parmakları hissettim.

Makası zar zor açıp, bahçıvanla yüzleşmek için hızla döndüm.

“Kıpırdama,” dedim ona, “yoksa parmaklarını keser atarım!” Sözlerim cesurcaydı belki ama sesim titriyordu.

“Hadi o zaman,” diye parmaklarını bana doğru salladı. “Kes bakalım.”

Yutkundum. Makası kaldırdım. Fakat sonra indirdim tekrar.

Bahçıvan güldü. “Yapamayacağını biliyordum zaten. Sen cesur bir kız değilsin Elizabeth. Bak, şimdi bana makası verirsen, sana bir şey olmayacak.”

“Ya Turmalin? Ona bir şey olacak mı? Ona ne yapmak istediğini biliyorum ben,” dedim.

“Turmalin bir prenses olarak yaşayacak,” dedi, “yeşil ve mutlu bir krallıkta.”

“Turmalin buraya ait,” dedim.

“Niçin burada kalmasını istiyorsun ki?” diye dudak büktü. “Burası sahiden mutlu bir yer mi? Sen mutlu musun burada?”

Boğazım tıkanmıştı. Gözlerime yaşlar doluyordu. Ama makası sıkı sıkı tuttum.

“Tamam, bak şimdi,” dedi, “seni de aşlarım. Bitki krallığı seni de memnuniyetle kabul eder.”

İnce, uzun parmaklarını makasa doğru uzattı.

“Hem...” Daha da yakına gelmişti. “Kimse seni özlemeyecek zaten. Gittiğini kimse fark etmeyecek bile.”

Buydu işte. En derin, en gizli korkum buydu. Gargoyle heykelleri veya içinde el olmayan eldivenler gibi küçük ya da hayaletler veya şaşırtmacalı döremeçli bir labirent gibi büyük korkularımın tamamından daha büyüktü bu korku. Görünmez olduğum, sevilmediğim korkusu.

İnsanın en derinlerdeki korkusunun yüksek sesle söylendiğini duymasının iyi bir yanı var; önceden korktuğu hiçbir şey artık çok kocaman ya da çok korkunç gelmiyor. Derin, ürkütücü bir labirent bile. Labirentin ortasında bir canavar gibi bekleyen karanlık, kıvrım kıvrım ağaç bile.

“Hayır,” dedim, sesim bu defa gayet yüksek, kuvvetli ve apaçık çıkmıştı. “Seninle asla gelmem. Turmalin’i götürmene de izin vermeyeceğim!”

Dönüp labirentin içine doğru koştum.

Labirentin içinde deli gibi döne döne koşuyordum. Bahçıvan ise, daha ben bilmezken ayaklarımın beni nereye götüreceğini biliyor gibiydi. Arkamdan yaklaştığını hissediyordum, kökleriyle toprağı alt üst ediyordu.

Daha da hızlı koştum.

Çalılar hışırdıyordu. Başlangıçta yavaştı, ancak her adımda sesleri daha da yükseldi. Çalıları kaplayan dikenli yapraklar büyüdükçe büyüyordu. Bazıları fincan tabağı kadar olmuştu. Bazılarıysa yemek tabağı kadar vardı. Bir çatırtı duydum. Ağacın iki kalın kolu çatırdayıp ayrılmış, uç kısımlarında havada kızgın kızgın sallanan iki korkunç el ortaya çıkmıştı.

Hışırtıların arasından, bahçıvanın çok yakınımdan gelen sesini duydum. “Ufacık, titrek bir kız Bitki Kral’ı asla alt edemez.”

Aldırmadım. Koşmaya devam ettim.

Çevremdeki yapraklar daha da irileşmişti. İki yanımdan sıkıştırıyorlardı beni. Gün ışığını örtüyorlardı. Üstüme başıma bir şeyler takılıp giysilerimi bir şeyler yırtarken, karanlığın içinde, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, el yordamıyla ilerliyordum.

Sonra bir anda, labirentin tam ortasındaki açıklıkta buldum kendimi.

Ağacın yosundan bıyıklarının içinde solucan ve böcekler kaynaşıyordu. Kabuk tutmuş eski bir kesik, ağacın gövdesini ağız gibi bölmüştü. Kesik-ağzın üstünde, gözlerin olması gereken yerde, düğüm düğüm görünümlü iki budak vardı. Ağacın kökleri kalınlaşmış ve güçlenmişti, toprağın derinlerine uzanıyorlardı.

Kökleri kesmem gerektiğini biliyordum.

Çok küçüktüm, çok korkuyordum. Yine de titreyen ellerimle makası açıp ağaca doğru koştum. Keskin ağzını köklerden birinin üzerine koyarak makası kapatmaya çalıştım. Ancak kök kalın ve çok sağlamdı, ne kadar uğraşırsam uğraşayım makası bir türlü üzerine kapatamıyordum.

Başımın üstünde ağacın sağa sola sallandığını hissediyordum.

Budak-gözlerden biri çatırdayarak açıldı. Ağzından, toprağın derinliklerinden gelirmiş gibi bir kükreme duyuldu, ağaç dal-kollarıyla yumruk atmaya çalışıyordu.

Makası daha da sert bastırdım.

Kökü ikiye ayırmıştım işte!

Kök ikiye ayrılır ayrılmaz, ağaç bocaladı ve titrer gibi oldu; çok azdı, ama bu bile umutlanmama yetmişti. Diğer bir kökü kestim, sonra bir diğerini.

Çok geçmeden, etrafım kesilip atılmış köklerle dolmuştu. Ağaç da küçülüyor, biraz daha pörsüyor ve Bitki Kral'a giderek daha az benziyordu.

Derken arkamda o iğrenç sesi duydum.

Bahçıvan!

"Kararlılığına hayran oldum Elizabeth," dedi sinsi sinsi, "ama Bitki Kral'ı yenmen mümkün değil. Buna izin veremem."

Upuzun parmaklarıyla sıkıca bacağımdan tuttuğunu hissettim. Beni pat diye yere düşürdü. Makası sımsıkı tutmaya devam edip bahçıvanın pençesinden kendimi kurtardım.

Bitki Kral zayıflıyordu. Bahçıvan yanılıyordu; kralı yenebilirdim, birkaç kök daha kesebilseydim eğer!

Fakat etrafıma dağılmış kök parçaları birer birer yollarını bulup toprağa dalıyordu. Ağacın içlerinde bir yerde Bitki Kral'ın tekrar güç kazandığını, ağacın uzadığını, dinçleştiğini hissediyordum.

Makası bir kez daha açmaya kalkıştım, ancak bir kök daha kesmeden, bir şeyin göğüs kafesimi sardığını hissettim. Ağaç kökleri gövdeme dolanmaya baş-

lamıştı. Öyle sert sıkıyorlardı ki! Göğsümdeki hava tükenmek üzereydi.

Nefes alamıyordum.

Gözlerim karardı. Makas ellerimden düştü.

Ve tam her şey kararmışken, bir ürperti hissettim; soğuk bir esinti üzerimi yalayıp geçti.

Büyük bir çatırtı koptu. Ağaç köklerinin baskısı hafifledi ve yere yuvarlandım. Orada, ellerimin ve dizlerimin üzerinde derin derin nefesler alarak, öylece kaldım; sonra buz gibi soğuk bir el kolumdan tutup beni ayağa kaldırdı.

Önümde Zenobia duruyordu.

“Zenobia!” diye bağırdım. “Nasıl kurtuldun?”

Gülümseyerek keskin ayna kırığını gösterdi. “Şans eseri kötü talih tılsımım yanımdaydı.” Kırık parçayı başının üzerine kadar kaldırıp Bitki Kral’ın bir başka köküne doğru hızla indirdi. Kök kolayca ikiye ayrılmıştı. Bitki Kral kollarından biri cansız halde düşüp sonra da yok olup giderken acıyla kükredi.

Bahçıvanın yüzü öfkeyle kasılmıştı. Elleriyle iyice uzanıp, çamurun içinde, düşürdüğüm yerde duran makası almak için atıldı. Ben de dizlerimin üzerine çöküp, makası ondan önce almak için hızla emekledim. Bahçıvanın upuzun parmakları bana değerek üzerimden geçtiyse de ben daha hızlıydım.

Bitki Kral'ı toprağa bağlayan tek bir kök kalmıştı şimdi. Makası açıp, keskin bıçaklarını o kökün üzerinde hızla kapattım.

Kök bir çatırtıyla ikiye ayrıldı.

O anda, gözlerime yeşil-beyaz parlak bir ışık, kulaklarıma da korkunç gürültülü çatırtılar doldu. Tekrar baktığımda ağaç, artık normal bir ağaçtı sadece. Gökyüzü biraz önceki gibi mavi ve bulutsuz olsa da, ağaç sanki üzerine yıldırım düşmüş gibi ikiye ayrılıp kömürleşmişti.

Zar zor ayağa kalktım. Çalı çitler sakinleşmişti. Koyu yeşil yaprakları düzgün ve tertemizdi.

Bahçıvan etrafta görünmüyordu.

Bitki Kral yok olmuştu.

Elimdeki makasa baktım. Kral, benim sayemde yok olmuştu.

Zenobia hafifçe öksürdü. “Sadece senin sayende değil, Elizabeth. Yine de,”—sesinde hayranlık mı vardı ne?— “galiba, birazcık muhteşemdin.”

Labirentten dışarı çıkıp tepeye doğru tırmandık. Oradan bakınca eve kadar aşağı bahçeyi görebiliyorduk. Ellerimi gözlerimin üstüne siper etmiş, güneş yüzünden gözlerimi iyice kısararak bakıyordum. “Her şey, her şey *normal* görünüyor!” Çığlık atıyordum. “Bahçe de...”

Zenobia koluma yavaşça vurdu. “Bahçeyi dert etme, Elizabeth. Bitki Krallığı yok olmuş, baksana. Ev de eskisi gibi, dışarıdan bakınca en azından. Bahçenin o solgun havasını kaybetmiş olması çok yazık, ama bazen bazı şeyleri değiştiremiyor insan.”

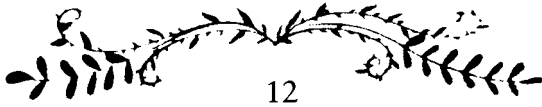
“Bu bahçeyi sevdim,” dedim. Bahçe yumuşacık yeşil bir renkle yıkanmıştı sanki. Önceden gri ve ölü olan ağaçlar, yaprakla dolmuştu. Tırtıl yeniği kurumuş gül bahçesi çiçeklerle coşmuştu. Havada çiçek ve bal kokusu vardı.

Zenobia dudak büktü, “Ne yapalım?” dedi. “Zevkler ve renkler tartışılmaz.” Topuklarının üzerinde dönüp fidanlığa yöneldi.

Onu takip ederken mutluluktan havalara uçuyordum. Ama kapıyı açınca, bir kaya gibi yere çakıldım adeta.

Çalışma tezgâhı kurumuş, solmuş sarmaşık filizleriyle doluydu ama Turmalin etrafta görünmüyordu. Bütün ölü yaprakları, sapları altüst ettik. Fidanlığı baştan aşağı araştırdık. Bahçenin her yerinde onu çağırarak koşuşturduk.

Ama Turmalin yoktu.

DOKTOR HENRY MIRIL'DAN
BİTKİ KRALLIĞI

Bahçenin her yerini karış karış taradıktan sonra, Turmalin'i araştırmak için eve döndük. İçeride bitki krallığından hiçbir iz yoktu. Üstelik eve hiç uğramamıştı sanki. Odalar sessizdi. Sessizliği bozan tek şey bizim ayak seslerimizdi.

Oda oda gezdik. Ders odası boştu. Kütüphane ve bebek odası da. Turmalin doğu kanadında değildi, batı kanadında da değildi. Onu hiç bulamayacağımızı düşünmeye başlamıştım.

Ön odadaki halının üzerine oturmuş, desenindeki çiçeklere bakıyordum. Solgunlar Köşkü'ndeki her odaya bakmıştık. Hepsi boştu.

İçimde bir boşluk vardı. Bitki krallığını yenmiştik ama nasıl olduysa Turmalin'i kaybetmiştik.

Zenobia yanımda oturuyordu. O da en az benim kadar üzgün duruyordu.

Parmaklarımı, onunkilere değinceye kadar, halının üzerinde gezdirdim. Zenobia acıyla iç geçirdi. Ama elini çekmedi.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı.

Ayağa fırladım, az da olsa umuyordum ki...

Ama gelen babamdı, Turmalin değil. Bayan Şefkat de onu takip ediyordu. Bayan Şefkat'in kolları rengarenk yabani çiçeklerle doluydu.

Umudum boşa çıkmıştı.

Herhalde aşırı üzgün görünüyordum ki, babam elini başıma uzatıp yavaşça saçlarımı okşadı. Ben de kollarımı kocaman açıp onu kucakladım. Biraz duraksadıktan sonra, o da beni kucakladı.

"Her şey yolunda mı, Elizabeth?" diye sordu, onu bıraktığımda. Yüzü endişeliydi. "Bir şey mi oldu?"

Çok şey olmuştu. Ama babama bütün olanları anlatmak için nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Hayır," dedim. "Hiçbir şey olmadı."

"Peki neden bu haldesin o zaman?"

Kendime şöyle bir baktım. Elbisem ot ve çamur lekeleriyle doluydu. Eteğimin uçları kapkara olmuştu neredeyse. Kollarım çizik içindeydi; saçlarımın ara-

sında da, hissedebildiğim kadarıyla, incecik dallar, yapraklar ve örümcek ağları doluydu.

“Bayan Şişink,” diye seslendi babam.

Bayan Şişink aniden belirdi. “Buyurun Doktor Mırıl?”

Zenobia ona bakakalmıştı. “İnanılmaz,” dedi kendi kendine. “Tek kelimeyle inanılmaz.”

“Lütfen Elizabeth için banyoyu hazırlar mısınız?” dedi babam Bayan Şişink’e. “Acele edin ama. Misafirlerimiz saat üçte burada olacak.”

Banyoda, ben süngerle temizlenmeye çalışırken Zenobia da küvetin kenarında oturuyordu. Her yer kir ve sabun artıklarıyla kaplanmıştı. Ben Turmalin’e ne olduğunu düşünürken, küvetteki su yavaş yavaş soğudu. Turmalin’i yüzüstü bırakmışım gibi geliyordu. Babamı da yüzüstü bırakmıştım. Babamı mutlu etmek istemiştim, ama bu asla olamayacaktı. Tamamen, yani.

Merdivenlerden süzülerek gelen neşeli bir müzik sesi duyuldu.

Başımı kaldırıp dinledim. Bu plağı kütüphanenin halısının altına sakladığımdan çok emindim.

“Yoksa bu?” diye sordum.

“Evet o,” diye onayladı Zenobia. “Sihirli Flüt’ten bir aria.”

Banyodan apar topar çıkıp Bayan Şişink'in yatağın üzerine benim için koyduğu temiz giysileri üstüme geçirdim çabuk çabuk, sonra da merdivenlerden aşağı koştum.

Oturma odasına dalıp gramofonun iğnesini plağın üzerinden kaldırdım. Müzik durdu.

“Bunu dinlememelisin!” dedim babama. Sesim kesik kesik çıkıyordu, nefes nefese kalmıştım. Babamın karşısında oturan Bayan Şefkat'i gördüm. Gözleri kocaman açılmış, bana bakıyordu.

Açıklamaya giriştim. “Bu operadan hiçbir parçayı duymaması...”

Babam, “Elizabeth,” dedi, plağı gramofona güzelce yerleştirip müziği tekrar başlattı. “Düşündüğün için çok teşekkür ederim. Mozart'ı sevmediğim doğru, ama belli ki Bayan Şefkat...”

Bayan Şefkat ayakkabılarına bakarak, “Lütfen,” dedi, “bana Adelaide deyin.”

Babamın favorilerinin altında yanakları pembeleşiverdi. “Adelaide Mozart'ı çok beğeniyormuş. Aynı şekilde...”

“Yoksa bu Elizabeth mi?” Odanın diğer tarafından bir ses gelmişti. Darmadağın kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülen uzun boylu bir kadın, köşedeki bir koltukta oturuyordu. Rengarenk kelebek kanadı desenleri olan ipek bir elbise giymişti. Eteğinin altından ara sıra bir çift kırmızı ayakkabı görünüyordu.

“Turmalin Halan da Mozart’ı çok seviyor,” diye tamamladı babam.

Nefesim kesilmişti.

“Elizabeth?” diye sordu Bayan Şefkat, “iyi misin? Hayalet görmüş gibisin!”

Tam da öyle hissediyordum.

Turmalin büyümüştü; şu anda yüzü daha yaşlı duruyordu. Ama gözleri, bebek odasında duvar kâğıdından dışarı bakarken gördüğüm gözlerinin tıpatıp aynısıydı. Bana doğru geldi, yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde eğildi. Ellerimi iki eliyle tuttu. “Sanki seni eskiden beri tanıyor gibiyim,” dedi.

Büyülenmişçesine, “Evet,” dedim. “Ben de sizi tanıyor gibiyim.”

“Yüzün,” –gözlerini kısıp dudaklarında dans eden ufacık bir gülümsemeyle, bana yakından baktı– “yüzün çok tanıdık.”

“Otursana Elizabeth,” dedi babam. “Bayan Şişink birazdan çayı getirecek.”

Bir koltuğa çöktüm. Zenobia da yüzünde heyecanlı bir ifadeyle yanıma tünedi.

Sanki bir rüyadaydım. Ya da, şu andan önce olup biten her şey bir rüya mıydı acaba? Gerçekten Turmalin’i bitki krallığından kurtarmış mıydık? Yoksa hepsini hayal mi etmiştim? Babam her zaman aşırı çalışan bir hayal gücüm olduğunu söylemez miydi zaten?

“Ne mükemmel saçmalıyorsun,” diye homurdandı Zenobia. “Sen de çok iyi biliyorsun ki hayal gücün o kadar da zengin değil. Tamamı gerçektir.”

“Tamam, haklısın, biliyorum,” dedim. “Fakat bir zamanlar burada bitki krallığının olduğuna ilişkin tek bir işaret bile yok. Her şey eskiden nasılsa öyle; neredeyse olanların hiçbiri yaşanmamış gibi.”

Zenobia derin bir iç çekti. “Sezgilerin pek de güçlü değil, farkındayım Elizabeth, fakat sen bile Solgunlar Köşkü’ndeki her şeyin nasıl iyileştiğini hissedebilirsin. Önceden evin içinde korkunç kasvetli, adeta periliymiş gibi bir hava vardı; bana sorarsan en cazip hava da budur. Şimdiyse,” iğrenerek yüzünü buruşturdu, “ortalık neşeli, renkli ve hatta” –hoşnutsuzlukla ürperdi– “mutlu.”

Çevreme baktım. Ev, nasıl desem, daha canlıydı. Sanki evi dolduran bütün o gölgeler ve üzüntüler yok olup gitmişti.

Babam da daha canlıydı. Turmalin’e baktığında gözleri ışıldıyordu.

“Halan Turmalin,” diyordu şimdi de, “uzun süredir buralarda yoktu.”

“Halan çok ünlü bir böcekbilimci,” diye ekledi Bayan Şefkat de. “Çalışmaları babaninkilere benziyor biraz, ama halan bitkilerden çok böceklerle ilgileniyor.”

“Evet,” dedi babam, “Turmalin sen doğduğundan beri uzaklardaydı. Anladığım kadarıyla, Borneo’nun, Peru’nun ve başka bir sürü ülkenin balta girmemiş ormanlarında yolculuklar yapıyordu.”

“Evet,” dedi Turmalin neşeyle, “sanki başka bir dünyadaymışım gibiydi.”

“Bir sürü ilginç bitki görmüşsünüzdür,” dedim.

“Hayal bile edemeyeceğin kadar ilginç bitkiler! Sana onları tarif etmeyi başarabilseydim bile, gerçek olduklarına inanmazdın.”

“İnanırdım bence,” dedim.

Bir kahkaha atıp bana doğru eğildi. “Sana bir şey itiraf edeyim mi Elizabeth? Bitkiler hiçbir zaman pek ilgimi çekmedi. Yemyeşiller, öyle sarmaşık gibi tırmanıyorlar falan.” Ürpermişti. “Kesinlikle böcekleri tercih ederim.”

“Söylemeden geçemeyeceğim,” dedi Bayan Şefkat, “Turmalin halan harikulade birkaç böcek örneği de getirmiş.”

Cilalı, alçak bir masanın üzeri, camların arkasına sabitlenmiş kelebek ve güvelerle; ayrıca, mücevher gibi rengarenk kabuklu kanatlı böceklerle; kıllı kıllı örümceklere ve kısaçlı karıncalara ait çizimlerle ve böcek olduklarını anlayabilsem de adlarını bilemediğim bir sürü başka yaratıkla doluydu.

Kapı gıcırtyla açıldı, Bayan Şişink elinde çay tepsiyle içeri girdi. Turmalin yerinden zıpladı. “Ama

bu çok ağır değil mi, Bayan Şişink? Bırakın yardım edeyim.” Üst üste duran fincan tabaklarını alıp hepimizin önüne birer birer koymaya başladı. “Bir,” dedi, “iki, üç, dört.” Pembe porselen bir tabağı gösterişli bir hareketle önüme koydu. Elinde bir tane daha kalmıştı. Şaşkınlıkla o tabağa baktı. “Bir tane fazla varmış,” dedi sonra.

Babam hafifçe öksürdü. “Aslında,” dedi, “sayı tam. O tabak da Zenobia’nın. Zenobia hep Elizabeth’in yanında oturur.”

Ağzım bir karış açılmış, babama bakakalmıştım. Babam bakışlarını elindeki bisküvi tabağına indirdi, sonra tekrar bana doğru kaldırdı.

“Evet,” diye başladı kısık sesle, “pekala, Bayan Şefkat ve ben, yani Adelaide ve ben, bu konuyu epey konuştuk, ve Adelaide, benim de nihayet anlamamı sağladı, yani Zenobia’nın... Zenobia’nın senin için iyi bir arkadaş olduğunu, Elizabeth. Bir de ona karşı yeterince iyi davranmadığımı. Daha iyisini yapmaya çalışacağım, tabii Zenobia da izin verirse.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim ona içtenlikle. “Biz çok teşekkür ederiz.”

Gülümseyerek Zenobia’ya döndüm. Ama o Turmalin’in getirdiği örneklerden birine dalıp gitmişti: uzun, kıvrımlı pençeleri ve antenleri olan kapkara, kanatlı bir böcek. “Şuna baksana.” Üzerine iğne-

lenmiş kartı çevirerek okudu: “Cezayir Ölüm Böceği’ymiş. Hiç bu kadar korkunç kısıkaçlar görmüş müydün?” Derin bir nefes aldı. “Böyle kara patlak gözler? Kesinlikle gördüğüm en sevimli şey. Böcekbilim bana eğlenceli bir konu gibi gelmiştir her zaman. Daha önce bu konuda çalışmamış olmam çok şaşırtıcı.”

“Zenobia,” dedi Turmalin, düşünceli düşünceli. “Çok yaygın bir isim değil, değil mi?”

“Çok çok nadir bir isim aslında,” dedi Bayan Şefkat, sonra dönüp gülümseyerek bana göz kırptı.

“Ama yine de,” dedi Turmalin, “sanki bu ismi daha önce bir yerlerde duymuş gibiyim.”

Çay fincanını Zenobia’nın önüne bırakırken, doğrudan ona baktı. Sanki Zenobia’nın orada olduğunu görebiliyordu.

Zenobia böceğe hayran hayran bakmakla meşgul olduğu için fark etmedi, ama ben Turmalin’e utangaç bir gülücük gönderdim, o da bana neşeyle güldü.

Sonra böceklerin olduğu masaya geri döndü. “Tabii bunca yıl boyunca yaptığım şey,” dedi, “sadece örnek toplamaktı. Ben senin gibi çalışkan değilim, Henry. Şu yazdığın kitaplara bak!”

Babamın kitaplarından oluşan bir yığın, Turmalin’in koltuğunun yanında duruyordu. Kitapları tek tek alıp sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Doktor Henry Mırıl’dan *Su Sarmaşıkları Üzerine Düşünceler*.” Elindeki mavi ciltli kitabı ters çevirip bıraktı. “*Yabani Çiçekler Ansiklopedisi: Kral Mızrağı*, yazar Henry Mırıl,” dedi, bir başkasını alarak.

Yığından aldığı diğer kitabın toprak rengi bir kapağı vardı. Adı yeşil kabartmalı harflerle yazılmıştı. “*Bitki Krallığı*, Doktor Henry Mırıl,” diye okudu. “Bu senin ilk kitabın değil miydi, Henry?”

Babam başını sallayarak evet dedi. Turmalin halam kitabı masaya koyup yığından başka bir kitap aldı.

Ben uzanarak *Bitki Krallığı*’nı alıp açtım. Bitki krallığının gerçek olduğunu gösterecek için bir işaret (mesela kıvrımlı yeşil harflerin olduğu bir cümle) arıyordum.

Kitabın sayfalarını sonuna kadar karıştırdım.

Tek gördüğüm, kara kara satırlar ve anlaşılması zor ısırgan ya da hindiba otu çizimleriydi.

Hayal kırıklığıyla kitabı kucağıma bıraktım. Kitabın ilk sayfası açık kalmıştı. Sunuş kısmı.

Bir kere okudum.

Sırtımı dikleştirdim.

Bir daha okudum.

“Baba?”

Babam, Bayan Şefkat ve Turmalin hep birlikte eğilmiş, hayran hayran Kutsal Mısır Böceği’nin par-

lak mavi rengine bakıyorlardı. Ben seslenince babam elindeki böceği bıraktı.

“Efendim Elizabeth?”

“Sunuş, hani *Bitki Krallığı*’nın başındaki,” dedim.

“Hep var mıydı o?”

“Evet,” dedi.

“Peki o... o *doğru* mu?”

“Tabii ki doğru,” dedi baba, sonra sert bıyıklarının altındaki dudaklarında küçücük bir gülücük oluştu, “tabii ki doğru.”

Mısır böceğini ışığa doğru kaldıran Turmalin’e ve parlak renkli böceğe doğru hayranlıkla eğilen Bayan Şefkat’e döndü. Zenobia da yanımda Cezayir Ölüm Böceği’ne dalıp gitmişti.

Bir süre onları seyrettim, sonra kucağımdaki kitaba geri döndüm. Zenobia haklıydı. Hiçbir şey, kesinlikle ama kesinlikle hiçbir şey, tıpkı eskisi gibi değildi. Sunuşu üçüncü kez okurken parmağımı kelimelerin üzerinde gezdirdim.

*Dünyada her şeyden çok sevdiğim
kızım Elizabeth’e...*

Jessica Miller Avustralyalı bir yazar. Londra'da doğdu, hayatının büyük kısmını Brisbane'de geçirdi, şimdi de kitap yazıp Alman dili üzerine çalışmalar yaptığı Berlin'de yaşıyor. Text Ödülü için kısa listeye alınmış olan Duvardaki Kız, yazarın ilk romanıdır.

Elizabeth, sıradışı ve korkusuz
arkadaşı Zenobia'yla birlikte
Solgunlar Köşkü'ne taşındığında çok
tuhaf şeyler olmaya başladı.

Duvar kâğıdındaki çiçekler ve sarmaşıklar
zaman zaman canlanıyor gibi görünüyordu.

Duvardaki aynanın yüzeyi tıpkı
bir gölün suları gibi dalgalanıyordu.

Ve eski bir kitap, gece yarısından hemen
sonra farklı bir hikâye anlatıyordu.

Zenobia tüm bu tuhaflıklara
bayılsa da, Elizabeth o kadar
cesur değildi... Yaptığı gizemli ve
ürkütücü bir keşif bunu
değiştirecekti...

+12
yaş

14 TL

